

Leonid Petrescu

Cearta furtunilor

Leonid Petrescu

Cearța furtunilor

CEARTA FURTUNILOR

I

Vîrful compasului alerga deasupra hărții mari, întinsă pe întreaga masă de lucru. Străbătînd fără oprire spațiile ocupate de munții cafenii, de văile albastre ale râurilor și de pădurile verzi, el ajunsese, în sfîrșit, în dreptul acelei zone, colorate cu galben verzui, ce se întinde între Dunăre și lanțul muntos. Mișcarea mîinii care ținea compasul deveni atunci mai șovăitoare.

— Pe aici, spuse cel care ținea în mînă compasul suspendat ca o sulită.

— Da, cam pe aici... confirmă celălalt - un om masiv, cu o voce de bas - mîngîindu-și cu o mișcare distrată barba scurtă și deasă ca o perie. Cu toate că - urmă el, parcă răzgîndindu-se - nu sînt în întregime de acord. S-ar putea foarte bine să încercăm și într-o regiune cu un relief cu totul deosebit. Părerea mea, pe care o susțin și acum, orice ai spune, este că experiența poate fi realizată oriunde și cu succes! Mă auzi? Oriunde.

Vîrful compasului înțepă harta și omul cu bărbuță tăcu. Încruntîndu-se ca să descifreze denumirea scrisă cu litere mărunțele alături de rotocolul neînsemnat, citi cu voce tare:

— Săveni... Săveni? repetă el din nou, după o scurtă tăcere, numele localității, de astă dată pe un ton interogativ.

— Da, Săveni... Probabil că aici o să ne stabilim. Trebuie să recunoști, totuși, că din punct de vedere al configurației, e într-o zonă foarte potrivită pentru ce ne trebuie nouă.

Cu regret, omul cu bărbuță aprobă din cap. Se vedea bine că-i era tare greu să fie, așa, de la început chiar, de acord.

— Comuna Săveni - murmură el din nou.

Își întoarse capul spre fereastră. Ninge liniștit, cu fulgi mari, pufoși, strălucitori, de parc-ar fi fost confecționați din naftalină, de un atelier specializat în „cadouri și surprize de iarnă”.

— Rămîne să facem un drum la fața locului - remarcă primul, cel scund, lăsînd compasul din mînă. Dacă nu vor exista cine știe ce piedici neașteptate, atunci, peste șase luni...

Omul tăcu, pierdut în gînduri...

În jurul lor, o căldură plăcută, nici uscată ca aceea a caloriferelor, nici inegală ca a sobelor, îi făcea să uite de viscolul pe care colegii lor din biroul alăturat îl prevăzuseră pentru a doua zi. Instalația de aer condiționat aducea în Institutul de Cercetări Meteorologice, construit de curînd, conform celor mai moderne planuri ale arhitecților, aerul încălzit și umezit care făcea inutilă prezența sobelor, a caloriferelor sau a radiatoarelor.

Cei doi cercetători priviră încă odată harta. Apoi, cel scund, un bărbat îmbrăcat cu deosebită grijă, cu hainele călcate fără cusur, cu dunga de la pantaloni dreaptă, de puteai să te tai în ea, și cu o lavalieră impresionantă, rupse tăcerea:

— Așadar, dragă Vintilă, vom trece la faza finală a cercetărilor noastre! Ultima!

Vintilă Dancu își scoase ochelarii cu rame groase și-i puse în teaca lor de piele. Părea obosit. Zbîrciturile fine din jurul ochilor și de la colțul buzelor trădau o vîrstă mai înaintată decît ar fi vrut să mărturisească părul său negru...

— Bine, - spuse el, - clar ceea ce spui tu nu este adevărat...

Cel mai înalt zîmbi imperceptibil și nu răspunse. Cunoștea de mult, de ani de zile, spiritul de contradicție al neastîmpăratului său prieten și colaborator. Așteptă liniștit urmarea.

— Pentru ce „fază finală”? Ce sînt aceste prevederi pesimiste, stimate tovarășe Luca? Doar pare clar că e vorba numai de o etapă. Terminăm o etapă, urmează alta. Nu isprăvim de-a binelea! Ce

vrei? Dacă te-ar auzi cineva care nu știe cum stau lucrurile, ar putea să creadă că, după aceea, ne lăsăm de meteorologia experimentală și ne apucăm de altceva... să zicem de grădinărit...

Luca râse, fără supărare.

— Și n-am nimeri prea rău, recunoaște - îi răspunse el. Dacă experiențele noastre vor reuși, grădinarii o să poată lucra cu o precizie de sută la sută. Nici un procent de nesiguranță!

Dancu tuși, indignat de atîta neseriozitate. Se ridică de pe scaun, cu o sprinteneală neașteptată la un om aparent atît de greoi și începu să se plimbe prin odaie, pășind apăsător și trecîndu-și în același timp degetele pe după gulerul descheiat.

Vintilă Dancu... Mulți oameni, cînd îi auzeau numai numele, vedeau în fața ochilor un om masiv, burduhănos, cu pieptul lat și gros, cu fața roșie, cu mîini păroase și cu hainele nu chiar în cea mai perfectă ordine.

Vintilă Dancu se pregătea tocmai să dea o ripostă zdrobitoare colegului său mai scund și mai cu îngrijire îmbrăcat, cînd ușa biroului se deschise pe neașteptate și în odaie năvăli o tînră cu părul strîns la ceafă în niște rotocoale savante, conform ultimelor creații ale coaforilor anului una mie nouă sute șaizeci și ceva...

— Ce s-a întîmplat, tovarășă Sabin? întrebă Luca, privind-o mirat.

Fata se opri în mijlocul camerei, încercă să vorbească, dar nu izbuti să scoată nici un sunet. Era foarte emoționată.

— Ce-i, Irinel? întrebă și Dancu, mirat.

— A... a dispărut!

— Ce-a dispărut? Vorbește mai lămurit!

— Instalația!

Fața lui Vintilă Dancu deveni roșie, în timp ce Luca se făcu alb ca varul. Temperamente diferite, reacția lor la aceste cuvinte fu egal de intensă. Bănuiau amîndoi ce se întîmplase - dar le era

teamă să-și rostească gândurile. Încă sperau că n-au priceput, că n-au auzit.

— Ce-a dispărut, Irinel? Întrebă Dancu, apropiindu-se de fată. Cum să dispară instalația? Ce vrei să spui?

— Instalația experimentală!

— Ei, da. Ce-i cu ea? Cum a dispărut? Explică-ne! insistă Luca, nervos.

— Nu știu.

Irina dădu din umeri... Ochii ei negri, sprâncenele mirate, buzele întredeschise, exprimau nedumerire amestecată cu consternare...

...Pe terenul experimental al Institutului de Cercetări, Lucia și Dancu, sosiți cu elicopterul de serviciu la câteva minute după primirea acestei vești neașteptate, căutară zadarnic cupola uriașă din plastic, cu care ochii trecătorilor se obișnuiseră de mai bine de un an. Cîmpul de la marginea Bucureștiului era gol, răvășit, pustiit ca în urma unui bombardament.

— O explozie! murmură Teodor Luca.

— Imposibil! îl contrazise Vintilă Dancu. Nu a fost o explozie. Trebuie să fi avut loc o aspirație puternică - inversul exploziei. Într-o explozie se produce o expansiune a gazelor. În centru apare, în acest caz, o groapă. Aici, nu vezi? În centru, unde a fost cupola experimentală, se află acum un morman de nisip, fiare vechi, un talmeș-balmeș de materiale...

Luca se apropie, izbi cu piciorul în niște plăci metalice îndoite care se iveau din moloz și, trist, clătină din cap.

— Aici zace îngropat termogonul... Și toate speranțele noastre...

— Ce vrei să spui?

Roșu la față, Dancu îl urmărea cu privirea, cu aspectul unui cocoș gata de harță. Teodor Luca își continuă ideea.

— Nu-ți dai seama? Cred că e evident! Totul a fost provocat de o creștere bruscă a acțiunii

aparaturii noastre. S-a produs o aspirație puternică și a distrus toată instalația, toate aparatele de sub cupolă și, în primul rînd, termogonul.

— Bine, sînt de acord că lucrurile s-au putut petrece așa. Dar ce dovedește asta?

— Că totul trebuie luat de la capăt. Că nu stăpînim metoda... Că...

— Ba, iartă-mă, că ți-e frică!... Nu a fost decît un accident... O să-i aflăm cauza... Și, după părerea mea...

Dancu tăcu, adunîndu-și gîndurile. Apoi continuă hotărît:

— După părerea mea, asta dovedește că aparatul are o rază de acțiune foarte întinsă și deci că posibilitățile lui sînt mai mari decît ne-am închipuit...

— Poate. Deocamdată însă, cu toate „părerile” tale, nu se poate trece la experimentarea „schimbării vremii” cu ajutorul termogonului.

— Asta e clar. Trebuie să-l mai punem la punct. În tot cazul, nu mai poate fi vorba de experimentarea planificată pentru vara anului următor la Săveni...

— Nu sînt de loc de acord, protestă Vintilă Dancu, înfierbîntat.

De data aceasta, Luca nu mai zîmbi. Așteptă cu înfrigurare. Fraza aruncată de el adineaori fusese doar o momeală. Logic, i se părea, desigur, că el, Luca, are dreptate. Dar nădăjduia că Dancu va găsi argumentele care să-i răstoarne convingerea.

— Ce aveam noi aici? continuă Dancu. O simplă machetă! O machetă, la dimensiunea 1/20, în care foloseam însă un aparat cu o acțiune mult mai puternică decît îngăduiau dimensiunile modelului... Nu, nu... Într-o lună o să reconstruim totul și...

Luca dădu din umeri. Nu era convins.

— Bine! Să zicem că a fost o greșală această nepotrivire dintre dimensiunile cupolei și puterea

aparaturii. Dar ce l-a făcut să intre în funcție așa, pe neașteptate?

Dancu sugeră, foarte neprecis:

— O întâmplare...

— Ei, vezi? Asemenea întâmplări imprevizibile anulează tot ce-am făcut, totul! Pentru ce să mai pui în funcțiune aparate ale căror efecte nu poți să le prevezi? Mai ales că, pe scară mare, aceste efecte ar putea fi catastrofale!

Dancu înălță din umeri. Aruncă încă o privire către ruinele, cupolei. Apoi îl bătut pe umăr pe Luca, întorcând ostentativ spatele către ruine.

— Nu-i nimic. Sînt sigur că vom izbuti să refacem totul și să lămurim cauza catastrofei... O să construim un nou termogon și... O să reconstruim, și celelalte aparate, și cupola.

— Nu depinde numai de noi, răspunse Luca, încă deprimat. În tot cazul, deocamdată se poate spune că e un eșec. „Crearea locală a vremii” nu a dat încă rezultatele așteptate.

— Nu-i adevărat! tuna Vintilă Dancu ieșindu-și dintr-odată din răbdări. Adevărul este că rezultatele au întrecut cu mult așteptările. Asta e!...

Dar nu mai aveau ce să discute.. Tăcuți, se îndreptară spre elicopter și porniră motorul. „Piedicile neașteptate” despre care vorbise Luca la început, se iviseră, și... cu adevărat pe neașteptate!

II

— Lasă treaba, Mircea! Azi am hotărît parcă să mergem la patinaj, nu? E zi liberă! Și tu, mereu cu nasul în notițe!

O mîină cu degetele subțiri și fine acoperi foaia pe care o citea Mircea Baci. Acesta protestă indignat.

— Nu învăț, Sanda! Mergem îndată la patinaj, deși drept să-ți spun, m-ar amuza mai mult o

plimbare cu elicopterul. Și pe urmă... astea nu-s notițe. E o scrisoare!

— O scrisoare?

— Da, de la Săveni.

Fata își încruntă fruntea.

— Săveni? Pe unde vine asta?

— Unu la geografie! Undeva, în Bărăgan.

— Ei, și ce-i cu asta?

— Ce să fie... Sînt invitat acolo, la vară. Îmi scrie mătușă-mea să mă pregătesc de pe acum pentru vacanță... Vorba ceea: iarna căruță și vara...

Fata rîse.

— Vacanța la țară! Nu-i rău...

— Nu, nu-i rău de loc. Și unde mai pui că au acolo o livadă cu niște pomi grozavi și nu știu cîți stupi... O să mă duc... Da, da, neapărat. O să fie o vacanță minunată!

III

De la fereastra laboratorului pe a cărei ușă erau fixate inițialele de metal cromat „C.L.V.”, - traduse de cei inițiați în cuvintele de noi cunoscute „Crearea locală a vremii”, - Irina privea în curtea luminoasă. Proaspete, tinere, tulpinile plantelor se înălțau cu ambiție, mai-mai să atingă cerul. Flori în toate culorile curcubeului se întreceau să-și etaleze ispitele, doar-doar or atrage mai multe gîze. Irina murmură cu glasul ei de alto, aplecîndu-se peste pervazul ferestrei, cîteva versuri din poetul ei preferat.

Soare crud în liliac,

Zbor subțire de gîndac,

Glasuri mici

De rîndunici

Vioarele și urzici...

Primăvară, din ce rai

Nevisat de pămînteni.

*Vii cu mîndrul tău alai
Peste crînguri și poeni?*

Fata închisese cu satisfacție robinetul de comandă al instalației de condiționare a aerului. Primăvara îl condiționa parcă, în dimineața asta, mai bine decît numeroasele mașinării, termocupluri, etuve și instalații de umidificare din subsolul Institutului.

Irina părăsi cu regret fereastra și se așeză la masa ei de lucru, fredonînd un crîmpei de melodie.

De două luni, colectivul „C.L.V”-ului, - unde ea era mezină, - se despărțise în două grupuri independente. Unul își stabilise sediul pe teren - acolo, la marginea orașului, lîngă cupola reconstruită. Iar celălalt grup, din care făcea parte și Irina, rămăsese la Institutul Central să urmărească statistic și să integreze, cu ajutorul mașinilor electronice de calculat, datele atît de diverse ale situației meteorologice din întreaga lume.

Harta întinsă pe masă, înfățișînd situația maselor de aer în țară și în întreaga Europă, o făcu să se încrunte o clipă. Da, iată, primăvara asta nu se anunța atît de liniștită cum s-ar fi părut azi dimineață. Avea să mai dea încă lupte cu iarna cea bătrîină, care începuse să dea înapoi încă de la mijlocul lui martie, dar nici azi nu fusese încă biruită pe deplin... Asta reieșea clar din numeroasele semne înșiruite pe hartă într-o aparentă dezordine, în care ochii specialiștilor citeau, ca într-o carte.

În această clipă, în odaie intră ca o vijelie – cu vînt de gradul 8 - Dancu, frecîndu-și bucuros mîinile, cu bărbuța sa veșnic în vînt.

— Gata, s-a hotărît! - tună vocea lui groasă. Plecăm la vară la Săveni, să experimentăm acolo.

Irina deschise ochii mari, surprinsă, apoi zîmbi fericită.

— Îmi pare foarte bine. Așadar, s-a rezolvat totul?

Vintilă Dancu se încruntă. Sprâncenele sale groase, apropiate mult, aproape să se unească de rădăcina nasului, se adăugau la efectul bărbii scurte în așa fel încât cel care-l vedea pentru prima dată luînd o figură severă, rămînea cu impresia, de neșters a unei naturi primitive în revoltă.

— Nu chiar totul!... Nu te-am pus la curent cu cercetările noastre din ultimele două luni... dar (și figura sa se însenină) nu văd de ce n-aș face-o acum. Doar o să vii cu noi la vară!

- Cum?

Fata se făcuse roșie toată de emoție.

— Da, da, s-a hotărît. Și, cum îți spuneam, am refăcut experiențele. Totul a decurs perfect, așa cum mergea și înainte de accident. Pe urmă, Luca a avut o idee: să cercetăm în ce condiții se poate petrece o creștere atît de puternică a acțiunii aparatului, încît să provoace un dezastru asemănător cu cel din decembrie. Am mărit intensitatea curentului: s-au ars niște lămpi și... atîta tot. Așa dar, nu era de vină o întîmplătoare variație a curentului.

— Ați făcut și alte încercări? întrebă Irina, curioasă.

— Da, am făcut și altele, - răspunse Dancu, pe gînduri. De pildă, am lăsat aparatul să funcționeze singur, fără control: pe încetul, intensitatea acțiunii sale a scăzut.

— Și atunci, care este explicația catastrofei?

— Nu există decît o explicație! Cineva a împins maneta care crește puterea de acțiune globală a aparatului. Cu toate că nici așa nu cred să se obțină un efect atît de puternic...

— Atunci... un sabotaj?

Irina tresări singură, cînd rosti cuvîntul. Un sabotaj! Cine? Pentru ce?

— Așa ne-am gîndit și noi. În special Valerică este convins că asta-i explicația... Totuși, mai e o chestiune. Acțiunea termogonului ar fi fost în acest caz bruscă, aproape imediată. Așadar, individul

respectiv n-ar fi avut vreme să fugă. Ar fi fost și el absorbit de ciclon și făcut una cu pământul.

— Și... nu s-a întâmplat așa?

— Nu, pentru că printre sfărîmăturile rămase pe locul unde fusese cupola nu s-a descoperit nimic care să semene cu resturi omenești sau de îmbrăcăminte.

Irina rămase pe gînduri.

— ...e greu de crezut că cineva ar fi putut să pătrundă pînă sub cupolă. Sînt atîtea mecanisme de protecție... Doar o bombă...

— Imposibil! spuse Vintilă Dancu, nerăbdător. Am mai explicat doar că explozia dă efecte cu totul deosebite. Și, totuși, - adăuga el după o scurtă tăcere, - nu văd altă explicație decît tot un sabotaj. Cineva, printr-un mijloc oarecare, a împins maneta.

Dancu își recapitula pentru a suta oară împrejurările ciudate în care se produsese catastrofa din decembrie. Aparatul funcționase dintr-odată cu cea mai mare putere pe care era în stare s-o dea, ba, aparent cu o intensitate chiar și mai mare. Cum era posibil așa ceva? Trebuia, neapărat, ca cineva să pătrundă în cupolă și să regleze termogonul în așa fel încît să funcționeze la regimul maxim. Erau cinci contacte de stabilit. În clipa cînd ultimul era reglat, termogonul începea să acționeze.

Vintilă Dancu îi explică Irinei:

— Desigur, se poate acționa și din biroul de comandă. Dar la ora cînd s-a petrecut catastrofa...

— Patru dimineața, își reaminti Irina.

— Da, exact la patru dimineața... biroul era închis și curentul întrerupt...

Dădu din umeri, renunțînd pentru moment la rezolvarea unei enigme atît de complicate.

Din nou ușa laboratorului se deschise și în prag apăru silueta cunoscută a lui Valerică, dolofanul laborant al „C.L.V.”-ului, cu un pachetel în mînă, cuprinzînd o felioară de salam, între două felii de

pîine unse cu unt. Valerică mușcă cu satisfacție și dîndu-și seama, în aceeași clipă, că în odaie se mai află cineva, își ascunse repede la spate pachetul cu sandviș. Degeaba! Fusesse zărit - și încă de cine? De Dancu, care îl luase pînă acum de multe ori peste picior pentru obiceiul său de a mesteca mereu, de dimineață pînă seara.

— Să vă pun o problemă - încep Dancu cu vocea gravă de parcă s-ar fi adresat în chip de profesor unei clase. La ce greutate și volum o să ajungă prietenul nostru Valerică peste cinci ani?... Să facem o socoteală simplă. Dacă din fiecare sandviș, numai un gram se va depune sub formă de grăsime neutilizată (și trebuie să recunoașteți că nu e de loc exagerat), - asta însemnează că într-o zi rămîn în organism cam 50 de grame. Pe an, cam 16 kilograme. Peste cinci ani, prietene, o să trebuiască să închiriem o macara pentru ea să te transporte în deplasări! O să ai pe puțin 160 kilograme... De fapt, unul din lucrurile care pentru mine constituie o enigmă este dacă există cumva perioade ale zilei cînd nu mănînci...

În acel moment, se auzi țîrîitul telefonului. Dancu ridică receptorul și, profitînd de ocazie, Valerică o șterse.

Intră în laboratorul alăturat, pentru moment neocupat, se așează pe un scaun și mușcă în sfîrșit, cu furie, din sandviș. Valeriu Niculescu era un bun laborant și, pentru vîrsta lui (avea 19 ani), era destul de calm. Dancu susținea și poate că nu fără temei, că era chiar prea liniștit, prea așezat. Unii spuneau că această liniște îi era impusă de dimensiunile sale care, fără a fi enorme, îndreptățeau totuși epitetul său de „dolofan”.

Valeriu ridică receptorul telefonului din odaie.

— Centrul experimental, vă rog...

De dincolo îi răspunse o voce.

— Verificați vă rog cadranul numărul 5. Cît arată? O mică pauză.

— Cum, dela care aparat? Dela termogon! Asta ne interesează! Cît e?

Sprîncenele lui Valerică se ridicară în semn de mare mirare. Valoarea era de vreo două ori mai mare decît cea aşteptată.

— Învîrţiţi butonul spre stînga... Cît e acum?

Valoarea scăzuse la normal. Valeriu Niculescu mulţumi, puse receptorul la loc şi rămase pe gînduri. De ce crescuse atît de mult valoarea indicată de cadran? Asta însemna că înăuntru, în cupolă, se formase o mică furtună... Bine că făcuse acest control!...

În toate astea plutea însă un mister. Cine pusese mîna pe butonul termogonului? Atunci, şi poate şi acum? Ehe, îi spusese el tovarăşului Dancu că aici trebuie să se fi amestecat o mîna vrăjmaşă.

- Fugi de aici (tunase Dancu), ai citit prea multe cărţi ele aventuri! Păi dacă intra un sabotor în cupolă şi deranja termogonul, rămînea acolo, sub dărîmături...

— Asta... cam aşa era. Dar dacă... Dar dacă totul fusese aranjat din biroul de comandă, dela distanţă? Posibil, îi răspunsese de data asta Luca, numai că la ora patru dimineaţa totul e închis ermetic şi curentul electric e întrerupt. Şi asta era adevărat. Totuşi, un sabotor... De cîte nu sînt ăştia în stare... Nu citise el, în colecţia aceea de aventuri, cum intrase unul pe întuneric într-un laborator, folosindu-se doar de razele infraroşii? Ei, dar totuşi, ce dovezi, ce urme avea?

Valerică se îndreptă spre fereastră şi ochii îi căzură pe geamul deschis spre interior. Ca într-o oglindă spălăcită, îşi zări chipul. Cam umflat... cam prea plin...

„De fapt are dreptate tovarăşul Dancu, - murmură Valerică. De anul trecut m-am îngrăşat cu vreo zece kilograme! Ar trebui să mai las sandvişurile astea...”

— Da, ar trebui să se ducă la doctor, îi spuse în acelaşi timp Dancu Irinei. Cred că e ceva

patologic. De cînd îl tot pisez... poate că s-o învrednici. Nu e chip să-l întâlnești fără să-l vezi mestecînd!

Cînd Vintilă Dancu ieși din laborator, Irina își aruncă din nou ochii pe fereastră. Florile, aprilie, soarele cald - erau tot acolo, îmbiind-o. Dar fata era acum îngîndurată.

Care putea fi dezlegarea misterului? Cine împinsese oare maneta, provocînd astfel distrugerea instalației?

Irina își recapitulă fazele creării „C.L.V.”-ului. Năzuința de-a stăpîni vremea și a o modifica după dorință era veche, dar părea, pentru mulți, o utopie. Nici măcar explozia unei bombe termonucleare, care dezvoltă o energie enormă, nu este în stare să influențeze simțitor asupra vremii. Un uragan „matur”, cum îi spun meteorologii, dă o energie cinetică de 500 de trilioane de cai putere, deci echivalentul a mai multe mii de bombe atomice pe secundă - fără efectul radioactiv al acestora, însă! Așa dar, energia atomică părea că nu poate fi utilizată în acest scop, cel puțin sub forma exploziilor atomice.

Dar, dacă vremea e greu de influențat pe suprafețe mari, poate că nu e, în schimb, tot atît de greu de schimbat, după dorință, în zone mai restrînse.

În acest scop s-a născut grupul laboratorului „C.L.V.” - „Crearea locală a vremii”, format inițial din șapte cercetători... Bazați pe descoperirea efectului de condensare a vaporilor de apă provocat de anumite radiații infrasonice, porniseră să studieze felul în care s-ar putea stăpîni vremea. De altfel, aceasta era numai una din metodele de care se așteptau. Pentru că ceea ce se înțelege prin „vreme” reprezintă, de fapt, un amestec foarte complicat de numeroși factori. Cînd spui „vreme” te gîndești la temperatură, la umiditate, la ploi și la zăpezi, acestea două din urmă alcătuiind, în termeni de specialitate, precipitațiile. Dar asta nu e totul.

Prin „vreme” se mai înțeleg și datele despre presiunea atmosferică și despre vînt. Iar vîntul... ce înseamnă oare, decît faptul că aerul, - adică mediul care conține toate elementele enumerate pînă acum, acest aer deci, se schimbă, fuge cu viteză mai mare sau mai mică?

Și iată că, dacă omului i-ar fi cu putință să provoace această mișcare a maselor de aer, să le schimbe, sau să le amestece într-un anumit fel, atunci el ar putea schimba vremea după dorință. Răcind într-un anumit fel o masă de aer care are un anumit grad de umiditate, specialiștii ar putea determina de pildă, căderea ploii.

Și acestea sînt numai cîteva idei foarte generale despre ce ar putea face omul. Există desigur, multe feluri în care vremea ar putea fi înrîurită. Pentru a le cerceta, pentru a le găsi pe cele mai bune, se constituise așadar, laboratorul „C.L.V.". Se construise pe terenul experimental al Institutului o cupolă transparentă, dintr-o substanță plastică, în interiorul căreia se făceau experiențele. Asta era macheta atmosferică a cercetătorilor.

Cea mai importantă contribuție fusese însă adusă acum vreo doi ani, prin descoperirea efectului unei cantități mari de radiații combinate - raze infraroșii și alte radiații - asupra cărora cercetătorii nu dăduseră prea multe amănunte. Fenomenele fizice produse duceau la o modificare a însușirilor masei de aer și la atragerea în vecinătate a altor mase. Era, oarecum o imitare - pe scară redusă - a felului cum se petreceau fenomenele chiar în natură. Aparatul care producea aceste fenomene era termogonul. Iar alături de el se aflau multe alte aparate, cu acțiuni diferite asupra numeroaselor elemente ale vremii.

Un aparat umezea aerul, altul emitea radiații avînd o acțiune de condensare și așa mai departe. „Eroul", însă, punctul de atracție și, desigur, și cel care provocase catastrofa, prin forța sa dezlănțuită - ca un robot neascultător - rămînea termogonul.

Cercetările și experiențele realizate aici se sprijineau, printre altele, pe rezultatele obținute în urma unor zboruri făcute încă mai de mult de oameni de știință îndrăzneți, în inima unor uragane. Astfel, încă prin 1947, R. H. Simpson a zburat cu un avion în „ochiul” adică în centrul unui uragan atlantic denumit Giorgie. Trebuie spus, în paranteză, că fiecare uragan este botezat de către meteorologi cu nume de obicei de oameni de parcă ar fi vorba de ființe vii și nu de oarbe manifestări ale naturii.

Același cercetător a mai colindat, după aceea, tot cu avionul în 1951, în centrul taifunului Pacific „Margie”. Cu acest prilej, a studiat fenomenele ce se petrec în centrul taifunului. Cu ajutorul diferitelor aparate pe care le avea la bord și al radiolocației, Simpson a descoperit câteva fenomene extrem de interesante, în legătură cu mișcarea curenților de aer.

Bizuindu-se, așa dar, pe aceste cercetări, precum și pe numeroasele date extrem de amănunțite, furnizate de meteorologii sovietici, C.L.V.-ul pornise la treabă și, în scurtă vreme, cercetările întreprinse în acest laborator fuseseră încununate cu succes. Da, de succes - pînă la catastrofă. Iar după aceea, din nou succes!...

Irina se gîndi la ipoteza sabotajului. Cineva voia oare să împiedice ducerea mai departe a experiențelor, reușita lor? Poate, dar... cum? Intrarea în cupola în care se făceau experiențele era controlată de zeci de mecanisme electronice, pentru a se împiedica orice accident. N-ar fi putut pătrunde deci aici decît cineva care cunoștea toate aceste amănunte - deci, doar unul din cei șapte la care se adăuga, desigur, și Valerică.

Dar Irina nu izbuti nici în ruptul capului să-și imagineze ca unul din ei ar putea să aibe gînduri criminale.

...Și totuși... Ce altă explicație plauzibilă există?

IV

Prin fereastră se zăreau defilînd în viteză stîlpii de telegraf, împovărați de sîrmele pe care, aliniat ca la paradă, ciripeau pline de entuziasm nenumărate păsărele. Valerică privea, aspirînd cu nesaț imaginile, la drept vorbind destul de monotone, care se perindau fără oprire. Privea și, - pentru că orice călătorie ațîță apetitul, - mușca fără grijă dintr-un măr. Fără grijă - deoarece, în colțul opus al compartimentului, Vintilă Dancu și Teodor Luca erau prinși într-o furtunoasă discuție în contradictoriu, în timp ce Irina liniștea, din cînd în cînd, valurile prea aprigi ale controversii.

Valeriu Niculescu făcu cocoloș în mînă hîrtia în care învelise sandvișul și o aruncă pe fereastră. Hîrtia zbură prin aer ținîndu-se încă puțin pe urma trenului, apoi ateriza într-un tufiș. Urmărind-o cu privirea, Valerică întîlni ochii unui om între două vîrste, care se întorseseră în acea clipă și-l priveau insistent. Totul, o singură clipă - apoi, figura dispăru de la fereastra compartimentului vecin.

— Așa dar, - spunea în acea clipă Vintilă Dancu, roșu la față și cu bărbuța tremurînd de indignare, - crezi că ne putem lipsi de celelalte aparate? Crezi că termogonul este suficient? Ei bine...

— Dar n-am spus asta, îl întrerupse Luca, foarte liniștit.

— Aha! Dai înapoi! făcu Dancu, triumfător.

— Nici asta. Dar cred că termogonul singur este în stare să provoace schimbări importante ale vremii...

— Dar nu în sensul dorit de voi, înțelegi? Ha ha! O să poruncim ploaie - și o să vină secetă! Dacă n-or fi și celelalte...

Valerică simți deodată că este privit, pîndit. Discuția celor doi continua, dar el nu-i mai da

ascultare. În dreptul ușii, cu mîna pe clanță, se oprise omul între două vîrste, a cărui privire o întîlnise adineaori, la fereastră. Privea în compartiment, studiind parcă figurile pasagerilor. La o zguduitură a trenului, își desprinsese mîna de pe clanță și dispăru.

Valerică rămase cu ochii îndreptați spre ușă. Nu cumva?... Dacă acesta era un agent... sau chiar sabotorul, care-i urmărea... punînd la cale cine știe ce nouă acțiune?... Să le spună? Nu, o să rîdă din nou de el. Mai bine să aibă grijă... O să fie cu ochii în patru și, cînd l-o prinde cu mîta-n sac, atunci să vedem, ce-o să mai zică tovarășul Dancu?

Și scoțînd din buzunar „Misterul uzinei submarine” își continuă lectura palpitantă...

V

— Așa dar, ne-am înțeles, - spuse Luca. Este vorba de niște încercări. Încercăm să schimbăm vremea, după voință.

— Da, am înțeles - spuse deputatul, care participa la această „consfătuire fulger” împreună cu alți patru sau cinci oameni din sat. Cu toate că, adaogă el, îngrijorat, acum nu prea ne-ar trebui ploaie...

— O să încercăm să nu vă facem nici un fel de pagube, deși înțelegeți, cîteodată s-ar putea să nu se întîmple chiar așa cum am voi noi. În orice caz, trebuie să știți că e vorba doar de niște încercări. S-ar putea să izbîndim. S-ar putea să dăm și greș...

Dancu îl privi cu reproș, dar își înghiți protestele.

— Nu-i cu supărare! zise un om între două vîrste, îmbrăcat în straie țărănești, dînd cu înțelegere din cap.

— V-am spus toate astea pentru că trebuie să cunoașteți care o să fie cauza vremii schimbătoare

ce o să urmeze, după cum nădăjduim. Deocamdată, fiind vorba doar de încercări, nu cred că e nevoie să anunțăm pe toată lumea. Să zicem că sîntem aici pentru cercetări... că instalăm un observator... În fond, nu-i nici o minciună, căci o să instalăm un observator...

Oamenii se ridicară. Erau cu toții de acord.

— Vă urăm succes, tovarăși!

— Mulțumim!

VI

Pe cer se alungau, una după alta, cele mai ciudate și înfricoșătoare fiare. Cu nasul lipit de geamul rece, cu bărbia sprijinită în pumni, Mircea urmărea evoluțiile fantastice ale umbrelor negre, cu chip de dinosauri, de păsări uriașe cu aripi întunecate, de urși imenși sau de rechini cu boturile căscate. Norii în neconținută schimbare abia lăsau să filtreze, prin țesătura lor, cîteva raze de lumină.

August, ziua zecea, ora 16,30. Toiul verii. Altitudine: 15 metri deasupra nivelului mării. Media temperaturii în aceste locuri, pentru luna asta, după mărturia afişelor climatologice: 22°C.

Și iată că azi, la ora 10 dimineața, pe un cer senin ca sticla, termometrul special adus de la București, învelit cu grijă în vată și ferit între cămășile din valiză de studentul Mircea Baci, - absolvent al primului an al facultății de fizică, - nu se învrednicise să arate mai mult de 8°C (opt grade Celsius) în luna lui Gustar! Mercurul se încăpățînase timp de două ceasuri să rămînă acolo - și pace bună. Iar oamenii umblaseră pe stradă încotoșmănați în haine groase, ba unii chiar cu pardesiuri, de parcă ar fi sosit noiembrie cel posomorit și înnegurat. După numai două ceasuri,

temperatura urcase brusc pînă la 30 de grade, și apoi se stîrnise un vînt năpraznic.

Sosit azi dimineață pe la ora 7, Mircea n-o găsisese acasă decît pe mătușa Ioana, pe care reumatismul n-o lăsase să plece la cîmp. După căldurile aprige de la București, temperatura scăzută de azi dimineață era ca un duș rece.

— Nu mai înțeleg nimic! mormăi Mircea. Să fii nevoit să închizi geamul acum, în toiul verii!

Și, necăjit, lăsă în farfurioară, neatinsă, lingurița cu miere groasă, scoasă din „stupii strașnici” atît de lăudați.

Învelită cu o pătură, mătușa Ioana, ghemuită într-un scaun, privi cu jale pe fereastră. O dureau genunchii, șalele și umerii; de-abia putea să se miște - și îi era tare necaz că nu fusese în stare să iasă la cîmp.

— Uite, pînă și muștele s-au chircit. Sînt amorțita de-a binelea, - remarcă ea. Nu știu, zău, ce-i cu vremea asta. Ferească sfîntul!

— Sfîntul ca sfîntul, dar trebuie să existe și o explicație științifică. Vezi matale, o fi vorba de o masă de aer rece, nimic de zis! Dar cum de a ajuns pînă la noi cu temperatura asta joasă... nu-mi pot explica.

— Cum adică?

— Păi, pe drum trebuia să se încălzească.

— O fi mers prea repede, își dădu cu părerea mătușa Ioana.

Mircea zîmbi la această explicație simplistă și dădu din umeri.

— S-ar putea să ai dreptate... totuși...

Și, nemulțumit - ca întotdeauna cînd nu putea să dea de cap vreunei probleme care-l frămînta, - Mircea începu să se plimbe nervos prin odaie. Pe perete, o scoarță țesută cu migală își desfășura cîmpul multicolor cu flori și crengi stilizate. Deasupra ușii se aflau agățate două ploști foarte vechi.

De mult voia mătușa Ioana să le arunce. Unchiul Sava se împotrivise: îl legau de ele atâtea amintiri... De cîte ori, cu ploștile împodobite cu flori și panglici, nu fusese vătășel pe la nunțile din sat și din împrejurimi!

Iar cînd venise nepotul lor, Mircea, de la București, ploștile îi căzuseră tînărului cu tronc.

— Astea, mătușă Ioana? spusese el, cu accent de mare nedumerire. Ploștile astea vrei matale să le dai la gunoi? Nu vezi ce vechi sînt?

— Păi tocmai de aia, Mirceo!

— Nici să nu te gîndești, mătușă Ioană. Astea-s lucruri de preț. Mai bine mi le dai mie și le duc la Muzeul satului din București, cînd am să plec.

Și... ploștile rămăseseră mai departe atîrnate colo sus, în perete, așteptîndu-și sorocul.

Tușa Ioana își privi nepotul. Zdravăn flăcău! Înalt aproape cît ușa, de ți se părea că se izbește cu capul de tocul ei cînd trece pragul. Vînjos ca un urs, și cu niște ochi albaștri - ca ai ei - de se prăpădeau fetele după el. De, îi semăna mătușii. Ehei... pe vremea ei! Și cînd a plecat de aici, sînt vreo zece ani de atunci, era numai un boț de om.

Ei, trec anii! Și acum, ce s-o fi frămîntînd atîta? A mai fost doar prin satul ăsta, al Săvenilor, și altă dată vreme nelalocul ei și a trecut cum a venit.

— Tușă Ioană, eu ies nițel în uliță.

Și, luîndu-și din mers haina, Mircea deschise ușa și plecă.

Cerul era tot mai înnegurat. Nori groși, de furtună. Deodată se porni să plouă. Picături mari cît lacrima cădeau atît de des, încît, pînă să intre în curtea cea mai apropiată, pentru a se adăposti sub o streășină, haina i se udă learcă. Un dulău hămăi de undeva, dintr-un coteț, dar nu îndrăzni să înfrunte potopul și renunță curînd să mai protesteze împotriva pătrunderii intrusului.

Ulița se transformă, în scurtă vreme, într-o albie de rîu... Apoi, nu trecu mult și de sus începură să cadă bulgărași mici de gheață. Bătea cu piatră!

Răpăiau pe acoperișuri ca niște ciocănașe de tobă, apoi săreau ca mingile pe pământ. Pe alocuri, pe unde le îndrumau streășinile, se adunau grămăjoare-grămăjoare de pietricele de gheață.

Cădeau când vertical, când oblic, bătînd în uși, în pereți și în geamuri, de parcă ar fi cerut încuviințare să pătrundă în casă. Deodată, în apropiere se auzi un zăngănit de geamuri. Mircea întoarse capul. O fereastră fusese spartă de puterea grindinii.

De sub streășină, lipit de peretele casei necunoscute, Mircea Baciș privea cu necaz această dezlănțuire a naturii. Din când în când, atunci când vîntul abătea prăpădul spre zidul de care se rezema, ploaia și gheața îi izbeau picioarele și manșetele pantalonilor, care se asemănau acum din ce în ce mai bine cu burlanele prin care era condusă apa căzută din norii de sus.

O exclamație, parcă rostită în urechea lui, îl făcu să tresară. Cineva se afla la fereastră - clar era evident că nu putea să-l zărească, pentru că Mircea stătea paralel cu zidul.

— Hm, poate că ar fi trebuit să-i cer voie să mă adăpostesc aici, își spuse Mircea. Dar în ocazii de astea...

Nu apucă să-și ducă gîndul mai departe, când auzi o voce groasă. Omul de dincolo de fereastră vorbea, pesemne, cu cineva.

— Asta-i o adevărată porcărie. Parcă ne-a făcut-o într-adins! Poftim, ne-a spart geamul!

Mircea nu putu să-și dea seama ce-i răspunse femeia dinăuntrul camerei. Pentru că era o femeie - cu glas plăcut de alto. În tot cazul, vocea de bas interveni din nou, foarte distinctă:

— Trebuie să începem neapărat o nouă acțiune. Chiar azi!

De astă dată, vocea de alto vorbi mai tare. Probabil că femeia se apropiase și ea de fereastră.

— Cum plouă! Dar dacă totuși termogonul ar produce singur toate...

— Acțiunea combinată trebuie neapărat începută, - repetă vocea de bas cu încăpăținare. Cu orice risc! Acum e momentul propice. Nu-l putem pierde și trebuie să combinăm termogonul cu...

Un fulger orbitor despică în această clipă cerul întunecat de ploaie și fu urmat de un tunet care bubui asurzitor. Restul frazei se pierdu în vacarm. După aceea, Mircea nu mai putu să audă nimic - pesemne că cei doi oameni se îndepărtaseră de la fereastră.

Tulburat, Mircea Baciuc rămase locului. Ce s-ar fi convenit să facă acum? Desigur, din punct de vedere al „bunei creșteri” nu era nimic de laudă în comportarea lui. Tușa Ioana ar fi avut toate motivele să-l tragă de urechi - mă rog, unde învățase el să asculte la fereastră?

Dar, pe de altă parte, ceea ce auzise era foarte ciudat. Vocea de bas vorbise despre o „acțiune” care trebuia începută. Se putea să nu fie nimic deosebit. Dar, mai departe, adăogase „cu orice risc”...Convorbirea devenea suspectă.

Despre ce „risc”, despre ce „acțiune” putea fi vorba? Mircea nu avea nici cea mai mică idee - dar se simțea îngrijorat. Hotărî să caute să afle cine locuia în casa aceasta. Ploaia se domolise acum, nu mai curgea așa de sălbatică - se transformase dintr-un șuvoi nestăvilit, într-un fel de „efect de stropitoare”, cu picături mărunte. Tînărul se dezlipi de peretele care, cît de cît, îi servise pînă acum drept pavăză și, ieșind din curte, o luă la fugă, în aerul rece. Hămăitul dulăului răsună în ograda părăsită. Și, dacă Mircea s-ar fi uitat înapoi, ar fi zărit la fereastra spartă capul unui tînăr dolofan care-i urmărea fuga cu o privire neliniștită.

VII

La prînz, Teodor Luca se întoarse în camera unde-și stabiliseră „cartierul general”. Își scoase impermeabilul, își controlează dungile pantalonilor, ca întotdeauna impecabile și, frecîndu-și mâinile ca să se încălzească, i se adresează vesel lui Dancu:

- Ei, ce spui? Succes formidabil!

— Nu sînt de acord! răspunse acesta acru, punîndu-și tacticos ochelarii cu rame groase.

Luca îl privi mirat. Nu se aștepta la o împotrivire și de data aceasta. Doar... fenomenele fuseseră atît de clare!

— De ce nu?

— Pentru că n-ai folosit toată gama de acțiune a termogonului. Și, în special, n-ai utilizat și acțiunea combinată a celorlalte aparate. Te-ai mulțumit cu producerea cîtorva condensări și răcirii. Mîine... mîine ai să mă lași pe mine pe teren și tu ai să rămîi aici, la aparatele înregistratoare. Ai să vezi!...

Luca dădu din umeri.

— Lucrăm după un plan... îi aminti el.

— Da, și o să-l depășim, fără discuție!

Ușa camerei de alături se deschise și apărură Irina, urmată de un tînăr care mușca zdravăn dintr-un măr.

— Valerică! strigă Dancu.

— Utilizarea resurselor locale... comentă Irina. Livada din curte...

— La București spuneai că n-ai timp de doctor - i se adresează Dancu lui Valerică. Poftim, aici o să ai. Azi după masă, s-a isprăvit: te duci la dispensar!

Valerică dădu din cap, în semn că a înțeles și aruncă cotorul mărului pe fereastră.

— Cum a mers treaba? întrebă Irina.

— Azi am utilizat elicopterul... îi răspunse Luca.

— Nu ați uitat promisiunea? Mă luați și pe mine, cînd...

— Nu, nu, n-am uitat - o liniști Luca, zîmbind.

— N-am zburat niciodată cu așa ceva... Și... știți... ar trebui să ne gîndim la cele întîmplate azi

dimineață.

Luca o privi, întrebător.

— Ce anume?

— Discutam lângă fereastră când, deodată, am văzut - sau, mai bine zis, Valeriu a văzut un om, care a zbughit-o pe poartă și apoi a fugit.

Luca se încruntă.

— Un om?

— Da, confirmă Valeriu Niculescu, așa a fost. Cred că a tras cu urechea...

Luca tăcu și căzu pe gânduri...

— S-ar putea ca omul ăsta să nu fie străin de...

— Te gîndești la dezastrul din iarnă? întrebă Dancu.

— De ce nu? Noi am bănuir că ar putea fi un sabotaj, deși nici acum nu ne dăm seama cum a putut fi înfăptuit... Oare acest om... Spuneți-mi, l-ați văzut la față?

Vintilă Dancu înălță din umeri.

— Nu. Era întors cu spatele și a dispărut atît de repede, încît nici măcar Grivei n-a avut timp să reacționeze...

Tăcu o clipă, apoi continuă:

— În tot cazul, asta nu ne împiedică să ne continuăm lucrările. Să fim cu ochii în patru, dar... să nu ne oprim!

Luca îi puse mîna pe umăr:

— În privința asta, sîntem perfect de acord!

VIII

Valerică ieși de la dispensar îngîndurat. Se părea că are o „disfuncție glandulară complexă” adică, după cum îi explicase doctorul, secrețiile interne ale diferitelor glande nu se făcea chiar așa cum trebuia. Trebuia să ia felurite tablete, să-și facă injecții cu substanțe purtînd denumiri ciudate, să țină, vai! - regim și să-și ia, pentru moment, un

concediu de odihnă. Tocmai acum, când activitatea era în toi și când, după câte se părea, se strîngea lațul în jurul sabotorului!

„Ala trebuie să fie” își zise el, amintindu-și de tînărul înalt care o zbughise din curte. Și în timp ce mergea, începu să treacă în revistă evenimentele de pînă acum. Prin urmare, explozia - sau ce-o fi fost – de pe terenul experimental din București, putea fi explicată. Cum? Hm... nu era prea clar. Dar, în tot cazul, o explicație în care acționase sabotorul trebuia să existe. Sigur!... Dacă cumva acest individ săpase un canal subteran, un fel de tunel? Se introdusese pe sub boltă, și acolo pusese în funcțiune aparatele... sau poate o bombă cu fitil. Iată o explicație!

Dar omul din tren? Era o persoană între două vîrste. Poate că omul din tren și cu tînărul de azi dimineată nu erau decît unul și același individ, deghizat. „Omul cu o mie de fețe”...

Vorba era, ce mai punea acum la cale? Trebuia să fie cu ochii nu în patru, ci în opt, sau în șaisprezece. Poftim, tovarășe Dancu! Iată... că nu visez! Valeriu Niculescu a pus mîna pe vinovat! „Iartă-mă, Valerică... Înțeleg acum că ai avut dreptate!...”

Valerică vedea în fața ochilor scena emoționantă, care avea să restabilească adevărul, când se ciocni cu cineva la fel de îngîndurat. Scuzați! Pardon! Își continuă drumul, vag neliniștit. De ce? Și după zece pași își dădu seama. Asta era! Sigur! Tînărul care o zbughise! Purta același costum!

Se întoarse... și se opri locului, țintuit. Tînărul dispăruse. Parcă fusese înghițit în adîncurile pămîntului!

IX

În dimineața zilei următoare, Mircea își frecă ochii cu mulțumire. N-ar fi putut spune pentru ce avea această senzație de liniște, de satisfacție. Privi în jurul său. Toate păreau neschimbate, ca de obicei. Pe măsuta de lângă pat, cartea pe care o începuse ieri seară, „Probleme ale fizicei atomice”, mai stătea încă deschisă, cu un creion așezat în loc de semn între pagina 24 și 25. Papucii se găseau în fața patului, acolo unde-i lăsase înainte cu o seară. Liniștea era întreruptă adesea, ba de un cotcodăcit viguros - parcă recunoștea glasul moțatei celei albe - ba de lătratul vreunui câine din vecini, ba de mugetul unei vaci...

Și, deși nimic nu părea schimbat, totuși avea senzația că...

Dar... asta era! Lumina albă, strălucitoare a soarelui pătrundea în odaie prin ochiurile ferestrei, ca fascicolul de raze al unui reflector! Asta-i dădea senzația de mulțumire, la început nelămurită.

Încă de ieri seară, după vreo trei ore de ploaie neîntreruptă, de parcă - vorba mătușei Ioana - s-ar fi rupt baierile cerului, vremea se mai domolise. Unchiul Sava se întorsese într-un târziu acasă de pe câmp, cu hainele zbicite de vântul rece care se stîrnise după oprirea ploii.

Plouase tare și pe lângă câmp, dar - lucru care unchiului Sava i se păruse tare ciudat - numai pînă într-un anumit loc. Pe ogoare piatra nu bătuse. Din fericire, recolta nu fusese de loc primejduită.

- Ce zici de asta, Mircea? îl întrebă unchiul Sava. Uite, să zicem că podeaua odăii ar fi câmpul. Atunci se cheamă că ploaia a mers numai pînă în marginea velințiiăștia - și nici un lat de unghie mai încolo. A plouat tare peste grajduri și case, le-a bătut și cu piatră, poftim! Dar dincoace de marginea velinței - adică, vreau să spun, pe câmp... nimic!... pămîntul abia s-a umezit!...

- Mîna lui Dumnezeu, rosti mătușa Ioana, minunîndu-se.

— Că n-o fi coborât dumnezeu pe pământ, să tragă linie cu bățul: pînă aici să plouă, iar mai încolo ba! îi răspunse unchiul Sava cu ciudă. Ne-a zis nouă de la Sfat că s-ar putea să se schimbe vremea zilele astea. Mult ne-am mirat cînd am văzut una ca asta. Nu ne dumiream de loc. Da pe urmă mi-am zis: pe astea nepotul meu o să le lămurească, că doar el este student la București. Mircea se roși tot și-și întoarse capul, ca să nu se vadă. Încercă o explicație rudimentară.

— Vezi, unchiule, într-o parte a țării plouă, într-alta nu. Asta o știe toată lumea. Dar undeva trebuie să se afle granița între locul unde plouă și cel unde este uscat. Și iată că s-a nimerit ca limita asta să fie tocmai acolo unde mi-ai zis.

Unchiul Sava clătina capul, în chip că a înțeles, dar cu oarecare îndoială. Și avea dreptate omul - își spusese Mircea - pentru că în realitate, aceste limite nu sînt atît de fixe: ele fluctuează - ba încolo, ba-ncoace - cu zeci de metri. Explicația era, totuși, cea mai plauzibilă. Ba, chiar, Mircea ar fi putut spune că nu cunoaște vreo altă explicație, nici mai bună, nici mai proastă.

— Oricum, unchiule Sava, - continuă Mircea Baci, - îmi pare tare rău că nu m-ai luat cu dumneata. Aș fi văzut și eu, cu ochii mei...

— Ce, nu mă crezi? se răsti unchiul cu o sclipire războinică în priviri.

— Ba da, cum să nu te cred. Numai că poate aș fi putut să-mi dau seama mai bine... și pe urmă mi-ar fi plăcut să pun mîna din nou pe unelte. Am și uitat de ele, de cînd tot învăț...

Unchiul Sava zîmbi, făcînd cu ochiul către mătușa Ioana.

— Mă băiet, ți-am spus. Ai venit să te odihnești aici. Nu zic, peste două-trei zile o să avem nevoie de multe brațe și atunci, da, te iau cu plăcere. Dar pînă atunci mai plimbă-te prin sat, mai stai pe malul rîului, că doar ai muncit toată iarna...

— Fie! De poimîine viu cu dumneata. Nu-ți mai
iei cuvîntul înapoi!

Fusese o seară veselă.

Dar acum, în dimineața asta însorită - o
dimineată obișnuită, caldă, de august - întrebările
începură din nou să se reverse peste mulțumirea
sa. Care a fost cauza acestei nete delimitări a zonei
de ploaie? Cum se făcea că ieri fusese atît de frig?
Că plouase cu piatră? Și amintindu-și de celălalt
fapt, cutele de pe frunte i se adînciră și mai mult.

Ce însemnase conversația misterioasă de la
fereastra spartă a casei sub streășina căreia se
adăpostise? Unchiu Sava îi explicase că acolo
locuiau niște tovarăși de la București care instalau
un observator meteorologic. Foarte bine. Dar
meteorologii nu întreprind „acțiuni”, ci măsoară
temperaturile, presiunile sau umiditatea. Și încă nu
„cu orice risc”... Era acolo, totuși ceva suspect.

Se întrebă dacă să întreprindă ceva - și nu izbuti
să ia o hotărîre. Se putea foarte bine să fi fost
vorba despre o chestiune absolut obișnuită - cum
ar fi de pildă plantarea unor zarzavaturi, spălarea
rufelor sau tunderea ierbii. Și astea-s, doar, acțiuni.
Sînt oameni care se ceartă chiar și pentru fleacuri -
așa e firea lor. Și, pe măsură ce se gîndea, Mircea
devenea tot mai convins că așa trebuie să fie, chiar.
Sigur: necazul provocat de spargerea geamului, de
ploaia care putea să se eternizeze și să îngreuneze
făptuirea cine știe căror proiecte de instalare a
stației meteorologice... Citise prea multe cărți de
aventuri, asta era!

...Dar ziua asta, care începuse atît de frumos,
parcă (tot vorba tușei Ioana) o „deochese” cineva.
Iată în rezumat o clare de seamă a evoluției vremii
în această memorabilă zi de august.

La ora 7, oră la care Mircea se trezește timp
frumos: cer senin, aer răcoros (după ploaia de ieri)
care mai apoi se încălzește însă treptat, așa încît pe
la 9 dimineața vremea nu se deosebește prin nimic
de aceea a oricărei alte zile obișnuite de vară.

La ora 9 și jumătate: din senin, fulgere, tunete, apoi o ploaie torențială pînă la ora 10. Ploaie de vară, s-ar spune, dar cam prea de dimineață. Mircea se întoarce de pe malul râului ud pînă la piele.

La ora 10 și un sfert: timp din nou frumos. Gospodinele scot rufele la uscat. Mircea, cu costumul schimbat, pleacă iar în sat.

La ora 11: gospodinele își strîng iute rufele.

Plouă mărunț și îndesat, ca toamna. „Ploaia asta ține cîteva zile”, își dă cu părerea tușa Ioana. Mircea, înapoiat la timp, își ia umbrela și pornește din nou prin sat.

La ora 12: ploaia a încetat. Norii au dispărut. Din nou soare, frumos, lumină.

La ora 12 și jumătate: ceață. Da, da: ceață, deasă s-o tai cu cuțitul. Mircea, care a pendulat pînă acum între casă și râu, stă trist pe mal și meditează că, dacă îndrăznește să facă o mișcare, riscă să facă o baie involuntară. Nu se vede nici la doi pași.

Nu vom continua cu această dare de seamă. E destul că, la ora 18, Mircea, trîntit în pat, examina cu atenție paginile „fizicei atmosferice” luată de el de la București, încercînd să se descurce în această neverosimilă amestecătură de toamnă și primăvară, iulie și octombrie, mai și august...

Între timp ușa se deschise și apoi se închise încet. Tiptil, în vârful picioarelor, de pat se apropie un puști de vreo 12 ani. Mircea ridică privirea, surprins.

— Ce-i Mihăiță?

— Dacă te supăr... făcu băiatul, schițînd un gest de retragere.

— Ba de loc. Citeam despre vreme, știi, despre cauzele schimbărilor ei...

Mihăiță feri de pe frunte, cu mîna, o buclă blondă ce-i tot venea în ochi și întrebă:

— Îmi spui și mie? Aș vrea să știu... ce-o fi apucat-o azi?

Mircea se gîndi o clipă. Puștiul terminase școala elementară, așa încît avea acum ceva cunoștințe științifice. Numai că nu era atît de lesne să lămurești ce-o apucase azi pe capricioasa vreme!

— Vezi tu, - începu el, - vremea se schimbă de foarte multe ori. Se întîmplă să plouă și pe urmă să se facă frumos chiar în aceeași zi... numai că, de asemenea întîmplări ca cele de azi, drept să-ți spun, n-am mai auzit. Vara, de multe ori, se pornesc așa numitele furtuni de căldură. Pe lîngă acestea, mai importante sînt schimbările de vreme provocate de fronturi.

Termenii și împărțirea nu erau întocmai cei întrebuițați în manuale, însă Mircea încerca să facă lucrurile mai clare. Mihăiță îl privi totuși nedumerit.

— Schimbări de fronturi? întrebă el. Nu înțeleg ce nevoie e de fronturi. Ce, e război?

— Nu e vorba de fronturi de luptă, ci de fronturi meteorologice. Nu război între oameni, ci un război meteorologic între diferitele mase de aer. Dar... ascultă-mă. Spuneam că există mai întîi așa numitele furtuni de căldură. Aerul de la sol se încălzește puternic vara și se ridică. Vaporii de apă pe care-i cuprinde se condensează datorită temperaturii mai scăzute care se află acolo sus la înălțime. Așa iau naștere nori groși, care dezlănțuie cîte o ploaie scurtă, dar foarte violentă - o aversă, cum se cheamă.

— Va să zică, asta-i datorită căldurii prea mari...

— Întocmai. Dar cele mai importante schimbări ale vremii se datoresc mișcărilor maselor de aer. Există mase de aer care se întind pe sute de mii de kilometri pătrați. Ele au o anumită temperatură și umezeală. La locul unde se ating două mase de aer cu însușiri diferite, se află frontul meteorologic.

— Aha! Deci tot de un fel de luptă e vorba, nu? Cum s-a întîmplat azi!...

Unchiul Savu se întoarse în seara aceea mai devreme acasă. Părea tare necăjit.

— Ei, unchiule, îl întreabă Mircea - cum a fost azi vremea? Tot așa, a plouat pînă la linie?

— Ba azi și-o fi ales alte linii, că a plouat și la noi, peste tot, numai nu așa tare.

— Ei, atunci de ce ești necăjit?

— S-a întîmplat în sat ceva... ceva cum n-a mai văzut nimeni. Acum o jumătate de ceas! Știi fîntîna aceea dinspre livada școlii?

— Nu prea o știu bine. Dar... dacă-mi spui...

— O fîntînă frumoasă, nouă, curată,... ce să zic...

Venise și tușa Ioana să asculte și era acolo și Mihăiță, care rămăsese alături de Mircea. Unchiul Savu continuă.

— Acum, pe seară, s-a pornit un vînt năpraznic și... a supt apa!

Mircea căscă ochii mari.

— A supt apa?

— Așa cum îți spun. S-a ridicat în sus o vîltoare de apă, de credeam că-i sfîrșitul pămîntului. Pe urmă s-a dărîmat fîntîna.

— Doamne ferește! strigă tușa Ioana.

— Ai văzut dumneata, asta? întreabă Mircea cu îndoială.

- Cu ochii mei. Și acum ne cheamă la Sfat. Pesemne, să punem mîna și s-o facem la loc. Nu zic, asta e bine, dar cum s-a putut întîmpla așa ceva?

— Mîna diavolului! comentă tușa Ioana.

— Mai că-ți vine să crezi și așa ceva! mormăi unchiul Savu.

„E cu totul inexplicabil”, se gîndi Mircea. Nu mai așteptă ca unchiul Savu să se întoarcă de la Sfat, ci se culcă. Dar nu izbuti să adoarmă repede. Și, noaptea tîrziu, îi reveniră în minte cuvintele auzite la fereastra spartă în timpul potopului de ieri. „Să trecem la acțiune”. Oare o substanță explozivă n-ar fi putut să arunce totul în aer, inclusiv apa? Era în tot cazul mai puțin

neverosimil decât acest „vînt care suge” al unchiului Savu.

X

O scurtă tăcere, ca aceea premergătoare unei furtuni, domnea în odaia luminată discret doar de o lampă de birou. În afara fascicolului luminos care inunda masa, răsfrîngîndu-se, o penumbră plăcută învăluia totul.

— Este inadmisibil acest fel de a pune problema! zise deodată omul cu ochelari și cu o bărbuță care se agita în raport direct cu starea de nervozitate a posesorului ei.

— Dragă Dancule... începu Luca.

— Nu mă lua te rog în chestii de astea cu „dragă Dancule” - tună vocea de bas a primului. Demonstrația a fost clară, nu-i așa?

— Desigur, deși cam neașteptată. Puteai să mă previi...

— Recunoști că nu mai e nevoie de nici un argument? întrebă din nou Dancu.

— Aici nu mai pot fi atît de sigur. Asta nu-i totul. Gîndește-te că nu cunoști încă unii factori importanți.

Dancu își frecă nerăbdător bărbuța.

— De ce să umblăm pe ocolite, stimate Luca? Nu-ți place metoda mea combinată. N-am ce face. S-a dovedit că am lucrat bine. Rezultatele...

Luca îl întrerupse.

— Știu. Distrugerea fîntînei.

Dancu tăcu. După un timp, vorbi din nou cu un ton mult mai blînd.

— Acțiunea a fost neprevăzut de puternică. Aproape ca atunci cînd...

— La ce te gîndești?

— La nimic!

Luca își puse mîna pe umărul lui Dancu. Se vedea bine că omul acesta voinic, veșnic în fierbere, era acum abătut, neliniștit. Nu trebuia să rămîna așa. Și, exista o metodă foarte simplă pentru a-l readuce la tonusul său natural.

— Hai, - spuse Luca, - să-ți pun eu o întrebare. Cît durează?

— Cît? repetă întrebarea Dancu.

— Da. Asta e ceva foarte important, recunoști? Acum e rîndul meu să te întreb...

— Desigur, dar...

— Aha! „Stimate” Dancule, - pentru că nu vrei să-ți spun dragă, - am impresia că te-ai împotmolit la acest „dar”...

— Și ce vrei, atunci?

— Atunci, nu pentru că vreau, dar pentru că este necesar, totul trebuie repetat, și asta în chip foarte organizat. Pînă acum am impresia că ne-am jucat... ca niște copii. E timpul să experimentăm serios. Și mă refer chiar la acțiunea combinată a diferitelor metode, pe care o susții...

Dancu îl privi mînios. S-a jucat, el, ca un copil?

— Bine, dar tu însuți, ieri...

— Da, începusem o experiență pe care ai stricat-o. Mîine vom relua totul metodic.

Dancu se ridică de pe scaun și începu să se plimbe înfuriat prin odaie. Își mîngîia de zor bărbuța și blestema în gînd.

— Ei, și experiențele de pînă acum?

Luca zîmbi. Își atinsese scopul.

- Sînt folositoare. Ne vom servi de ele ca de lucrări - cum să spun - preliminară. Însă acțiunea cea mare va începe mîine.

Dancu se dădu învins.

— Și acum, să vedem cum o să ne organizăm munca. Trebuie să-ți dau o știre destul de neplăcută. Valerică pleacă mîine la București și rămînem fără laborant!

— Cum? De ce?

— L-a examinat doctorul de aici. Cică are nevoie de odihnă și de tratament special, la clinica endocrinologică.

— Halt! și acum, cine o să ne servească de leș?
Luca rîse mulțumit. Dancu își regăsise umorul...

XI

La ora 7 dimineața, postul de radio transmise, ca de obicei, buletinul meteorologic. La aparatul așezat pe măsuta din sufragerie, Mircea și Mihăiță - căci ceilalți membri ai familiei lui Savu plecaseră la cîmp înainte ca ei doi să se trezească - putură să asculte, la fel ca mulți alți locuitori ai comunei Săveni, un comunicat cu totul obișnuit, care însă îi uimi pe mulți. Doar cîțiva zîmbiră unii amuzați, alții satisfăcuți - auzind cuvintele crainicului.

„Buletin meteorologic. Institutul Meteorologic comunică: În ultimele 24 de ore, vremea s-a menținut frumoasă în toată țara. Nu au căzut precipitații. Maxima de ieri în aer a fost de 32 grade, iar minima de 18 grade. Timpul probabil...”

- Bine, dar, asta nu-i adevărat! exclamă Mircea, indignat. Ieri a plouat cu găleata! Iar temperatura a coborît la un moment dat pînă pe la 7 grade și 5 zecimi.

— Poate că n-au știut cei de la București! își dădu cu părerea Mihăiță.

— Cum să nu știe! Păi fenomenele astea nu se poate să n-aibă o întindere destul de mare... și atunci trebuie să se afle...

Și totuși... Mircea căzu pe gînduri. După cîte se părea, fenomenele fuseseră foarte limitate. Te pomenești că asistase la niște întîmplări unice în anelele meteorologiei? Și „ăștia” care nu terminaseră încă să instaleze stația meteorologică locală! Ce bine că-și luase termometrul! Avea cel puțin cîteva date pe care se putea bizui. Hotărî să

serie chiar azi o scrisoare în care să aducă la cunoștință Institutului Meteorologic fenomenele ciudate pe care le trăise ieri și alaltăieri...

În același timp, într-o casă nu prea depărtată, un om cu fața împodobită de o bărbuță simpatică își freca mulțumit mâinile.

— Ai auzit, onorate Luca? În toată țara, vremea a fost stabilă și... hi! hi! frumoasă! Ei, ia să vedem cum o să fie astăzi? La lucru!

XII

Dincolo de marginea satului, pe pășunea care se întinde pe malul de apus al râului, se întâmplau, pare-se lucruri tare ciudate. Mai întâi, ceea ce sărea de la început în ochi era... un balon...

Dar... nu un balon-jucărie, din cele care se vînd pentru copii. Balonul ăsta ar fi putut ridica ușor în aer nu numai pe copil, dar chiar și pe părinții lui.

Mircea căscă ochii, uimit. Ce căuta în plin câmp, la marginea unui sat, un balon atît de autentic și, în același timp, de anacronic?

Era o apariție ciudată, după atîtea alte ciudățenii pe care, în ultimele două zile avusese prilejul să le vadă, să le simtă, să le audă și aproape să nu le creadă.

Toată noaptea Mircea fusese chinuit de remușcări. De ce nu anunțase la timp organele în drept? Poate că în acest fel ar fi putut să împiedice distrugerea fîntîinii. Cine știe ce lucruri mult mai grave se puneau la cale?

Așa încît, dis-de-dimineată, după ce ascultă buletinul meteorologic, porni hotărît să dea pe față ceea ce aflase. Pe drum, însă, se gîndise să se abată mai întâi pe la fîntîna cu pricina. Și... și pur și simplu, se rătăcise. În general, Mircea nu se bucura de un simț de orientare prea bun. Adeseori, în București, cînd mergea într-un cartier mai puțin

cunoscut, i se întâmpla să se învîrtească multă vreme în jurul unor străzi fără să găsească casa pe care o căuta și unde mai intrase totuși.

Așa încît, nimic de mirare că acum, mergînd pe baza indicațiilor sumare ale unchiului Savu și fără să mai întrebe pe nimeni, o luase razna. Mai ciudat era că nimerise tocmai pe cîmpul ăsta, unde - lucru straniu - se afla un balon, cu nacelă, cu frînghii și chiar cu trei ocupanți, - în sfîrșit, un balon în toată puterea cuvîntului.

Mircea se îndreptă cu pași mari spre această apariție demnă de romanele de aventuri de la sfîrșitul secolului trecut. Unul din cei trei oameni aflați în nacelă, cel mai vînjos și mai înalt, avea o bărbuță, purta niște ochelari cu rame groase și era îmbrăcat într-o salopetă groasă de piele.

— Ei, tinere, ce-i cu dumneata? tună vocea lui de bas.

Mircea tresări. Glasul îi era foarte cunoscut, deși îl auzise numai vreme de cîteva minute.

— Mă uitam și eu... răspunse el, întrebîndu-se ce atitudine trebuia să ia.

Cel de al doilea, un bărbat mai scund, cu părul cărunț, i se adresă la rîndul său:

— Vrei să ne vii în ajutor? ăsta e un balon și dorim să-l lansăm. Uite, nici unul din noi nu e specialist în ale gimnasticei, ajutorul nostru e bolnav... și trebuie să dezlegăm frînghia care leagă balonul de parul ăsta...

Mircea își dădu seama că era luat drept un tînăr din partea locului. Nimic de mirare. Îmbrăcase straie de-ale unchiului său - pe ale sale, de la oraș, plouate și răs-plouate, le lăsase la uscat, urmînd ca după aceea tușa Ioana să le calce.

— Bine, clar văd că aici sînt două frînghii - obiectă el, prinzîndu-se în joc. Una lungă și una scurtă. Pe care s-o dezleg?

Îi răspunse cel de al treilea ocupant al nacelei, îmbrăcat într-o salopetă de piele asemănătoare cu a celorlalți și cu o cască pe cap. Mircea remarcă

acum, pentru prima oară, că acest al treilea viitor călător cu balonul era o tânără femeie și că vocea ei de alto nu-i era nici ea necunoscută.

— Pe cea mai scurtă. Cea mai lungă ne lasă să ne ridicăm pînă pe la 30 de metri și pe urmă o putem desface de aici, de sus.

Mircea o privi drept în ochii căprui și șovăi o clipă. Oare să dezlege frînghia? Nu cumva se pune la cale ceva și mai îngrozitor decît distrugerea fîntînei? Și apoi, își zîmbi foarte liniștit. Îi avea în mînă!

Se aplecă și desfăcu cu grija nodurile complicate care legau parîma de par. Parul gros înfîpt în pămînt, era de trei ori înconjurat de frînghie.

În timp ce Mircea se străduia să desfacă frînghia, departe, la marginea cîmpiei, se ivi silueta bine cunoscută a lui Valerică. Se opri puțin acolo unde se afla, punîndu-și mîna streășină la ochi, ca să vadă mai bine. Cine era acela care meșterea la stîlpul de care era priponit balonul?

Deodată, i se păru că-l recunoaște și scoase un strigăt pătrunzător. Cei trei ocupanți ai nacelei își întoarseră capetele.

— Valerică. Ce-i cu el? întrebă Luca.

— Nu știu... Are tren peste o oră... răspunse Dancu.

— Ne face semne...

În aceeași clipă, Mircea izbuti să desfacă ultimul nod. Cu o zmucitură, balonul se avîntă spre cer.

Numai că se întîmplă ceea ce nici unul din cei trei ocupanți ai nacelei nu prevăzuse. Agățat cu amîndouă mîinile de frînghie, Mircea se ridică odată cu balonul. Și acum, se afla suspendat de un capăt de odgon, la vreo 20 de metri deasupra cîmpiei, dînd într-un chip destul de ridicol din picioare.

Tînăra strigă, alarmată. Omul cu bărbuță se aplecă peste marginea macaralei și tună:

- Ei, ce-ți veni? Ce faci acolo?

Situația era destul de complicată, dar întrebarea era cu toate acestea atât de caraghioasă încât Mircea pufni în râs.

— Nu vezi? Sport în aer liber!

Omul cu bărbuța se întoarse către ceilalți:

— Ce facem?

— Ce mai întrebi, Dancule? Îl ajutăm să urce sus, în nacelă, răspunse bărbatul înalt.

Și, aplecându-se peste marginea nacelei, îi întinse mîna lui Mircea.

— Nu călca pe aparate! îi atrase atenția tînăra.

Mircea păși peste marginea nacelei și privi curios împrejurul său. Se aflau aici o serie de aparate foarte interesante pentru un viitor inginer. Unora le ghicea utilitatea. Altele însă, nu știa la ce ar putea să folosească.

Nu avu timp să le cerceteze cu de-amănuntul. De jos se auzeau niște strigăte disperate. Balonul se oprise la vreo 40 de metri înălțime, așa încît glasul lui Valerică nu se auzea prea bine, dar semnele sale erau elocvente.

— Te cunoaște? întrebă Dancu, bănuitor.

— Pe mine? Nu l-am văzut niciodată, răspunse Mircea cu nevinovăție.

Bănuia ce voia să semnalizeze de jos tînărul acela dolofan: „feriți-vă de străin! Vrea să ne dejoace planurile!” Ha! ha! Ba bine că nu!

Dancu înălță din umeri și nu-i mai dădu atenție lui Valerică.

— Acum o să trebuiască să aruncăm niște lest, spuse el.

— Parc-aș fi în secolul al XIX-lea, remarcă, cu glas tare, Mircea. Mă aștept acum să izbucnească vechea ceartă între partizanii aparatelor de zburat mai grele decît aerul și ale celor mai ușoare...

Tînăra rîse și Mircea o privi cu recunoștință.

— Dumneata ești după toate probabilitățile, pentru cele mai grele... zise ea.

— Depinde de aparat... și de ocupanții săi, - răspunse el, enigmatic.

Aruncă doi saci cu lest, desfăcură cablul de siguranță și balonul se înalță brusc.

— Suntem la opt sute de metri... constată Dancu, privind altimetrul. Cam asta este înălțimea la care ne vom stabili. Trebuie să punem în funcțiune aparatul.

— Nu! Nu veți face asta!

Cu părul vîlvoi în bătaia vîntului, cu ochii scînteietori, Mircea se așază în fața aparatului spre care se îndrepta mîna omului cu ochelari. Luca îl privi cu uimire. Mînios, Dancu încercă să-l înlătore pe Mircea din cale și primi în braț o lovitură care-l făcu să dea înapoi.

— Și dacă o să vreți să mă dați la o parte, o să aveți de furcă cu mine. Sînteți trei, dar eu sînt campion interuniversitar și măcar pe unul din voi tot îl trimit acolo, jos!

Casele se vedeau mici de tot, ca niște cubulețe în mijlocul unor întinderi verzi străbătute de ața argintie a rîului.

Tînăra îl privea cu mirare, în timp ce Dancu fierbea de nerăbdare și de furie. Se făcuse roșu la față ca un rac și abia stăpînindu-se, încercă să-și lărgască gulerul.

— Cred că ar trebui să ne înțelegem, murmură ea.

— Cu cine? Cu dobitocul ăsta? strigă Dancu. Fugi din calea mea că te fac praf!

— Dragă Dancule... începu Luca.

— Retrage-ți imediat cuvintele! rosti Mircea, amenințător.

Roșu la față, Dancu îl privi drept în ochi.

— Ba, retrage-te tu de aici!

Și cu mîna dreaptă, pe neașteptate, îi trase un pumn în bărbie. Dacă ar fi nimerit în plin, povestirea s-ar fi terminat aici. Dar Mircea nu se lăudase degeaba. Se eschivă cu o mișcare grațioasă și ripostă.

Încăierarea fu rapidă, dar scurtă. Luca nici nu avu timpul să intervină. Cu o lovitură foarte

științific plasată, omul cu bărbuță fu făcut - în limbaj sportiv - knock-out. Se clătină o clipă, apoi, cu un zîmbet vag pe figură, parcă mulțumit de sine, se lasă moale și se lungi în fundul nacelei. În cădere, mîna sa lovi cadranele aparatului din dreapta, pe care se aflau cîteva butoane.

Se auzi îndată un zgomot ca la un contact electric, apoi un zumzet. Tînăra îl observă prima și se îndreptă repede către aparat.

— Nu pune mîna! spuse Mircea, gîfîind.

— Nu vorbi prostii! zise ea. Vrei să se întîmple o nenorocire?

O clipă, încă, Mircea i se împotrivi, apoi, ca hipnotizat, rămase cu privirea ațintită în ochii ei, în timp ce ea răsucea butoanele. Luca și Irina se aplecară peste nacelă.

— Prea tîrziu!... remarcă el cu necaz.

— Dar ce se întîmplă? șopti Irina înspăimîntată.

— Nu-mi dau seama încă. Un fenomen nou... Emisiunea de raze termogonice a fost declanșată... Ia te uită ce-ai făcut, tinere!...

Dedesubtul lor se zărea o adevărată trombă, care se rotea cu furie. Era ca o pîlnie, care răsucea frunze, praf, fulgi și care urca, urca repede.

O zmucitură le arată că ajunsese și la balon. Nacela începu să tresalte. Încă o zguduitură - și încă una. Se țineau cu mîinile de marginea nacelei, de frînghii, de plasa balonului...

— Trebuie să coborîm, strigă Luca cu voce tare, ca să poată fi auzit cu tot șuieratul crescînd al furtunii.

Irina aprobă din cap și caută lanțul supapei care, agitat de vînt, juca încoace și încolo. În sfîrșit, Mircea izbuti să-l prindă și-l trecu tinerei fete care trase încet de el. Gazul care umplea balonul uriaș de deasupra capetelor lor începu să iasă, șuierînd.

Dar era preia tîrziu! Vîrtejul cuprinsese balonul, nacela, totul. Rotindu-i cu furie, îi răsuci în dreapta și în stînga. Pradă furtunii, balonul se înălță vertiginos, zguduit încoace și în colo... Agățați unii

de alții, palizi la față, cei trei oameni se priveau neputincioși. De jos, de pe fundul nacelei se auzi un geamăt...

Mircea se repezi, cercetîndu-l pe Dancu.

— Își revine! strigă el. N-are nimic... Vrea să spună ceva...

Irina se aplecă cu urechea la gura lui.

- Radio! șopti Dancu.

— Radio! strigă Irina către Luca.

— Radio! spuse și acesta. Cum am uitat! Furtuna zmucea nacela, mai-mai s-o desprindă de balon. Se deplasau cu o viteză fantastică.

XIII

Agronomul Ștefan Ionescu aștepta, nedumerit, cu ochii pe cadranul ceasului.

„Experiența începe la ora 8 dimineața”, așa fusese anunțat. Și iată că acum era 8 și jumătate și... nu se întîmplase nimic. Stătea la marginea cîmpului, călare pe motocicletă, cu aparatele de măsurat la îndemînă. Undeva, la cîtiva kilometri, se afla un meteorolog, cu o altă serie de aparate încărcate pe o mașină mobilă, cu tracțiunea pe toate cele patru roți.

Ca și în zilele precedente, așteptau un semnal. Astăzi urma să aibă loc o experiență cu caracter deosebit. Și iată că tocmai astăzi, spre deosebire de celelalte zile, tocmai astăzi „cei de sus” cum spuneau ei, nu fuseseră punctuali.

La început urmăriseră ascensiunea balonului. Jumătate din sat, ieșit din case, privise deasemenea cu gurile căscate acest fenomen încă nemaiaflat în analele Săvenilor - sat cu toate astea electrificat de o bună bucată de vreme. Balonul fusese adus în sat ambalat și umflarea lui, fixarea nacelei și în general punerea sa în funcție se făcuse azi dimineață, pe cîmpia din marginea satului unde nu

treceau decît puțini oameni. „O fi vreo nouă invenție de la București" își dădeau cu părerea unii, dînd din umeri, fără să știe că apariția unui balon deasupra Capitalei ar fi stîrnit cel puțin tot atîta vîlvă. Alții, însă, priveau aerostatul cu bănuială. Nu le ieșea din minte povestea cu fîntîna! E adevărat că ieri, la Sfat, li se spusese că era vorba de o anume experiență și că lucrarea va fi reparată chiar de a doua zi. Dar cine știe ce noi pățanii o să le mai prilejuiască mingea asta zburătoare?

Dar pe urmă, balonul dispăruse. Undeva, la aproximativ doi kilometri de locul unda se aflau cei doi oameni, se formase centrul unei puternice tulburări atmosferice – asemenea unui ciclon. Se pornise un vînt puternic și balonul nu se mai vedea. Ce se întîmplase?

Fenomenele pe care tînărul meteorolog le aștepta nu se întîmplau. Deodată, aparatul de radio începu să uruie:

— Taa-taa-taa, ta-ta-ta, taa-taaa-taa... S.O.S.!

Semnale telegrafice? Nu fonice? Asta însemna o catastrofă! Însemna că aparatul de radio-transmisie de pe bord era deranjat. Încercă să descifreze mai departe. „Ciclon. Derivă, spre sud-vest. Viteză..." Comunicația se întrerupse aici, dar era suficient pentru a indica situația gravă a celor din balonul experimental.

Meteorologul strigă șoferului: „Spre bază," Și accelerînd, porni peste cîmp, către un hambar care abia se zărea.

XIV

— O fi ajuns, comunicarea? se întrebă îngrozit Luca aranjîndu-și în același timp, cu un gest mașinal, pantalonii salopetei prea întinși la genunchi.

Dancu, așezat pe o banchetă laterală, clătina din cap melancolic.

— Iată dovada cea mai bună asupra persistenței efectului, murmură el. De o oră sîntem purtați pe aripile vîntului și nici o ameliorare.

Mircea, instalat pe bancheta din față, alături de tînăra, simțea că frigul i-a ajuns la oase. Tremura ca varga.

— Tinere, pune-ți combinezonul ăsta de zbor - îi spuse Teodor Luca, întinzîndu-i o salopetă dintr-o lădiță.

— Mulțumesc, îngăimă Mircea, îmbrăcîndu-se cu greutate în spațiul îngust al nacelei.

— Cred că ar fi cazul să ne prezentăm acum că soarta ne-a adunat la un loc, vorbi din nou Luca după o pauză. Despre scopurile dumitale nu sîntem destul de lămurii, dar în situația în care ne aflăm, cel mai cuminte lucru este să dăm cărțile pe față. Pe mine mă cheamă Teodor Luca, inginer. Dînsul, care a suportat demonstrațiile dumitale de campion sportiv, este cercetătorul Vintilă Dancu, meteorolog. Iar tovarășa este asistenta noastră, Irina Sabin. Mircea îi privi la început mirat, apoi uimit, iar la urmă de-a dreptul îngrozit. Cum adică? Toți oamenii ăștia... nu erau ceea ce bănuise el... ceea ce era convins...

— Eu... se bîlbîi Mircea, eu sînt studentul Mircea Baci, de la fizică.

Fu rîndul celorlalți să-l privească cu mirare. Cum? Acesta nu era totuși un sabotor?

— Am impresia că situația noastră nenorocită se datorește unui șir de neînțelegeri... constată inginerul Luca.

— Începînd cu noi... și sfîrșind cu Valerică, continuă Irina.

— Vă rog să mă scuzați, murmură Mircea. Am crezut...

— Nu importă, - mormăi la rîndu-i cercetătorul. Vintilă Dancu, pipăindu-și falca. Și eu am întrebuințat termeni și acțiuni... prea brutale...

Tînăra rîse ciudat, un rîs amestecat cu teamă.

— Bravo. Ca într-un salon! Foarte frumos. Să-ți dea lacrimile de duioșie. Ia uitați-vă aici!

Toate privirile se îndreptară în sus, spre locul indicat de degetul ei, și oamenii încremeniră de groază. Probabil că în urma agitației neconținute căreia căzuse pradă aerostatul, mai ales acum o jumătate de ceas, cînd nu puteau să-și dea seama nici ce se întîmplă cu ei, două din cele patru frînghii care legau nacela de plasa balonului se roseseră. Abia cîteva fire le mai țineau. Dintr-o clipă într-alta, frînghiile se puteau rupe. Nacela n-ar fi căzut, dar s-ar fi răsturnat și...

Luca scoase un strigăt de groază. Mircea măsură din ochi situația. Își dădu seama de pericol și propuse singurul lucru ce se putea face.

— Sus! strigă el.

Și, cățărîndu-se ca o maimuță, ajutat de lungimea picioarelor sale, se agăță de ochiurile plasei balonului.

— Așa, spuse el, acum, tovarășă Irina, poștește aici!

Îi întinse mîna și o ajută să se cațare lîngă el. Unul cîte unul, ocupanții nacelei o părăsiră, agățîndu-se de ochiurile plasei.

Poziția lor nu era prea plăcută. Plasa era făcută dintr-o țesătură foarte rezistentă, dar fină și tăioasă. Încercară să nu se țină cu mîna, ci cu brațele îmbrăcate în salopetele groase și, în felul acesta, își ușurară întrucîtva situația.

Vîrtejul se domolise, iar balonul rămăsese aproape staționar la o înălțime de peste 2000 de metri. Încercară din nou să coboare, eliminînd o parte din aerul din balon. Dancu, în fața căruia juca lanțul de comandă al supapei, izbuti să-l prindă și trase. Așteptară să audă șuieratul caracteristic al aerului care scapă... Însă nu se întîmplă nimic. Dancu trase din nou, cu deznădejde, și rămase cu lanțul în mînă. Se rupsese.

Vuitul îndepărta balonul tot mai mult. Încotro avea să-i ducă? Cum avea să se termine această aventură neprevăzută?

Deodată, Mircea se încruntă. Auzise un zbîrnîit. Privi în jurul său. Nu se înşelase. Colo, în zare, se vedea o siluetă.

Irina oftă, uşurată.

— Elicopterul bazei noastre!

În scurtă vreme, zumzăind, elicopterul ajunse deasupra balonului şi se menţinu la viteza cu care înainta acesta. De pe marginea aparatului apăru o scară care alunecă pînă la cei atârnaţi de plasă. Dancu voi să se agate de ea, dar Luca îl opri, strigînd disperat.

— Nu! Stai! Ştii ce se întîmplă? Tu eşti lest!

Într-adevăr, dacă unul din ei ar fi părăsit balonul, acesta, uşurat dintr-o dată, s-ar fi năpustit brusc în sus şi ar fi distrus totul: şi elicopter, şi oameni.

Luptînd să-şi ţină echilibrul, Luca rupse o foaie din carnet şi mîzgăli cu un creion cîteva cuvinte. Apoi agăţă foaia de scară. După cîteva clipe, scara fu din nou ridicată.

„Faceţi o gaură în balon” citi stupefiat pilotul elicopterului. Apoi, înţelese. Căută într-o lădiţă cu scule, găsi una ascuţită şi o aruncă cu vîrful spre balon. O pocnitură scurtă, urmată de un vîjîit, se auzi îndată. Elicopterul urmări de aproape căderea balonului... şi în sfîrşit, cînd cei patru oameni ajunseră pe pămînt, ateriză şi el.

XV

— Aşa dar, dumneata credeai că sîntem nişte sabotori, nişte criminali? întrebă Teodor Luca, amuzat.

Conversaţia avea loc a doua zi, la „baza” staţiunii experimentale de meteorologie aplicată

Săveni. Luca era îmbrăcat într-un costum imaculat și cu dunga parcă atunci călcată de un croitor iscusit. Irina, la fereastră, îmbrățișa din ochi întreaga scenă.

— De fapt, trebuie să mărturisesc că atunci când te-ai opus manevrării aparatului, și mie mi-a trecut prin minte un gând asemănător despre dumneata, - spuse Dancu, așezându-și masiva făptură pe marginea unei mese care scârțâi, într-un protest inutil.

— Vă rog încă o dată să mă iertați pentru toate neplăcerile pe care vi le-am produs, - murmură Mircea, foarte încurcat. Dar trebuie să știți că eram convins... Ah! De m-aș fi trezit cu o jumătate de ceas mai devreme.

Ceilalți îi priveră mirați. Ce voia să spună?

— Da. Dacă m-aș fi trezit cu o jumătate de oră mai devreme, - îi lămură Mircea - aș fi putut să vorbesc cu unchiul Savu și el mi-ar fi spus ce s-a întâmplat la Sfat și cum li s-a explicat absorbția apei din fântină. Pe când așa, v-am făcut numai neazuri...

Luca îl bătu pe umăr.

— Înțeleg că ai făcut totul cu cele mai bune intenții.

— Dar, în definitiv, care sînt metodele dumneavoastră?

Luca îl privi pe Dancu.

— Prea multe amănunte n-o să-ți putem da, deocamdată. Ai văzut însă rezultatele: se pot obține schimbări ale vremii după dorință, pînă la o limită teritorială foarte fixă. E adevărat că am comis și unele greșeli, ca la orice început. Creînd un centru de depresiune prea puternic, am aspirat pur și simplu fîntîna din sat. Trebuie să știi, de altfel, că fîntîna aceea și-a refăcut între timp rezerva de apă.

Mircea încercă o explicație.

— E vorba de nuclee de condensare?

— Te gîndești la bioxidul de carbon solid? Acesta a fost întrebuințat încă de mai multă vreme pentru a produce ploaia artificială. Presărat din avion, el provoacă condensarea vaporilor de apă din atmosferă și apoi precipitarea lor. Numai că astăzi, aceste metode s-au perfecționat mult.

— Din cîte-mi pot da eu seama - remarcă Mircea - atît ieri, cînd ați aspirat nu știu cu ce scop apa din fîntîna...

Mircea făcu o pauză, în timpul căreia Dancu tuși, încurcat.

— Cum spuneam, atît ieri, cît și azi, ați reușit să creați o depresiune, un minim barometric foarte localizat, limitat...

— Exact! Confirmă vocea de bas a lui Dancu.

— Dar... cum ați obținut acest fenomen, de oare n-am auzit încă să fi fost provocat pe cale artificială?

— În linii mari, l-am obținut așa cum într un vas poți să produci o cădere de presiune. De exemplu, dacă încălzești într-un borcan aerul și-l lași să iasă, se formează pentru scurt timp o presiune scăzută, nu? Cu ajutorul aparaturii instalate pe nacelă, am produs o mare cantitate de raze infraroșii, care proiectate pe sol împreună cu alte radiații au produs o încălzire puternică. La această acțiune indirectă asupra aerului, se adaugă una directă, care imprimă aerului vibrații moleculare... Fenomenele sînt, desigur, cu mult mai complicate decît le expun eu acum...

— Da... mai e ceva misterios, ca să spun așa - reluă Mircea, ferm hotărît să lămurească lucrurile pînă la capăt. De ce ați folosit un balon și nu, de pildă, un elicopter?

Dancu rîse.

— Bătrînul balon are multe elemente pozitive. Permite, de pildă, o bună utilizare a aparatelor noastre, care aveau nevoie de o suprafață largă de emisie. De asemenea, voiam să evităm masa metalică mare pe care o au aparatele de zburat cu

motor și care ar îi împiedicat o bună concentrare a radiațiilor. Balonul nostru nu a utilizat aproape nici un obiect metalic. De aceea am și folosit otgoane de materie plastică, în loc de cabluri.

— Și... fîntîna? întrebă iar Mircea.

Dancu tuși din nou, încurcat, apoi continuă să explice.

— Un ciclon asemănător celui de azi -- dar de intensitate mai mică - a aspirat o parte din apa ei. A fost o... o greșeală...

Teodor Luca zîmbi. În sfîrșit Dancu își recunoștea vina.

— Gata interogatoriul, tinere!... În tot cazul cu toate greșelile făcute, noi nădăjduim că rezultatele cercetărilor noastre o să ajute la lămurirea vechii probleme: dacă omul va fi sau nu în stare să schimbe vremea după dorință.

— Și impresia mea este că răspunsul va fi pozitiv!încheie Mircea.

XVI

— Și așa, tușă Ioană. De acum, vremea are să fie tot bună, ai să vezi. Și, dacă n-o să fie bună, or să vină meteorologii s-o dojenească!

Tușă Ioana se uită lung la nepotul ei. Oare glumește sau vorbește serios? Mihăiță rîse.

— Ei, cum să dojenească vremea? Glumești și mata!

— Ba nu glumesc de loc! Așa cum au mai dojenit-o... Ziceai, tușă Ioană, că-ți pare rău că tocmai la venirea mea aici e o vreme așa de posomorîță și de afurisită. Ei, află că mie nu-mi pare de loc rău. N-am avut o vacanță atît de plăcută de cînd mă știu. Și unde mai pui că am cunoscut-o și pe Irina, care...

— Irina? întrebă unchiul Savu, cu mirare.

Mircea roși, fără nici un motiv.

— O asistentă... foarte inteligentă... Pot învăța multe lucruri despre meteorologie de la ea...

Unchiul Savu îi făcu cu ochiul tușei Ioana. La asta, orice s-ar spune, se pricepea și el, cel puțin tot atît cît nepotu-său...

XVII

„Vorbește stația de radioficare a satului Săveni! Ascultați un comunicat important azi la ora 14!..."

Acest anunț răsunase de zeci de ori în difuzoarele înșirate pe străzi, în case și pe cîmpii, așa încît la ora două, la amiază, toată lumea se strînsese roată în jurul difuzoarelor. Mulți se întîmplaseră să fie la vremea aceea pe stradă și se strînseseră în jurul difuzoarelor de pe stîlpi. Printre ei se afla și Mircea, iar mai în colo unchiul Savu.

„În satul nostru s-au petrecut, acum zece zile, cîteva întîmplări neobișnuite. Mircea zîmbi imperceptibil. Ploi torențiale, vînturi aprige, călduri nemaîntîlnite... Toate acestea nu au fost întîmplătoare... O echipă de oameni de știință meteorologi, au încercat să schimbe vremea după dorință!".

— Și ne-au supt fîntîna! rosti un om, cu voce tare, și ceilalți rîseră fără supărare.

Fîntîna fusese de mult umplută cu apă și pusă în stare de funcțiune. Cîtiva țistuiră - să audă ce spunea mai departe crainicul - învățătorul din sat.

„Ca la orice început, s-au întîmplat și lucruri neprevăzute, așa că locuitorii comunei noastre au avut ele suferit unele mici necazuri. Membrii echipei de cercetări roagă să fie iertați, întrucît toate aceste neplăceri sînt jertfe în slujba științei..."

Un murmur nehotărît însoți ultima frază.

„Astăzi am primit de la București vestea care va apare mîine în toate ziarele, dar pe care cercetătorii au ținut să ne-o aducă la cunoștința mai întîi nouă,

celor din Săveni, nouă care am luat parte la încercările lor, cu toate că n-am știut pe atunci întocmai despre ce e vorba... Analizându-se cu grijă toate datele obținute, s-a ajuns la concluzia că vremea poate fi schimbată după dorință, pe zone restrânse, cu ajutorul aparatelor experimentate!..."

Lumea izbucni în urate, spontan, și Mircea se trezi strigând tot atât de entuziasmat alături de ei.

XVIII

Luca privea, visător, de la fereastra laboratorului „C.L.V.". Jos, în grădină, frunzele începuseră să prindă rugină. Dar toamna asta nu-i aducea în suflet melancolie...

— Așadar, toate experiențele noastre au reușit pe deplin, bătrîne! vorbi Dancu, apropiindu-se de el și punându-i mîna pe umăr. Se înființează încă zece laboratoare „C.L.V." în țară.

— Am aflat. Și ăsta e numai primul pas!

— Nu sîntem departe de punerea la punct a stațiilor de dirijare a vremii pentru fiecare regiune. Îți amintești? Cînd eram student, citeam cu nesaț din „Transformarea planetei", a lui M. Ilin... Despre „stații care să împiedice grindina din raionul de sud...

— Sau să aducă ploaie în cel de nord...

— Sau să înlăture furtuna de pe mare...

— Sau - încheie Luca - să împrăștie norii cu apă suprarăcită de la nordul unui mare oraș, nori care reprezintă primejdie de givraj pentru avioanele care circulă pe linie!..."

— Meteorologia viitorului! remarcă Dancu...

— Meteorologia activă care, departe de a asista pasivă, neputincioasă, la desfășurarea vremii, la „cearta Furtunilor", o va modifica și o va pune în întregime în slujba omului!...

Cei doi se priviră, serioși, și apoi izbucniră în rîs.

— Vorbim în lozinci! comentă Teodor Luca.

În aceeași clipă, la ușă se auzi un ciocănit. Intră Irina, urmată de prietenul nostru Valerică.

— Ei, ia să te văd! zise Dancu. Bravo! Așa-mi plăci. Acum ai o siluetă normală care se potrivește unui tânăr la douăzeci de ani... Dar unde ți-e sandvișul?

Valerică rîse, mulțumit.

— Nu-mi mai trebuie...

Dancu dădu din cap, satisfăcut, apoi rămase pe gînduri. Se ridică de la masă și începu să pășească în lungul și în latul odăii. Irina și Luca îl priviră nedumeriți. Era limpede că îl frămîntă ceva.

— Și totuși... un lucru nu l-am lămurit încă. Ce s-a întîmplat atunci cînd s-a produs dezastrul acela din iarnă? Care a fost cauza?...

— Un sabotaj... murmură Valerică.

— Un sabotaj! Desigur, nu putem exclude nici această ipoteză, dar trebuie să spun că e foarte puțin probabilă - zise Luca. Chiar admițînd că un sabotor ar fi pătruns, nu văd cum ar fi putut să provoace fenomenul acela de... aspirație, atît de puternică, încît să distrugă cupola.

— Și pe urmă, cine să fi fost sabotorul?

— Cel care s-a urcat în balon!

Irina rîse.

— Acela credea despre noi că sîntem sabotori. O adevărată încurcătură.

— Ia spune-ne, l-ai mai văzut pe Mircea Baciuc? - întrebă Dancu, pe nepusă masă.

Irina se roși, fapt absolut inexplicabil la prima vedere.

— Nu..., adică... așa, în treacăt...

Luca interveni, aruncîndu-i lui Dancu o privire muștrătoare.

— Să revenim la catastrofă. Dacă a fost acțiunea aparatului lăsat să funcționeze singur?

— Imposibil. Nu uita că era un model redus, și că...

Deodată, Irina strigă, entuziasmată, întrerupîndu-l pe masivul cercetător meteorolog:

— „Evrika"! Am găsit! Acțiunea cumulativă! Asta e! Acțiunea cumu...

— Sigur... Când în urma... accidentului, ai căzut în nacelă, dumneata ai izbit maneta termogonului.

— Da, care a intrat în funcție și a provocat furtuna...

— Dar care în mod obișnuit nu ar fi putut face asta. De ce? Pentru că simultan funcționau și celelalte aparate. Înțelegeți? Acțiunile lor s-au adunat, s-au cumulat, și...

— Și la asta trebuie să adăugăm și situația instabilă a vremii... Mi se pare că ai dreptate, Irina, - zise Luca. Iată... și în cupolă... existau toate aceste aparate. Da... da... Seara funcționarea lor a fost întreruptă de la cabina centrală, prin tăierea curentului, iar în cursul dimineții, când curentul electric a fost restabilit, atunci au început să funcționeze toate în același timp... E probabil că nu fuseseră oprite seara fiecare individual ci doar prin întreruperea curentului...

— O greșală...

— Gravă, dar posibilă. Și singura explicație cu putință! spuse Luca, hotărât. De fapt asta confirmă ipoteza dumitale în legătură cu acțiunea combinată a diferitelor aparate.

— Așa dar toate problemele sînt rezolvate? Nu mai sînt și altele? întrebă Dancu, ironic.

— Probleme... s-ar mai putea să fie. Dar orice problemă se rezolvă, pînă la sfîrșit, afirmă Luca, privind-o pe Irina.

Fata se aplecase pe marginea ferestrei. Din stradă, un tînăr student - proaspăt intrat în anul doi la fizică - îi făcea vesel semn cu mîna...

Irina ieși repede pe ușă și coborî.

— Vezi? Meteorologii ăștia... pînă și toamna au transformat-o în primăvară! murmură cu vocea lui groasă Dancu, mîngîindu-și gînditor, bărbuța.

TAINA DOCTORULUI PAVEL

CAPITOLUL I. ...în care autorul stă de vorbă cu doctorul Pavel și cu cititorii.

Pe doctorul Tiberiu Pavel l-am întâlnit, pentru prima dată, prin 1965, - așa dar, acum vreo trei ani, - în autogirul care ne transporta spre malul mării. Fiecare din noi avea altă treabă. Eu plecam într-un concediu mult visat, să mă odihnesc pe țărmurile însoțite scăldate de apele gălăgioase și neliniștite ale Mării Negre. El avea de gând să înceapă o cercetare științifică, - una nouă, - sau să o continue pe cea veche care, acum, nu mai constituia nici un fel de taină.

Dela întâlnirea noastră, au trecut, după cum spuneam, câțiva ani, și am socotit că n-ar fi rău dacă aș scrie despre cele întâmplate. După cum spunea I. P. Pavlov, creierul nu păstrează la infinit impresiile primite sub forma de senzații, ceeace... O, iertați-mă! Sînt medic și... pur și simplu, nu pot rezista. Cu acest prilej, vă rog de altfel să mă iertați și pentru viitor. Mi se întâmplă să mă las tîrît de discuție și să întrebunțez adeseori un limbaj... cam prea de specialitate. Dar, ce să-i faci... doar nu sînt scriitor, ci medic - și medicilor li se mai iartă, nu-i așa? Ceea ce voiam să spun era că nici un om nu poate scăpa de legile „uitării” și, ca atare, cu cît o să mă apuc mai curînd să aștern pe hîrtie cele auzite, cu atît o să trec peste mai puține amănunte interesante.

Așa dar, în ziua aceea cînd m-am întâlnit pentru prima dată cu doctorul Pavel, acesta nu mi-a făcut o impresie deosebită. Pînă atunci, nu-l cunoșteam personal; aflasem de el din auzite și din articolele apărute în revistele de specialitate. Dar, între medici... am început să discutăm despre ale noastre. În toiul discuției am zărit pe fruntea sa o cicatrice palidă. Parcă ar fi fost provocată de vîrful

ascuțit al unei săbii. Cu toate că vorbeam despre problema deosebit de interesantă a terapiei medicamentoase în neoplasme.

Cicatricea m-a dus cu gândul la duelurile dintre mușchetarii lui Dumas-tatăl și gărzile cardinalului... Nu îndrăzneam, totuși, să-l întreb...

— Îmi privești cicatricea? Are o poveste interesantă! îmi spuse deodată doctorul Pavel, citindu-mi pesemne în privire întrebarea pe care buzele nu o rostiseră. Iată, - continuă el, - mai avem vreo două ceasuri până la Constanța. Avem tot timpul să-ți istorisesc. Știu că, din când în când, dumneata...

— Eu... păcătuiesc, într-adevăr, mîzgîlind la cîte o povestire...

— Dacă vrei s-o iei așa! Îți pun totuși o condiție... una singură...

— Care?

— Atunci când vei așterne pe hîrtie cele ce-ți povestesc - dacă o vei face vreodată, dacă vei socoti povestea asta vrednică să fie cunoscută - să schimbi toate numele pe care le vei auzi. Știi, nu e plăcut să ți se cunoască anumite metehne sau slăbiciuni...

Și astfel s-a făcut că am aflat întîmplările a căror descriere urmează. Trebuie să fie deci limpede că pe doctorul Pavel, pe asistentul său Tomescu sau pe locotenentul-major Iordănescu, nu-i cheamă în realitate așa... În celelalte amănunte, însă, lucrurile sînt absolut exacte, - vă rog să mă credeți!

Puteți verifica asta cerînd de la biblioteca Academiei, numărul 5 din 20 februarie 1962, al revistei de medicină experimentală... O să găsiți acolo, la pagina 123, un articol semnat de un cunoscut cercetător, împreună cu colaboratorii săi și intitulat „Date preliminare despre acțiunea trofică și stimulentă a substanței denumită T-11 asupra sistemului nervos central și periferic.”

Cam complicat, nu? Și totuși, oricît ar părea de neverosimil, totul a pornit chiar de aici... de la

acest articol cu titlul atît de precis, de științific și de puțin atrăgător pentru nespecialiști.

CAPITOLUL II. ...în care acțiunea ar putea să pară, la prima vedere, puțin cam confuză.

Pe fereastră se zăreau acoperișurile „buildingurilor” uriașe, dintre care multe ajungeau la dimensiunile zgîrie-norilor. Lumini multicolore se aprindeau și se stingeau ritmic pe fațadele clădirilor, făcînd reclama cîte unui nou produs, mai „formidabil” ca toate celelalte. În sala de la etajul al 43-lea, cineva rosti o frază scurtă, care rezuma tot:

— Domnilor, dacă nu lansăm în scurtă vreme un medicament nou, falimentul este sigur!...

— Și, de data asta, un produs bun... adăugă unul din oamenii îmbrăcați în haine negre așezați în jurul mesei, aruncînd o privire semnificativă către un om aproape obez, care se agita foarte stîngerit în fotoliul său tapisat cu piele verde.

Pe masă se aflau împrăștiate zeci de reclame ale casei „Provit”, într-o risipă de culori plăcut armonizate și îmbietoare, de parcă s-ar fi lăudat nu medicamente, ci cele mai fine băuturi sau produse de parfumerie...

— Ce să facem... ce să facem dacă nu apare ceva nou... se tîngui grăsunul. Epoca penicilinei, a streptomisinei, a micinelor, a trecut!...

— Vrei să spui că a trecut pe lîngă noi. Că am pierdut trenul! Nu, directore, ne trebuie ceva tare! Ia te uită aici!

Arată cu mîna o pagină din noul număr al revistei „The medical news”.

— Iată rezumatul unui articol care te-ar putea interesa...

Omul citi, mormăind printre dinți cîteva rînduri.

— „Date preliminare despre acțiunea... Autori: Doctorul Pavel și alții. O substanță stimulentă...”

— Vă dați seama ce poate însemna asta? întrebă cel care vorbise primul.

— Mai tare ca penicilina! strigă unul din domnii în negru, parodiind un vânzător ambulant dela vre-un bîlci.

— Mai tare ca streptomicina! adăugă altul. Amîndoi se priviră o clipă și apoi rîseră, amuzați.

— Bine... dar... sînt studii preliminare, - zise directorul, șovăind.

— Și așteptăm oare să se definitiveze? Ca să ne, sufle alții ideea?

— Brevetul! Ne trebuie brevetul!

— Formula!

— Și... cît mai repede!

Și acum, să ne deplasăm la o depărtare de cîteva mii de kilometri în spațiu și cîteva săptămîni în timp... Încăperea este cu mult mai îngustă...

Fumul de țigară se adunase gros, să-l tai cu cuțitul. Sile simți că-l ustură ochii, și-i frecă și nu izbuti decît să-i facă să lăcrămeze și să se înroșească și mai mult, Se îndreptă spre fereastră și învîrți mînerul.

— Ia mîna!

Sile strînse pumnii și-și întoarse încet capul căutînd să-l vadă pe cel care vorbise. Doi dintre bărbații prezenți stăteau față în față, de o parte și de alta a unei măsuțe, aruncînd zaruri și mutînd cu o preocupare demnă de o cauză mai bună, piesele jocului de table. În ritmul dictat de difuzorul răgușit al unui bătrîn aparat de radio, pus în legătură cu un pick-up, în spațiul liber dintre măsuță și fereastră dansa o pereche; o femeie între două vîrste și un lungan cu părul zburlit, purtînd o cravată al cărei model, la prima vedere, ți se părea alcătuit din mai multe pete de cerneală roșie provenite dela vreun stilou defect.

În sfîrșit, cel de-al șaselea ocupant al odăii era, așezat pe sofaua din fund, cu o carte în mînă, cu o

țigară în colțul gurii... Sile îl privi și înțelese că el fusese acela care vorbise. Dintr-o dată atitudinea sa bătaioasă se îmblânzi reducându-se la o privire întrebătoare și mirată. Părăsi fereastra și se apropie de sofa ocupată de omul între două vârste, îmbrăcat îngrijit, cu părul cărunt și cu o mustăcioară fină, elegantă.

— Nu e necesar să dăm de veste vecinilor asupra celor discutate aici...

Sile dădu din cap aprobator, aproape înclinându-se într-o atitudine servilă... și se șterse la ochi. Fumul ăsta era totuși grozav de usturător...

— Fiți atenți! vorbi din nou omul cu mustăcioară. Ca printr-o minune, jucătorii terminară partida și, în aceeași clipă, dansul se sfârși.

— Acțiunea noastră, - continuă omul, vorbind rar și încet, - începe duminică. Nu trebuie să uităm nici un amănunt. Așa dar, la ora 18, camionul va părăsi garajul și va începe să circule cu viteză redusă pe cele trei străzi... Alexandre, ai grijă. Nici un minut de întârziere... În același timp, Vasile va începe discuția cu doctorul Pavel.

...Explicațiile nu durară mult. Unul după altul, cei cinci părăsiră odaia, tăcuți...

Totul era pus la cale. Și de astădată fusese vorba tot despre același om: doctorul Pavel. Dar ce făcea, în acest timp doctorul, de care pomeneau oameni atât de deosebiți și de depărtați ca latitudine, longitudine și timp?

CAPITOLUL III. ...în care Octav Tomescu trăiește câteva întâmplări inexplicabile.

— Unde sînt protocoalele experiențelor? întrebă doctorul Tiberiu Pavel, punîndu-și pălăria în cap.

— Aici, în sertar, - îi răspunse asistentul, arătînd cu mîna spre birou. Le-am pus în dosarul albastru.

Doctorul Pavel făcu semn că a înțeles.

— Spui că Azor a reacționat normal?

— Normal.

— Bun... asta e interesant... Ei, mai rămâi?

Pavel privi la tînărul înalt și slab care răspundea la denumirea de Octavian Tomescu și i se păru că roșește. Dar asta nu-l miră prea mult. Știa doar că Octavian Tomescu era o persoană foarte emotivă, care roșea surprinzător de des și nemotivat.

— Da... O sa mai rămîn cîteva minute, - răspunse el, cu ochii plecați.

— Atunci, la revedere! Pe luni dimineata!

Și doctorul Pavel ieși din laborator, fără să bănuiască nici o clipă cîte zile și mai cu seamă cîte întîmplări ciudate urmau să se petreacă pînă cînd avea să se întoarcă în această odaie și să-și revadă asistentul.

Rămas singur, Tomescu se așeză pe scaun. Apoi i se păru că aude un zgomot și luă o atitudine care trebuia să sugereze o profundă preocupare, cu mîna suport al frunții și cu ochii pierduți. După cîteva secunde părăsi aceasta contemplare studiată și începu să se plimbe fără rost prin laborator, lovind în trecere cu pantoful piciorul unui taburet rotund de metal, care începu să se învîrtească. Se opri în dreptul dulapului de sticlă, privi în raftul de sus și aranjă în linie, - ca să se afle în treabă, - cîteva borcane și sticle. Purtau toate o literă mare: „T”, pe etichetă, iar alături, mai mici, scrise în dreapta jos, se aflau unele cifre: 8, 9, 10 sau 11.

Octav luă ultimul flacon, notat cu T-11, privi în zare lichidul tulbure de pe fundul sticlei, o deschise, o închise, o puse la loc și apoi continuă să se plimbe în încăperea laboratorului ocolind scaunele. Se vedea cît de colo că gîndurile lui Octavian Tomescu nu erau îndreptate nici asupra borcănașelor și sticluțelor din dulap, și nici asupra taburetelor din laborator. Un nou zgomot îl făcu să tresară... De astă dată, nu mai era însă o părere. Ușa se deschise și în pragul ei apăru o fată blondă,

cu un cap mai scundă decît el și cu ochii zîmbitori. Octav simți că i se încălzesc, pe rînd, obrajii, bărbia și urechile și blestemă în gînd această lipsă de echilibru a propriului său sistem nervos.

— Am mai avut puțină treabă în laborator - își explică ea întîrzierea.

— Am... și eu, - începu el bîlbîindu-se lamentabil - și eu... am avut...

Și, ca întotdeauna cînd voia să înlătore starea sa emotivă, începu să întrebuițeze termeni tehnici.

- Era o experiență de reactivitate. Am urmărit o anumită temă, în legătură cu T-11, și am încercat să înlăturăm efectele post-active... Aceste efecte...

Simona nu era biolog ca Mircea, ci chimistă, - lucra cu un etaj mai sus, în laboratorul de chimie analitică al aceluiași Institut. Frazele lui Octav Tomescu deveneau cîteodată greu de urmărit pentru unul care nu era specialist. Dar, pe de altă parte, Simona îl cunoștea destul de bine, așa încît nu așteptă să isprăvească ceea ce promitea să fie începutul unui tratat despre reactivitatea organismelor.

- Interesant - îl întrerupse ea. Mai rămîi?

- Ba... ba vin și eu.

De fapt, drumul comun era foarte scurt - pînă în colțul străzii. De acolo, Octavian Tomescu o lua la dreapta, iar Simona la stînga. Nu încape îndoială că Octav ar fi dorit din inimă ca și de la colț înainte să meargă alături de Simona - dar de fiecare dată cînd ajungeau la acest punct geografic, i se punea un nod în gît. I se părea că așa ceva ține de domeniul fanteziei și că ar fi din parte-i o îndrăzneală prea mare s-o însoțească pînă acasă. Diagnosticul, ca să vorbim în termeni medicali, nu e greu de pus: Octav Tomescu era timid. Timid și îndrăgostit. Cea mai nepractică asociere cu puțință.

În tăcere, străbătură alături spațiul, din nefericire pentru el foarte scurt, care despărțea poarta institutului de primul colț. Simona îi întinse mîna.

— La revedere!

— La re... Simona... pardon... tovarășă Bogdan, - își reveni el, făcînd o încercare disperată. Am... Ce faci azi după amiază? Am două bilete la un matineu la teatru și dacă nu ai altceva de făcut, te invit...

Totul, recitat foarte repede și cu privirea ațintită în pămînt, întocmai ca o poezie învățată pe dinafară de către un copil care n-ar înțelege mai nimic din ce spune. Adevărul era că această frază fusese repetată de cel puțin zece ori și că numai așa avusese Octav curajul de a o rosti.

Și, spre marea lui fericire, fata acceptă invitația.

În acea zi, drumul de la colțul de stradă unde se despărțise de Simona și pînă acasă i se păru lui Octav pavat cu vată. Fluera vesel, se simțea în al șaptelea cer, și nu vedea nimic nici în dreapta, nici în stînga sa. Simona primise! Își trecea din cînd în cînd mîna prin părul vîlvoi, ca și cum ar fi vrut să se dezmeticească; se izbi de vreo două ori de trecători care-l priviră cu mirare pe tînărul care visa ziua în amiaza mare, iar un șofer își opri mașina, cu scîrțîit asurzitor, la numai doi centimetri de pantoful său, fără să-l scoată din starea sa de reverie. Nici cînd ajunse acasă, nu-și venise încă în fire.

Uită să-și scoată haina de stradă, uită să-și mai pună papucii - o tradiție respectată cu strictețe în casa Tomescu - uită chiar să se spele pe mîini și se așeză, zîmbind fericit, la masă.

Pentru ca să înțelegem ceea ce are să se petreacă acum, este necesar să facem cunoștință cît de cît cu celelalte personaje, în număr de trei, care luau masa împreună cu Octavian Tomescu - cu toate că ele apar în această povestire în mod cu totul episodic și că, de bună seamă, nu vom mai avea prilejul să le întîlnim.

Iată-l mai întîi pe Petre Tomescu, - tatăl lui Octav. „Petrică e un om și jumătate", spuneau despre el tovarășii săi de la atelierul de prototipuri. „Așezat, liniștit, gata întotdeauna să dea sfaturi sau

îndrumări... Nu se supără niciodată... Și ce muncitor priceput!"

În ordinea descrescîndă a vîrstei, se cuvine să o prezentăm apoi pe Elena Tomescu, soția lui: mărunțică, foarte activă și, în același timp, foarte timidă. Pe semne că de la ea moștenise Octavian această trăsătură.

Pe Octav, care urmează la rînd, îl știm de acum și o să-l cunoaștem și mai bine ceva mai tîrziu, așa încît nu are rost să îl mai descriem. Însfîrșit, ultima cunoștință a noastră va fi Măriuca Tomescu, sora lui Octavian, o fată de vreo treisprezece ani, pasionată de desen și de romanele lui Walter Scott.

La început totul se desfășură ca de obicei. Octav tăie pîinea cu aerul unui chirurg. Maistrul Petre Tomescu aprecie cum se cuvine ciorba și ceru solnița pe care Octavian i-o întinse cu un aer distrat. Măriuca începu să povestească, între înghițituri, cum reușise azi să ia un cinci la matematică. „Era o problemă grea, dar i-am dat eu de hac... M-am gîndit: cum să încep?”...

Octav părea că ascultă, dar gîndurile sale o luaseră, în realitate, înainte cu o oră, - la clipa întîlnirii.

Și astfel, într-o atmosferă potolită, se scurseră cinci minute. Primul semn neobișnuit se manifestă la capătul acestui scurt interval de timp.

- La fizică am făcut cîteva experiențe foarte frumoase, spunea tocmai Măriuca, înflăcărată, continuînd să turuie.

Octavian simți că i se urcă sîngele la cap. Era o senzație destul de rară la el - trebuia să aibă motive foarte serioase pentru ca să i se întîmple așa ceva. Iar acum nu se petrecuse nimic deosebit: stăteau liniștiți la masă și, ca întotdeauna, Măriuca le povestea ce mai era nou pe la școală. E adevărat că azi se dovedise mult mai volubilă ca în alte rînduri. Din această cauză, gîndurile lui Octav nu se puteau concentra suficient de intens asupra minunatei

perspective a viitoarelor ceasuri. Dar asta nu era suficient pentru a explica furia sa:

— Ia mai taci odată! izbucni el. Ce-mi pasă mie de fizica ta?

Dacă această izbucnire s-ar fi produs în orice altă zi, ceilalți trei ar fi căscat întâi ochii mari de surpriză, iar apoi s-ar fi năpustit asupra-i cu câteva glume înțepătoare, care l-ar fi domolit îndată. Ar fi totuși greu de admis că Octavian ar fi putut rosti, în oricare altă zi, cuvintele de adineaori.

În această anumită zi despre care vorbim, reacția familiei fu însă cu totul neașteptată. Mama - de obicei atât de liniștită și de timidă - izbi cu o energie neobișnuită, cu palma în masă și se răsti cu glas tare, răsunător:

— Octavian, nu vorbi urât cu sora ta! Cere-ți imediat scuze!

— Nu striga așa, - răspunse Octav zbierînd, - că nu sînt surd! Și nu-mi cer nici un fel de scuze!

Așa ceva nu se mai întîmplase niciodată în familia Tomescu. Tatăl - Petre Tomescu - se ridică în picioare.

— Nu admit purtarea ta! țipă el. Ieși afară!

La rîndul său, Octav se ridică violent, răsturnînd scaunul.

— Bine, ies - dar o s-o aranjez eu pe mucoasa asta! Mă persecutați pentru ea? Bine, o să vedeți voi!...

Și, pășind repede, străbătu camera, deschise cu o zmcitură ușa, ieși și o trînti în urmă-i.

Cititorul care nu-l cunoaște încă bine pe Octavian Tomescu, să nu-și facă deocamdată o părere proastă despre el. Pînă azi, niciodată nu-i spusese Măriucăi „mucoasă”, despre expresia „o aranjez eu” știa mai mult din auzite, iar amenințări nu rostise de cînd, în clasele școlii elementare, un puști neastîmpărat îi înțepase cu bună știință mingea primită cadou în aceeași zi.

Aerul curat și rece al zilei de decembrie nu-i domoli neastîmpărul nici peste un ceas, cînd se

găsi la locul de întâlnire, tropăind cu nerăbdare și trecându-și adesea mîna prin părul răvășit. În sfîrșit, cu o mică întîrziere, Simona apăru zîmbitoare, îmbujorată de aerul rece. Octavian uitase de mult întîmplările neplăcute de acasă și acum, zărind ochii albaștri pe care-i aștepta, îi întoarse zîmbetul.

— Simona, dragă! - strigă el tare, făcînd vreo doi trecători să-l privească mirați. Ce fericit sînt că ai venit!

Se îndreptă spre ea și luîndu-i mîinile, i se uită drept în ochi.

Octav Tomescu să facă așa ceva? El, care se sfiise acum un ceas s-o invite la teatru? Simona rămase cu gura întredeschisă și cu ochii ațintiți asupra acestui om care la față semăna leit cu Octavian, dar care se deosebea în întregime prin vorbe și fapte.

— Bună ziua... bună, Octav - spuse ea, neștiind dacă trebuie să zîmbească sau să se supere.

În definitiv, Tomescu era un bun prieten de la Institut - și atîta tot. Simona nu avusese prilejul să afle despre el decît că era foarte priceput în meserie - și foarte timid.

— Mai avem o jumătate de ceas pînă la spectacol, - remarcă Octavian, vorbind cu o ușurință neobișnuită la el. Vrei să ne plimbăm puțin?

Și fără să-i mai aștepte încuviințarea, o luă de braț - de parcă ăsta ar fi fost lucrul cel mai firesc pentru dînsul - și o conduse în Cișmigiu. Arborii negri, desfrunziți, își desenau siluetele pe cerul alburui. Cîteva frunze galbene, pe alee, ultime rămășițe ale toamnei întîrziate, foșneau sub picioare. Se așezară pe o bancă.

— Simona - începu Octav - vreau să-ți spun ceva foarte important pentru mine. Mi-ești dragă! Tare dragă...

Pentru prima dată în viață, Octavian făcea o declarație de dragoste. Și totuși... vorbea atît de

ușor! Cuvintele îi veneau pe buze fără nici un efort. Avea în această clipă impresia că ar putea să creeze capodopere, să facă descoperiri geniale. Și, în tot cazul, era hotărât să cucerească această față fermecătoare.

Simona îl ascultă, la început surprinsă, apoi încântată. Ochii lui străluceau, aprinși, trăsăturile sale deveniseră parcă mai energice, iar cuvintele curgeau într-un șirag necurmat. Nu-l cunoscuse pînă acum. asta era! Știuse doar că e un băiat care muncește mult, că e bine pregătit, și crezuse că e cam moale și timid - dar iată, nu bănuia că Octav i-ar fi putut spune cuvintele astea calde, dragăstoase.

— Spune-mi, Simona, draga mea, - îi șopti el, - mă iubești și tu?

Simona simți că roșește - ar fi trebuit să spună, desigur, nu, dar cuvîntul nu-i părăsi buzele. De altfel, spre surpriza ei, - Octav nu-i lăsă nici măcar vreme să se gîndească: o sărută, fără nici o șovăială. Și puse în acest sărut atîta dragoste, încît Simona uită răspunsul pe care voia să-l dea. După cîteva minute, cînd se uită la ceas, Octavian exclamă:

— Ah, am pierdut primul act!... Dar nu regret, totuși!... Și ia te uită! A nins!

— Și noi... nici n-am băgat de seamă!

...După terminarea spectacolului, Octav o conduse pînă la poarta casei, îi sărută cu oarecare ezitare mîna și se îndreptă, încet, spre casă.

De vreo jumătate de ceas îl apucase o durere de cap atît de puternică, încît i se părea că-i plesnește, că două ciocane, unul la dreapta, celălalt la stînga, îi izbeau ritmic și fără îndurare tîmplele, care-i ardeau ca o rană vie. Și, pe rînd, începură să-i treacă prin minte în imagini fugare, cele întîmplate astăzi. Discuția de la masă... Octavian se rușină și hotărî să le ceară iertare tuturor - fusese un bătăran. Dar... declarația de dragoste? Sărutarea din parc? Simți că se face roșu ca un rac. Cum de îndrăznise?

Acasă, lumea era foarte indispusă. Își ceru scuze Măriucăi, care avea ochii roșii - plînsese.

— Nu-i nimic, sînt și eu vinovată, - rosti ea.

Maică-sa avea o compresă pe frunte. Îi ascultă scuzele zîbind, împăcată.

— Și eu am fost prea nervoasă, - remarcă ea.

Dar după ce se retrase în cămăruța lui, după ce luă două piramidoane, Octavian nu era mai lămurit.

Ce se întîmplase cu ei toți în după amiaza asta? Pentru ce plînsese Măriuca, fata care nu se lăsa așa de ușor intimidată? Pentru ce se înfuriaseră atît de tare părinții lui? Și, în special, cum se făcea că el, Octavian Tomescu, care se blestemase zilnic pentru timiditatea-i de neînvins, se dovedise azi după amiază un om cu acțiuni și inițiative de necrezut?

Întrebările aveau să rămînă multă vreme fără răspuns.

CAPITOLUL IV. ...în care un reporter află cîte ceva despre fiziologie.

Doctorul Pavel își privi ceasul de la încheietura mîinii. Deși era încă devreme - abia șase după amiază - trebuise să aprindă lumina. Decembrie! Da, asta scria și în calendar: „soarele răsare la 7 și 26, apune la 16 și 4 min." Zilele cele mai scurte ale anului... Numai 8 ore și 38 minute de lumină bună...

— Tăticule, facem o partidă de loto? îl trase de mîinecă un băiețaș durduliu, privindu-l plin de speranță.

— Nu acum, Nicușor, îl refuză tatăl său mîngîindu-l pe păr... Ceva mai tîrziu. Acum aștept pe cineva.

Ca pentru a-i confirma cuvintele, soneria țîrîi discret. Doctorul Pavel deschise el însuși ușa.

— Tovarășul doctor Pavel?
— Dumneata ești tovarășul reporter...?
— Vasile Lăzărescu de la „Știrea” - se recomanda tânărul arătându-și în fugă legitimația.
— Poftim!

Și, cu un gest larg, doctorul Pavel îi făcu loc.

Tânărul pătrunse în cameră, își lăsă raglanul în cuier și apoi, întorcându-se, îl privi atent pe doctorul Pavel. Așa arăta, deci, cunoscutul cercetător care, la vârsta de 35 de ani, devenise nu numai renumit, dar chiar un fel de celebritate. O celebritate, în felul ei, destul de ciudată. Pentru că, deși numele său era din ce în ce mai des rostit în cercurile de specialiști, nu se știa, încă, în marele public, nimic limpede despre experiențele sau lucrările pe care le înfăptuise. Reporterul fu îndeosebi izbit de trăsăturile energice și severe, de ochii săi vii, negri, pătrunzători și de bărbia proeminentă, care, după spusele unor fizionomiști, ar însemna o voință de fier - fapt în general contestabil, dar, întâmplător, în cazul de față, just.

— Ia loc, tovarășe Lăzărescu, - i se adresă doctorul Pavel.

Reporterul privi în juru-i, stînjenit, și se așeză pe un scaun, parcă fără să se simtă prea în largul său. În acea clipă, în odaie pătrunse o femeie înaltă, grațioasă, care se opri în prag, surprinsă de prezența străină.

— A, Mariana. Să-ți prezint...

Tânărul reporter se ridică în picioare și, curtenitor, se aplecă peste mîna albă a soției doctorului Pavel, care și-o retrase repede.

— Tibi, vă las... aveți desigur de discutat.

Și, cu mișcări domoale, Mariana ieși, urmărită de privirea admirativă a reporterului.

— În primul rînd - începă acesta - vreau să vă mulțumesc pentru că mi-ați acordat prilejul de a vă vizita, de a vorbi cu dumneavoastră și asta tocmai într-o duminică... zi cînd poate ați fi vrut să vă odihniți...

— Mă rog, mă rog...

Doctorul Pavel flutură din mână, plictisit de cuvintele ce curgeau şiroi. Îşi scoase ochelarii din buzunarul vestei şi-i şterse cu grijă. Apoi şi-i puse devenind parcă mai bătrîn.

— Aşa dar, - rosti el, - să-ţi povestesc despre... şi ezită o clipă.

— Despre minunatele dumneavoastră realizări - se repezi reporterul. Toată lumea vorbeşte cu admiraţie despre ele şi pomeneşte cu respect numele doctorului Pavel. Am vrea să publicăm un material care să lămurească poporul în legătură cu importanţa de netăgăduit a descoperirilor dumneavoastră...

Tonul acesta îl făcu pe doctorul Pavel să se strîmbe de parcă ar fi înghiţit o doctorie amară. Cunoscuse pînă azi mai mulţi ziarişti, dar parcă nu asta era limbajul întrebuintat de ei. „Minunate”, „admiraţie”, „respect”. Cuvintele astea se potriveau ca nuca în perete.

În primul rînd, îşi spuse doctorul Pavel, aceste lucrări nu sînt cunoscute marelui public decît în linii foarte vagi. Şi, în al doilea rînd, chiar între specialişti se mai găsesc mulţi care le critică şi le socotesc insuficient de puse ia punct.

Fără să scoată un cuvînt, îl privi pe Lăzărescu, cercetîndu-l critic. Era un tînăr de vreo douăzeci şi cinci de ani, îmbrăcat destul de ţipător, cu o haină verde de catifea, o cămaşă neagră, nişte pantaloni cu manşete imense, pantofi cu talpă triplă şi ciorapi în dungă. Părul îi era fixat cu cea mai mare grijă cu ajutorul unei mari cantităţi de briantină. Şi cu toată această găteală de un gust îndoielnic, cu toate cuvintele sale umflate, doctorului Pavel i se păru că Lăzărescu nu se simte prea la îndemînă.

- Aşa dar - continuă reporterul, scoţînd un carnet - v-aş ruga să-mi spuneţi despre ce este vorba.

Doctorul Pavel nu era hotărît. Să termine repede? Totuşi, lumea pentru care scria omul ăsta

trebuie să înțeleagă problemele, cel puțin în ce privește esențialul.

— Substanța pe care o experimentez de câțiva ani, - începu doctorul, - și căreia încerc să-i aduc mereu îmbunătățiri, trebuie să aibă, - în concepția mea – un rol important în susținerea anumitor funcțiuni ale organismului.

Reporterul scrise ceva, apoi întrebă mirat:

— Bine, dar... nu ați ajuns încă la realizarea acestei substanțe? Credeam că este... terminată faza cercetărilor.

— Faza cercetărilor nu se termină niciodată în știință - spuse sec doctorul. Nici măcar după ce substanța studiată este dată în folosință! Chiar și asupra aspirinei se mai fac azi cercetări - deși au trecut, nu-i așa, zeci de ani de când este utilizată! În ce privește T-11...

— T-11? repetă Lăzărescu.

— Substanța pe care o cercetez are deocamdată denumirea de laborator T-11. A 11-a variantă din seria T. Cum spuneam, T-11 nu este încă pus la punct. Dar să ne întoarcem acum la ceea ce începusem să-ți spun. Știi, desigur, că funcționarea întregului nostru organism este controlată și dirijată de sistemul nervos. Sistemul nervos este format din celulele nervoase ale creierului, din măduva spinării și din prelungirile acestor celule, care merg la periferie. La periferie, adică la mâini, picioare, la organe ca ficatul, stomacul și așa mai departe. Creierul, formațiunile nervoase situate mai jos de el și măduva spinării alcătuiesc ceea ce se cheamă sistemul nervos central.

Doctorul Pavel vorbea rar și liniștit, alegându-și cu grijă cuvintele. Trebuia să-l facă pe reporter să înțeleagă lucruri destul de complicate. Cum putea să fie sigur că acestea sînt pricepute, dacă cel care-l asculta nu cunoștea cumva tocmai unele noțiuni elementare? Continuă, de aceea, fără grabă, ca și cum i-ar fi vorbit unui student începător.

— Nervii, formați din mănunchiuri de fibre nervoase, reprezintă legătura dintre sistemul nervos central și organele corpului nostru.

Reporterul nota de zor.

— Dau aceste amănunte elementare, pentru a fi limpede rolul lui T-11.

Reporterul aprobă cu un gest care voia să spună că lucrurile astea se înțeleg de la sine. Doctorul Pavel ar fi pus rămașag totuși că unele din ele le auzea acum pentru prima oară.

— Ce ați putea să ne spuneți despre acțiunea substanțelor dumneavoastră asupra creșterii puterii, a forței omului? întrebă Vasile Lăzărescu, cu nevinovăție, pregătindu-se să noteze mai departe.

Pavel încruntă sprâncenele, ca și cum n-ar fi priceput, apoi le ridică în semn de mare surprindere. Întrebarea asta nu avea nici o legătură cu ceea ce spusese el pînă acum. Niciuna!

— Eu nu m-am ocupat de această problemă - răspunse scurt doctorul Pavel, privindu-l pe reporter.

Dar și pe fața acestuia se puteau citi semnele celei mai autentice mirări.

— Bine, însă... credeam... începu el, și se opri cu creionul în aer.

— Nu, substanța T 11 are o acțiune de... dacă vrei, de fortificare a organismului, dar în sensul că-i crește puterea de apărare împotriva leziunilor, bolilor... în sfîrșit, ca să-ți explic pe larg rolul lui T 11 e absolut necesară expunerea celor cîteva noțiuni elementare despre care vorbeam...

— Așa dar, - urmă el, - după ce am făcut cunoștință cu alcătuirea generală a sistemului nervos, să vedem care e rolul sistemului nervos central.

Reporterul făcu un gest larg, ca și cum ar fi vrut să spună: „din partea mea, să vedem!". Dar doctorul Pavel nu-l luă în seamă și-și continuă ideea.

Reporterul aprobă din cap, surîzător dar la un moment dat, nerăbdător își privi pe furiș cadranul ceasului de la încheietura mîinii.

Doctorul Pavel tăcu o clipă pentru a-și aduna gîndurile. Urmă apoi:

- Sistemul nervos central influențează activitatea diferitelor țesuturi și organe din corpul nostru. Dar, pe lîngă aceasta, el realizează legătura dintre mediul înconjurător și organismul nostru.

Dar despre sistemul nervos central, despre rolul și modul lui de funcționare se poate afla în special din lucrările lui I. P. Pavlov. Să trecem acum la o altă problemă care o să ne apropie de T 11, și despre care voiai să afli astăzi...

„Devine enervant!” se gîndi doctorul Pavel, surprinzîndu-l din nou pe Vasile Lăzărescu, reporterul de la „Știrea” în clipa cînd arunca o discretă privire la ceasul brățară. Ziaristul acesta părea interesat mai mult de mișcarea acelor decît de cele ce i se spuneau. În mod ostentativ, doctorul Pavel privi și el ceasul pe care-l purta la mîină, - era șapte și zece minute. Se strădui să continue tot atît de liniștit ca și pînă acum.

— N-o să-ți vorbesc despre tot ce se întîmplă cînd corpul nostru se întîlnește cu agenții patogeni, adică cu microbi, bacteriile sau ultravirusurile care l-ar putea îmbolnăvi.

În general, întîlnirea dintre organism și agenții patogeni se poate mărghini la reacții de apărare. Am putea să ne închipuim un fel de balanță. Pe un talger se afla puterea de apărare a organismului, în care sistemul nervos are un rol important. Pe celălalt talger, se află agenții patogeni. După cum balanța se înclină într-o parte sau alta, organismul poate învinge boala, eliminînd sau anihilînd microbi... sau se poate îmbolnăvi.

T-11 nu este altceva - dacă continuăm comparația de mai sus, - decît o greutate în plus pe care o adăugăm pe talgerul unde se află puterile de apărare ale organismului.

Doctorul Pavel făcu o pauză. Reporterul privi încă o dată ceasul - era opt fără douăzeci - și, spre marea surprindere a doctorului, se ridică, de pe scaun.

— Vă mulțumesc pentru aceste lămuriri deosebit de interesante, spuse el, punându-și carnetul în buzunar. Nu vreau să vă mai rețin și să vă mai obolesc... știți, dacă o să-mi dați voie, o să revin mâine, la laborator, pentru... pentru alte explicații.

Și, înșfăcându-și raglanul, reporterul Vasile Lăzărescu ieși repede pe ușă, fără să mai aștepte un răspuns.

Doctorul Pavel rămase cu gura căscată. Abia intrase în subiect... și câte n-ar mai fi avut de spus despre T-11! „Desigur, are o întâlnire. Dar atunci, de ce a mai venit? Sau poate credea că o chestiune ca asta se poate explica într-un sfert de ceas? Ce specimen! Cred că e unic în presă... de așa ceva n-am mai auzit!”

Înciudat, își trecu palma peste frunte, își scoase ochelarii și, ca prin minune, chipul i se luminează și trăsăturile i se destinseră. Avea acum treburi importante! Unde-i fusese capul? Pomul de iarnă! Numai de l-ar lăsa Nicușor liniștit măcar un ceas, să-i împodobească așa cum știe el, cu becuțe electrice, cu poleială și cu jucării mărețul brad adus azi dimineață cu atîta grijă și plantat în suportul său de lemn, în dormitor.

Ușa de alături se deschise. În pragul ei se ivi un omuleț îmbrăcat cu pantaloni lungi, cu cămășuță și cravată - adevărată miniatură a unui om în toată firea.

— Tăticule... facem un loto?

Nu, nu putea împodobi pomul. Trebuia să amîne. Abia după ce se va culca Nicușor, o să aibă răgaz.

— Facem, Nicușor... cred că cel puțin pe ăsta o să-l duc pînă la capăt!

CAPITOLUL V. ...în care Andrei Valeriu sparge un geam...

Deși calendarul anunța clar că, după toate regulile astronomice, iarna începuse de câteva zile, vremea amintea totuși de primele zile ale primăverii. Nu era frig - iar din fulgii cernuți ieri pentru prima dată din sita acestei ierni, nu mai rămînea nici urmă.

Cu mîinile în buzunarele scurtei, Andrei fluiera vesel, trecînd pe lîngă grădinița împodobită cu sute de globulețe multicolore, unde copiii arătau cu degetul, plini de admirație, cîte o păpușă cu ochi albaștri sau un trenuleț de tablă vopsit în roșu. Seara asta de duminică era mai animată ca oricînd. Rămăseseră doar trei sau patru zile pînă cînd anul pe sfîrșite avea să cedeze locul noului an. Toți copiii Bucureștiului trăiau într-o nerăbdare febrilă. Alergau pe străzi, puneau pocnitori, se uitau la vitrine și-și doreau care mai de care cadourile.

Andrei Valeriu trecu strada și aruncă o ultimă privire spre grădinița cu jucării, grăbindu-se spre casă, unde-l aștepta laboratorul său de chimist amator, de care era atît de mîndru.

Doar câteva minute și avea s-ajungă acasă. Îi veni un chef grozav să treacă pe la doctorul Pavel, vecinul său, să-l ia pe Nicușor la el și să-l uimească arătîndu-i niște arderi în oxigen... Nu! Lecțiile înainte de toate, ia să vedem... Mîine avea geometria... dar problemele fuseseră simple. Le rezolvase repede, fără să mai trebuiască să-i telefoneze lui Dănuț - geniul matematic al clasei - ca să controleze rezultatele. La istorie mergea strună. Numai la fizică nu era prea sigur. Formula vitezei și accelerației... hm! doar n-o să-l scoată mîine tocmai pe el la tablă.

Cînd gîndurile sale ajunseseră la această concluzie, se opri brusc. Se schimbase ceva! Ceva nu era ca de obicei!

„Ce anume?” Nu-și clădea seama clar. Fusesse cufundat în recapitularea lecțiilor de mîine și în acest timp pășise pe stradă fără să fie atent la ceea ce-l înconjură. Și totuși... văzuse? auzise? În tot cazul, înregistrase ceva ciudat...

Nu era încă prea tîrziu. Abia ora opt... dar întunericul serii se lăsase de mult... Andrei se întoarse brusc în loc. Urmări cu ochii drumul și deodată își dădu seama: fereastra asta! Fereastra la care se vede o lumină slabă.

Ce căuta aici lumina? Doctorul Pavel nu lucra niciodată în institut la ora asta, duminica. Și pe urmă, lumina nu era cea obișnuită, a lămpilor fluorescente din laborator... era o lumină slabă, ca aceea a unei lumînări... sau a unei lanterne.

Era ciudat. Andrei se apropie iute. Dincolo de gardul scund de zid, completat în partea de sus cu bare rare de fier, fereastra laboratorului de la etaj se lumină o clipă, ca și cum fascicolul luminos al unei lanterne s-ar fi îndreptat spre geam. Apoi, fereastra se întunecă iar... Se mai zărea doar o slabă licărire.

Andrei împinse poarta. Era încuiată.

Asta devenea din ce în ce mai bizar. Dacă era încuiată, cum pătrunsesese omul în laborator? Andrei se prinse de barele de fier, își făcu vînt și sări deasupra gardului, aterizînd pe pămîntul noroios care-i pătrunse în pantofi.

— Diseară o să fiu nevoit să-mi curăț pantofii un ceas! mormăi el, scuturîndu-și picioarele. Așa-mi trebuie, dacă vreau să fac pe Sherlock Holmes! O fi vreo pană de electricitate, și eu...

Dar îndată-și dădu seama că nu putea fi nici un fel de pană de electricitate. Sus, la etajul trei, în camera unde locuia paznicul, fereastra era luminată puternic.

Tot era bun și noroiul la ceva. Pașii săi înăbușiți nu se auzeau. Se apropie de intrare. Ușa, firește, era închisă.

Ce să facă? Andrei se scărpină după ceafă, nehotărît. Să sune, pur și simplu? Dar dacă într-adevăr era ceva în neregulă, însemna că ar fi dat alarma. Înainte de vreme. Oricine ar fi fost acolo sus, ar fi avut vreme să se ascundă sau să dispară.

Se uită încă o dată spre fereastra de la etajul întâi. De-ar putea să privească prin ea! Și doar distanța nu era mare - abia vreo patru metri de la sol! Un picior aici, pe marginea balustradei de la scara de intrare. Așa! Acum, apucă-te bine cu mâinile de streășina asta de deasupra ușii și saltă-te... Hop! Piciorul ți-l sprijini pe pervazul de sus al ferestrei de la parter! Bun. Acum... cu mîna pe burlan... puțină gimnastică și iată-te agățat de marginea ferestrei cu pricina.

Cățărarea durase vreo cinci minute și Andrei răsuflă ușurat cînd izbuti să se sprijine cu piciorul pe marginea ferestrei. Se aplecă puțin și privi printr-un colț al geamului, așa ca o parte cît mai mică a corpului său să fie vizibilă.

La început nu deosebi nimic. Era tot atît de întuneric ca și afară. Încetul eu încetul, însă, ochii i se obișnuiră cu lumina difuză. În laborator nu era nimeni. Se puteau zări șirurile de eprubete sclipind slab, aliniat pe masa albă de faianță. Colo, în colț, se afla centrifuga mare pe care o admirase acum trei săptămîni, cînd vizitase pentru prima dată laboratorul. Zeci de mii de învîrtituri pe secundă! De atunci tot visa să lucreze cîndva într-un laborator la fel ca acesta.

Laboratorul dormea liniștit, parcă odihnindu-se după o zi de activitate. Nu se vedea nici o lumînare, nici un fel de lanternă. Oare totul fusese doar o părere?

Andrei începu să se îndoiască.

— Și dacă mă vede cineva privind acum pe fereastră? Ar crede că... Ptiu! Sherlock Holmes îmi

trebuia mie? mormăi el, înfuriat pe sine însuși.

Dar tocmai atunci părerea îi fu brusc infirmată. În camera alăturată laboratorului zări o rază de lumină. Nu stătea pe loc, părea că joacă un dans nesigur, șovăitor. Andrei pricepu numaidecât despre ce era vorba. Țsta era fascicolul luminos al unei lanterne electrice... care căuta ceva. Ce anume? Cine era posesorul ei?

Brațul cu care se ținea agățat de sus, de streășina ferestrei, începuse să-l doară. Își schimbă poziția, așa încât să se poată sprijini cu mîna cealaltă.

În sfîrșit, omul cu lumina intră în laborator. Mai întîi se opri în prag și roti încet lanterna jur-împrejurul său. Cînd razele ajunseră spre fereastră, Andrei se trase brusc înapoi, apoi se aplecă din nou, prudent, nădăjduind din toată inima că nu fusese văzut. De altfel, nici el nu putea distinge trăsăturile necunoscutului. Își dădea doar seama că era de statură mijlocie. Îmbrăcat într-un raglan cenușiu.

Conul aruncat de lanterna puternică se aseamăna cu fișia luminoasă a aparatelor de proiecție de la cinematograf. La capătul ei se iveau, pe rînd, centrifuga, șirurile de rasteluri pentru sticlărie, eprubetele. Părea că necunoscutul nu era interesat de aceste obiecte de laborator. Deodată, lumina se opri, încadrînd un dulap de sticlă cu substanțe.

Necunoscutul se îndreptă repede spre dulap, așeză lanterna pe podea și se scotoci prin buzunare. Scoase o legătură de chei și le încercă pe rînd. La a treia sau a patra, izbuti și deschise ușa dulapului. Omul răscoli mai întîi niște hîrtii cercetîndu-le la repezeală. Apoi privi cu atenție șirul de sticle.

Andrei se aplecă, încercînd să vadă cît mai clar ce se întîmplă. În aceeași clipă, însă, ochii necunoscutului se îndreptară către fereastră. Lumina lanternei nu bătea spre geam, dar Andrei avu impresia că fusese observat. Încercă să se ferească, dar piciorul îi scăpă de pe pervaz. Cu

mîna agăţată de streaşină încercă să-şi țină echilibrul. Nu izbuti şi, într-un efort desperat, Andrei alunecă înainte şi sparse geamul ferestrei cu umărul, căzînd în laborator, înconjurat de cioburi. În aceeaşi clipă auzi o detunătură puternică. Ceva îi tiui pe la ureche...

În cele cîteva secunde care trecuseră de la căderea sa, în laborator se mai întîmplase ceva. Întunericul devenise deplin şi uşa laboratorului fusese trîntită cu zgomot.

Asta însemna că necunoscutul fugise! Că-i era frică de el, de Andrei! Sări în picioare... şi gemu. Îi durea amarnic genunchiul drept, la care se lovise în cădere. Şchiopătînd fugi spre uşă, o deschise şi se îndreptă prin camera alăturată, - şi ea goală, - spre uşa ce da pe scară. Undeva, dedesubt, răsunau paşii necunoscutului care alerga pe trepte. Cu toată durerea de la genunchi, întovărăşită acum şi de nişte înţepături neplăcute la ceafă şi pe frunte, Andrei se luă după el. Peste o clipă auzi scîrţîitul porţii de la intrare. Andrei ajunsese în curte la timp ca să-l vadă pe necunoscut luînd-o la sănătoasa pe stradă. Avea să-i scape!

— Ajutor! Ajutor! strigă el desperat.

Sări gardul... şi căzu pentru a doua oară, agăţîndu-şi scurta de o bară.

Într-o clipă se văzu înconjurat de zeci de oameni. Unul îl ajută să se ridice. O femeie îl cîină: „vai, vai, bietul băiat!” Un bătrîn îl apostrofă: „vezi, dacă sari gardurile!” Cineva aprinse un chibrit şi un cor general de exclamaţii răsună îndată: „Sînge! E rănit!” „Ce tînăr!” „Pare cumsecade!” „Ce s-a întîmplat?” „Ce e, ce e?”

Şi, în timpul acesta, necunoscutul alerga! Strigă:

— După el! Hoţul!

Lumea se uita împrejur, nedumerită. Pe stradă era o îmbulzeală şi o fierbere, ca în ajun de sărbători. Oameni grăbiţi se îndreptau spre casă cu pachete, cu cadouri, cu brazi. Necunoscutul se

pierduse în mulțime. Andrei își dădu seama de inutilitatea unei eventuale urmăriri.

O voce groasă îi răsună în ureche:

— Ei, ce se întâmplă aici? Ce-i cu tine, băiatule? Cum te-ai rănit?

Era un milițian, care îl privea scrutător. Andrei își aruncă, ochii jur împrejur. Să spună? Era adunată lume multă și... cine știe?... poate că în această clipă vreun complice nu stătea departe de el.

Milițianul înțelese.

— Vrei să vii cu mine?

Andrei încuviință, dînd din cap. Se îndepărtaseră de lumea adunată cînd începu să-i povestească.

— Trebuia să chemi miliția de la început, cum ai observat ceva suspect... Ei, acum nu ne mai rămîne altceva de făcut decît să anunțăm miliția și pe doctorul Pavel...

CAPITOLUL VI. ...în care o partidă de loto e întreruptă...

— Opt!

— Nu merge.

— Trage tu, acum.

— Cinci.

— Gata. M-ai bătut.

— Te-am bătut! Te-am bătut! Bravo! se autoaprobă Nicușor, bătînd din palme fericit.

— Și iată, dragă Mariana, cum legile șansei pot precumpăni asupra științei... declară doctorul Pavel, adresîndu-se soției sale care croșeta un fular de lînă.

Mariana zîmbi:

— Asta-i o scuză neîndemînatică, Tibi. Te contrazici singur. Cum adică, legile șansei nu sînt și ele o știință? După cîte îmi amintesc, calculul

probabilității face parte dintr-o foarte complicată ramură a matematicii.

— Uf! Nu mai poate omul să piardă liniștit nici măcar o partidă de loto.

Și, prefăcându-se că e foarte supărat, doctorul Pavel strânse bucățelele de celuloid și se ridică de pe scaun, făcându-i în același timp cu ochiul băiețelului. Nicușor bătu din palme, fericit că devenise complicele tatălui său. În aceeași clipă răsună soneria telefonului de pe măsuta din colț.

— Alo? Da, doctorul Pavel la aparat... Cum?

Cînd luase receptorul în mînă, doctorul Pavel încă mai surîdea. După primele cuvinte, figura sa se posomorî. Pe chipul său se putu citi pe rînd consternarea, apoi surpriza.

— Da... înțeleg... rosti el, încet, în aparat. Vin imediat.

Închise aparatul și rămase o clipă pe gînduri, închizînd ochii pe jumătate. Mariana îl privi, îngrijorată.

- Sînt chemat... este ceva în neregulă la laborator... explică el.

Își puse în grabă o scurtă îmblănită, îl sărută pe Nicușor și, întorcîndu-se în ușă, adăugă:

— La revedere, mă întorc curînd... Sper că nu s-a întîmplat nimic grav la laborator...

Mariana oftă și-și lăsă lucrul. Se îndreptă către scaunul lăsat liber de soțul ei.

— Ei, Nicușor... ia să vedem, care-i mai tare la loto? Cine cîștigă, capătă un pachet de ciocolată!

— De ciocolată? strigă Nicușor, entuziasmat. Ura! Bine, mămico... Dar... unde s-a dus tăticu?

— Tăticu s-a dus la laborator...

— Și... de ce s-a dus?

— Pentru că,... pentru că avea treabă... Și nu mai întreba atîta fără rost. Ia să vedem, mai bine, ce număr ai tras. Știi ce număr e scris acolo?

Asta era metoda prin care Nicușor învățase cifrele.

— Păi se poate să nu știu! - replică Nicușor, jignit.

...În aceeași clipă, aplecat pe ghidonul motocicletei sale, doctorul Pavel accelerează. Lămpile de pe marginea trotuarului se succedau tot mai repede. Nu mai avea de mers decât vreo cinci minute.

Oare ce s-o fi întâmplat? Mesajul fusese foarte laconic... Nădăjduia că nu se petrecuse nimic grav. Vântul rece îi îmbujorase fața. Închise o clipă ochii.

„Atenție, ce faci?” îi șopti centrul de control al creierului. „Adineauri ai trecut prea aproape de mașina aceea! Trebuie să fii mai atent!”

„Dar, acolo, ce s-o fi întâmplat, la Institut? Dacă este ceva rău... foarte rău? Altfel, nu mi s-ar fi telefonat! Un incendiu? O explozie? Munca noastră de ani de zile, e toată acolo, în fișe, în dosare și în flacoanele din dulapuri...”

Acum, pe aici, la dreapta. Motocicleta zbură pe strada pustie. „De sigur, dacă nu era ceva grav, nu mi-ar fi telefonat... Încă puțin și o să văd laboratorul, cu centrifuga, cu eprubetele și distilatoarele, și iată, peste ele, se proiectează dormitorul împodobit cu un brad mare, falnic, luminat de sute de becuțe. Bradul lui Nicușor... uite că l-am uitat, bietul băiat! Acum mai am un minut și o să știu, în sfârșit...” Dincolo de încrucișarea asta... „Atenție! Camionul!... La stînga...”

Un scrișnet înfiorător de frîne. Mașina grea se opri în mijlocul drumului. Motocicleta se lovi cu toată viteza de roata din urmă a camionului, proiectîndu-l ca dintr-o praștie pe doctorul Pavel, cu capul înainte...

— Douăzeci! spuse triumfător Nicușor, terminînd de acoperit cu fise de celuloid cartonașul său. Gata! Tot eu am terminat primul!

CAPITOLUL VII. ...în care locotenentul-major Iordănescu ia o hotărîre rapidă.

Locotenentul-major de securitate Iordănescu era un om foarte activ, deşi statura sa mărunţică şi părul său rărit nu-i trădau de la început calităţile. În schimb, aceste atribute fizice, la care se adăugau ochii căprui, calzi şi glasul său catifelat de bariton, îi dădeau un aer liniştit, blînd, care inspira o mare încredere tuturor celor care stăteau de vorbă cu el.

— Prin urmare, alpinistule - i se adresă el zîmbind lui Andrei - ai avut prilejul să treci printr-o aventură pe care sînt sigur că n-ai s-o uiţi niciodată. Ei, să-i dăm un telefon doctorului Pavel.

Căută în cartea de telefon şi formă numărul indicat. Aşteptă puţin, apoi figura sa căpătă o expresie surprinsă. Controlă în carte, formă încă o dată numărul, apoi îi trecu telefonul lui Andrei.

— Ce auzi?

Andrei ascultă cu atenţie.

— Sună... Dar foarte înfundat...

— Exact. Să întrebăm la centrală...

În timp ce serviciul special de la Centrala telefoanelor controla legătura cu numărul căutat, locotenentul major Iordănescu i se adresă lui Andrei:

— Eşti vecin cu doctorul Pavel, după cîte îmi spui. Aveţi telefon acasă?

— Nu, - răspunse Andrei.

— Alo! răsună un glas metalic în receptor.

— Da!

— Telefoanele! Firul este întrerupt. Probabil că s-a desfăcut din cutia de legătură...

— Bun, mulţumesc.

Locotenentul-major Iordănescu rămase o clipă pe gînduri. Numai o clipă. Apoi, cu o surprinzătoare agilitate, sări în picioare, îşi luă şapca, şi, tîrîndu-l după el pe Andrei, coborî scara în viteză. Peste un minut, maşina de serviciu demara în direcţia indicată de Andrei.

— Numai de-am ajunge la timp! murmură locotenentul major, cu buzele strînse, cu pumnii încheștați, apăsînd cu piciorul în podea, de parcă în felul acesta ar fi accelerat el însuși motorul automobilului.

CAPITOLUL VIII. ...în care Mariana are o idee bună.

— Și acum, după atîtea victorii, e cazul să te culci - vorbi Mariana.

Ultimele sale cuvinte fură acompaniate de soneria de la ușă.

— Tăticul! Tăticul! S-a întors tăticul! - strigă Nicușor vesel, bătînd din palme.

Mama reveni - dar părea tare speriată. După ea pășea un om - nu era tăticul - îmbrăcat într-un palton cenușiu. Purta o pălărie trasă pe ochi, iar bărbia și gura îi erau ascunse de un fular mare cît o zi de post și bălțat în cele mai ciudate culori, de parcă el - Nicușor - s-ar fi jucat pe împletitură cu acuarelele.

— Cine-i nenea? se interesă binevoitor Nicușor.

— Nenea... nu e... încercă să-i explice Mariana.

„Nenea” o întrerupse brutal. Avea o voce răgușită.

— Lasă gura și mișcă mai repede. Unde e biroul? Acolo? Bine. Stai aici și nu te mișca. Vezi! Nici un cuvînt!

În mîna sa luci ceva albăstrui, de oțel.

— Petre! - strigă el către un alt străin, un lungan purtînd o cravată cu pete roșii, care rămăsese lîngă ușă. Fii atent aici!

Și, îndreptîndu-se spre birou, începu să scotocească. Trase sertarele, răscoli prin hîrtii, uitîndu-se peste ele. Nu prea părea mulțumit. În scurtă vreme, pe podea se adunase un morman de

manuscrise, caiete, cărți, fișe... și „nenea” tot mai căuta.

Mariana, palidă, privea fără să spună nimic. Pe nesimțite, se apropie cu spatele de măsuța din colt, de lângă fereastră și se sprijini de ea. Ai fi zis că se odihnește cu mâinile la spate.

Dar mâinile ei nu rămăseseră inactive. Cu mîna stîngă ridicase receptorul telefonului și-l lăsase pe masă. Cu mîna dreaptă, pipăi cadranul. 2... a doua gaură... așa, fără zgomot... Bun. Nu s-a auzit nimic!...

Acum, 4... Rînd pe rînd, încet de tot, formă întreg numărul, cele 6 învîrtituri, nădăjduind în același timp din toată inima că nu era ocupat.

Nicușor, în acest timp nu mai înțelegea nimic. Ce joc nou mai era și ăsta? Pînă la urmă, plictisit, se dădu jos de pe scaun și începu să circule prin cameră.

Inima Marianei bătea tare-tare, ca a unei vrăbiuțe înspăimîntate. Ce făcuse? Cum putea să vorbească acum? Așteptă încordată să audă foarte de departe, soneria, care trebuia să sune în laboratorul doctorului Pavel. Nu izbuti însă. O încercare trebuia totuși să întreprindă. Ce era de făcut? Orice mișcare i-ar fi observată...

Și dintr-o dată, o idee salvatoare! O idee genială... Cu mîna stîngă, își lipi receptorul pe spate, așa cum apăsa Tibi stetoscopul cînd îl asculta pe Nicușor la plămîni...

— În definitiv, - vorbi ea tare, - ce vreți de la mine?

Cel care fusese chemat cu numele de Petre și care stătea în prag, se uită la ea fără să-i răspundă. Mariana stătea cu mâinile la spate și-l privea fără teamă. Celălalt, care mai răscolea încă, nu-i dădu nici o atenție. Mariana continuă, cu voce hotărîtă:

- Intrați buzna în apartamentul doctorului Pavel, mă amenințați cu revolverul, scotociți prin sertare...

— Ei, ai prins glas, păpușico? mormăi cel din fața biroului scărpinându-se la ceafă cu furie.

Nu dăduse, pare-se, peste ceea ce căuta.

— Ce scormoniți aici? Ce vreți să furați? Nu o să găsiți nimic la noi... la doctorul Pavel...

Mariana vorbea nervos. Încerca să spună cât mai multe, atît timp cît mai putea.

- Gura! se răsti Petre. Ia vezi...

Și în mîna lui apăru sclipirea rece și amenințătoare a unui mic obiect cu țeava îndreptată spre ea.

- Mamă! țipă Nicușor, disperat că nu pricepe exact ce se întîmplă, dar bănuind că e ceva necurat la mijloc. Ce vor ei? Și de ce vorbești așa? Și...

Dar amuți iute. Atmosfera nu părea favorabilă conversațiilor prietenești. Necăjit și cu presimțiri urîte, Nicușor începu să se întunece la față și scînci de vreo două ori.

— Vai, Nicușor, ești băiat mare. Nu ți-e rușine să plîngi? îl dojeni mama sa, care de fapt în această clipă avea mare chef să-l imite.

— Alt loc unde-și mai ține hîrțiile doctorul Pavel, porunci cel cu fularul bălțat, renunțînd la birou.

Mariana dădu din umeri.

— Hai, mișcă, vino cu noi în camera de alături, porunci el.

Și Mariana mai ținea încă în mînă receptorul! Dacă o descopereau...

— Căutați în dulapul ăsta - zise, ea cu amabilitate, arătînd cu mîna liberă spre garderob.

Răscolirea începu din nou. Discret, Mariana așează receptorul în furcă, cu mîna stîngă. Oftă. Oare reușise?

— Îți bați joc de noi? Aici nu-i nimic. Rufe!

Petre calcă peste cămășile frumos împăturite ale doctorului Pavel, acum răvășite, mototolite. Marianei îi trecu prin minte un gînd absurd. „O să trebuiască să le calc din nou”.

Un automobil claxona strident în stradă și apoi se auzi uruitul motorului. Cei doi intruși tresăriră și se. priviră speriați.

Afară era întuneric beznă. Doar farurile cîte unei mașini aruncau un con orbitor care lăsa, în urmă-i, o perdea neagră parcă și mai de nepătruns.

Mariana se apropie de fereastră și încercă să zărească ceva care să-i dea o cît de neînsemnată licărire de speranță. Încă o dată se auzi de afară același claxon strident.

Lunganul, cel care purta numele de Petru, se adresă celuiilalt care rămăsese nemișcat în picioare, cu urechile ciulite.

— Mi se pare că ăia se cară...

Nicușor o trase pe maică-sa de mînă:

— Mamă, mamă! ce înseamnă că ăia se cară? Cine-s ăia?

Asta ar fi dat mult să afle și Mariana dar, din nefericire, nu putea să-i întrebe pe cei în cauză.

— Dă-te la o parte! strigă Petre și, deschizînd larg fereastra, se aplecă și încercă să deslușească ceva în întuneric. De aici, de la etajul întîi, mașina care-i aștepta se vedea ca o mogîldeață abia perceptibilă. Chiar în această clipă, mașina porni și, luînd viteză, dispăru după colț.

— Au plecat! strigă cel de la fereastră. Ce s-o fi întîmplat? Hei, tu!

Și în mîna lui apăru din nou sclipirea amenințătoare. Dar țeava nu era îndreptată de astă dată spre Mariana, ci spre Nicușor.

— Scoate imediat planurile - vorbi el către Mariana. Pînă număr la zece... Altfel...

Mariana simți că toate puterile i se scurg, că nu e în stare să facă nici o mișcare. Încercă să vorbească, se bîlbîi:

- Ce, ce planuri... căutați?

— Las' că știi tu. Alea... rețetele... substanțele T 11... unul... doi... trei.

— Oprește! strigă Mariana, cu ochii holbați.

Gîfîia ca după un efort de neînchipuit. Se îndreptă tremurînd, către camera alăturată. Un zgomot o făcu să se oprească. Uşa din afară a apartamentului se trînti de perete şi, în pragul ei, se iviră doi miliţieni.

Petre, lunganul, înjură groaznic şi încercă să se repeadă între ei, spre scară. Căzu în braţele unui al treilea miliţian, care-l prinse strîns.

Celălalt om privi nedumerit uniforme albastre şi ridică încet mîinile în sus.

— La timp... Aţi sosit la timp! strigă Mariana cu ochii umezi, strîngîndu-l lîngă ea cu toată puterea pe Nicuşor.

Niciodată nu îndrăgise atît de mult culoarea albastră a uniformelor miliţienilor.

Situaţia nu era chiar atît de limpede, pe cît ar fi putut să pară la început.

Fiecare din cei de faţă amintea de un telefon primit sau dat - dar nici unul nu vorbea despre acelaşi lucru.

Locotenentul major Iordănescu îi expedie la miliţie pe cei doi răufăcători, asigurîndu-le escorta necesară, iar după aceea, încercă să descurce iţele.

— Prin urmare, spuneţi că dumneavoastră aţi telefonat la laborator? Dar cum aţi reuşit, de faţă cu ţîlharii?

Mariana îi explică, şi Iordănescu o privi cu admiraţie.

— O idee minunată! comentă el. Din păcate, tare mi-e teamă că n-a avut nici un efect.

Se îndreptă spre telefon, ridică receptorul. Era mut.

— Controlează firul, - i se adresă el unui miliţian care venise cu ei.

— Trebuie să fie tăiat pe undeva! spuse Andrei, examinînd telefonul.

Mariana făcu ochii mari.

— Bine, dar atunci... de unde aţi ştiut că trebuie să veniţi aici?

Locotenentul-major Iordănescu îl arată din priviri pe băiat.

— Andrei a trăit niște întâmplări suspecte la Institut... Pe urmă am observat că telefonul dv. are firul întrerupt. Și am făcut o deducție simplă...

Mariana nu observase pînă acum că alături de milițieni pășise și băiatul acela pe care de altfel îl cunoștea destul de bine. Era vecinul lor de apartament. Nu venea el adesea pe la ei, ca să se joace cu Nicușor? Îl iubea mult pe băiețaș. Nicușor se dusesse adineaori drept spre dînsul și acum îl ținea de mîină.

Locotenentul Iordănescu îi povestește în cîteva cuvinte cele ce se întîmplaseră la laboratorul unde lucra soțul ei. Mariana deveni din nou îngrijorată.

— Andrei, ai avut o inspirație fericită că te-ai alarmat. Să se fi furat ceva?

Andrei dădu din umeri.

— Nu știu. În tot cazul, individul încă mai căuta, cînd l-am surprins.

Mariana zîmbi.

— Oricum, chiar dacă urmările n-au fost strălucite, bine ai făcut că i-ai telefonat soțului meu...

Locotenentul-major Iordănescu o privi surprins, apoi își întoarse ochii către Andrei, care părea tot atît de mirat. Ce voia să spună mama lui Nicușor? Andrei se bîlbîi:

— Să vedeți... eu nu v-am telefonat... poate că ar fi fost bine, știți, dar... dar nu m-am gîndit...

În odaie se lăsă o tăcere deplină. Se auzea doar ticăitul ceasului de pe cămin.

Locotenentul-major interveni:

— De fapt, băiatul are dreptate. Nici n-avea cînd să telefoneze doctorului. De cînd a sărit gardul în stradă și pînă acum n-a avut nici un prilej: a fost la miliție, pe urmă aici... și n-a dat nici un telefon.

Mariana se așeză încet, într-un fotoliu. Nu mai înțelegea nimic... Își îndreptă mașinal cutele rochiei.

- Bine, dar atunci,... cine... cine putea să-i telefoneze? Întrebă ea și asta era problema pe care și-o puneau toți.

Locotenentul-major Iordănescu se așează pe un scaun. În odaie rămăseseră în afară de Mariana, Nicușor și Andrei, doar locotenentul.

În această clipă intră în odaie și milițianul care cercetase firele telefonice.

— A fost tăiat un fir afară, la cutia de legătură, explică el. L-am pus la loc.

- Bine, aprobă locotenentul-major. Și acum, să resolvăm noua problemă. Cine a telefonat doctorului Pavel?

Andrei stătea în picioare și lângă el Nicușor, încă ținându-l de mână. Cine ar fi putut, oare, să-i dea de știre doctorului Pavel că e ceva în neregulă la laborator - de vreme ce nimeni nu aflase încă despre acest lucru? Nu știa decât el, Andrei... Curioasă treabă! Băiatul deschise gura să vorbească, dar Iordănescu i-o luă înainte.

— Dacă au telefonat chiar vinovații? sugeră locotenentul-major.

Asta era o idee surprinzătoare.

Bine - obiectă Mariana - dar ce interes aveau să-l cheme chiar acolo unde se întâmplă spargerea?

— Simplu: ca să-l îndepărteze de casă. De altfel, putem să obținem ușor confirmarea ipotezei mele, spuse locotenentul, zîbind. Să-l întrebăm chiar pe doctorul Pavel.

Toată lumea răsuflă ușurată. Desigur, aceasta era soluția, simplă ca bună ziua! Andrei se așează pe un scaun, urcându-l pe Nicușor călare pe genunchi. Locotenentul se îndreaptă spre telefon.

— Ce telefon are la Institut?

Formă numărul pe care-l indică Mariana. Așteaptă un minut.

— Nu răspunde nimeni.

— Acolo e chiar laboratorul soțului meu. Să încercăm alte numere.

Peste tot, aceeași rezultat: nu răspundea nimeni. Soneria telefonului țîrîia înfundat. Locotenentul se încruntă, apoi își aminti.

A, desigur. Trebuie să se fi dus la secția de miliție, să anunțe spargerea.

Dar doctorul Pavel nu se afla nici la secția de miliție. Locotenentul Iordănescu zîmbi încă o dată.

— S-ar putea să fie pe drum.

În minte însă îi încolțise un gând neliniștitor. Și cînd nici peste cîteva ore doctorul Pavel nu putu fi găsit, cînd era clar că dispăruse fără urme, acest gând fu, însfîrșit, mărturisit.

— Dar dacă telefonul primit de doctorul Pavel a fost o dublă cursă?

Împietrită. Mariana privea înaintea ei, cu ochii pierduți. O cursă... da, pentru a-l îndepărta de acasă, ca în timpul acesta răufăcătorii să poată căuta în voie, și în același timp să pună mîna pe el. Și, involuntar, își completează în gând fraza locotenentului: „Și dacă acum, Tibi este captiv undeva, într-un loc pe care nu-l cunosc, unde nu știu cum să ajung? Unde - într-un cuvînt - nu pot să-l ajut?"

CAPITOLUL IX. ...în care doctorul Pavel își amintește.

Doctorul Tiberiu Pavel, nu suferea de obicei de dureri de cap, cărora medicii le zic, în limbajul lor pretențios, cefalee. De altminteri, Tibi - cum îl numeau prietenii - era unul din puținii medici care nu obișnuiau să se îmbolnăvească. Mulți dintre urmașii lui Esculap suferă - sau își închipuie că suferă - de o sumedenie de boli rare, greu de diagnosticat și încă și mai greu de tratat. „Asta se datorește, de bună seamă - spunea doctorul Pavel - faptului că un medic are la îndemîină, în propria persoană, pacientul ideal. Mereu prezent pentru

orice examinare, foarte docil la orice tratament, poți să-l supraveghezi zi și noapte, fără încetare, și poți să interpretezi în chipul cel mai îndrăzneț orice simptom cât de mic, - chiar o mîncărime sau un strănut".

De altfel, pe vremea cînd era student, doctorul Pavel suferise și el de această „maladie a mediciniștilor". Cînd, odată, după ce „tocise" cu desperare la examenul de histologie, îl apucase o durere de cap, asemuită popular cu un cui înfipt în țeastă, doctorul Pavel își pusese un diagnostic de care pe atunci fusese sigur: tumoare cerebrală. „M-am curățat" spunea el, trist, prietenilor săi. După examen, plimbîndu-se prin Grădina Botanică, a văzut însă o fată. Era micuță, brunetă, cu ochi albaștri - exact medicamentul necesar pentru ca „tumoarea" să se vindece. Privirea visătoare pe care o purta Tibi pe sălile facultății în zilele următoare, cuprindea în același timp multă melancolie și duioșie. „Tibi e îndrăgostit", strigase o colegă - punînd astfel primul ei diagnostic just.

Doctorul Pavel zîmbi acestor crîmpeie care-i colindau prin minte, dar îndată se crispa. Un cuțit cu nenumărate vîrfuri părea să-i rățăcească în voie prin creier. După cîte își amintea, de la presupusa și mult uitata tumoare de acum vreo doisprezece ani, nu mai suferise atît de crunt.

Încercă să se miște, dar se simți slab, mai slab decît un prunc. Nu izbuti nici măcar să-și salte capul de pe pernă, nici măcar să deschidă ochii.

— Ce-i cu mine? își spuse.

Cum ajunsese oare aici? Noi junghiuri îi scoaseră un geamăt. Nu-și amintea și nici nu mai voia să-și amintească. Era prea dureros.

Deschise în sfîrșit, ochii. Vedeă ca prin ceață. Mai întîi, un tavan alb văruit, care i se păru că se apropie și se depărtează, ca o pînză bătută de vînt. Apoi, în dreapta, o siluetă foarte neclară, care se apropie iute și formă curînd o pată neagră, mare, în fața ochilor săi. Îi închise din nou, obosit. Simți

vag că i se dezgolește brațul, apoi o usturime vie. Îi era cald, ar fi vrut să se descopere, să arunce totul de pe el, dar nu avea putere nici cât să miște un deget.

În urechea doctorului Pavel răsunase ca de undeva, de foarte departe, „cardiotonice”... Ce era asta?... Pentru ce trebuiau „cardiotonice”?... Cine vorbea?...

O împunsătură în creier, în tot capul... Prea mare era efortul ăsta necesar ca să se întoarcă la realitate...

Renunță la asemenea exerciții dureroase și-și lăasă gândurile să zburde în voie, fără să mai încerce să le țină în frâu.

Iar gândurile îl purtară, fără nici o noimă, înapoi - spre întâmplări de la care trecuseră mai bine de zece ani.

...Era în ultimul an de facultate - al VI-lea.

— Mai este numai o lună și... gata. Sîntem doctori! îi spusese Antal Dorin, cel mai bun prieten.

— Și după aceea?

— Drumurile noastre se despart, dragă Tibi. Așa e viața. Eu o să fiu trimis într-o parte, tu într-alta... Dar o să ne întâlnim cîndva. O să fim amîndoi oameni așezați, însurați, cu copii, cu chelie... și cu ochelari. Cîndva, venind cu treburi pe la București, o să ne urcăm în același tramvai. Tu o să te încrunți spre mine: „Nu vă înghesuiți așa! Doar n-a luat tramvaiul foc!” Iar eu o să te privesc prin ochelari și o să spun „Iertați-mă, dar parcă vă cunosc. Nu cumva dumneavoastră sînteți doctorul Tiberiu Pavel? Cred că am fost colegi de facultate, dacă vă mai amintiți”

Tiberiu zîmbi înduioșat și înălță din umeri.

— Dragă Dorin, e imposibil să fii serios măcar cîteva minute! Și pe urmă, tabloul pe care l-ai descris tu, este, după părerea mea, complet inexact. Mai întîi, peste atîta amar de ani, n-o să mai existe tramvaie, ci elicoptere sau taxiuri

atomice, ceva gen: I.E.B., adică Întreprinderea de elicoptere București. În al doilea rînd, protestez cu indignare împotriva cheliei. Părul meu va rămîne acolo unde se află și astăzi. Ce naiba, măcar atîta lucru o să reușească să realizeze dermatologii.

Antal puse mîna pîlnie la gură și începu să strige, ca la bîlci:

— Ascultați, oameni buni, ascultați! Prezicătorul Tibi Pavelidi, adus cu mari sacrificii, descrie viitorul roz al omenirii! "O să am chelie?" întreabă un tînar îngrijorat! „Nu, n-o să ai”, îi răspunde vestitul iluzionist!

Tibi îi astupă gura cu mîna. Urmă un minut de hîrjoneală și apoi Pavel Tiberiu izbuti să continue:

— Mai este ceva cu care nu sînt de acord nici cît negru sub unghie. Spuneați că n-o să ne mai amintim unul de altul. Asta... asta e o gravă insultă pentru amîndoi. În primul rînd pentru că angajamentul nostru va fi mereu valabil. În fiecare lună, cîte o scrisoare, ori de unde ne-am afla. Cel puțin. Am zis. Altfel, amendă!

Antal Dorin zîmbi, îmblînzit. Și atunci - atunci se întîmplă acel lucru care avea să aibă urmări atît de tragice.

— Măi băieți, - se vîrî între ei o fată cu cozi anacronice, - veniți în excursie?

— Ce excursie? întreabă Antal.

— Nu ne trebuie nici o excursie, mormăi Tiberiu. Peste o lună examenele...

— O să faci o congestie cerebrală de atîta toceală, - îi răspunse Viorica. Îți trebuie puțin aer curat. Măcar o zi în care să uiți de carte.

— Are dreptate, dădu din cap Antal.

Și peste trei zile coborau din tren, într-o localitate de pe Valea Prahovei. Era seara și deși luna mai își trăia ultimele zile, Viorica se scutură, înfiorată.

— E rece...

— Ca la munte, comentă Antal. Ia haina mea...

I-o puse pe umăr, cu toate protestele ei indignate.

Porniră gălăgioși pe stradă. Erau vreo cincisprezece. Toți tineri și toți entuziasmați de clipele astea, libere, de aerul proaspăt, tare, cu miros de rășină.

— Urcăm pe aici, decretă conducătorul grupei.

Viorica și Pavel erau la urmă. Antal care mai fusese pe munte, încheia coloana.

Umbrele serii se întinseseră de mult. Frunzele foșneau, în timp ce arborii se scuturau ca niște uriași, care ar încerca să se dezmoștească.

Drumul începea să fie neclar. Marcajul pe arbori nu se mai vedea, dar colegul care se afla în frunte cunoștea destul de bine drumul.

— Nu văd pe unde calc, strigă Viorica.

— Nu-i nimic, răspunse Antal, din coada coloanei. Totul e să calci!

— Și dacă intru într-o groapă și mă scufund?

- Nu-i nici atunci nimic. Mă arunc după tine.

— Vai, cât de curajos ești! Și o să mă salvezi?

— Nu, o să-mi iau haina. Ce, crezi că-mi las eu bunătate de haină printre pietroaiele astea?

Cale de un ceas urcară, tot schimbând glume și înțepături. Dar începuseră să obosească. Mergeau destul de repede și printre ei se aflau și unii neantrenați.

— Propun să ne oprim câteva minute și să ne odihnim. De acum, tot se cheamă că e târziu. Mai întineric nu se poate face.

Se așezară fiecare pe unde putu. Viorica își scoase haina și strigă:

— Mulțumesc pentru haină, dar acum mi-e tare cald.

Nu-i răspunse nimeni. Lângă ea se afla Tibi.

— Ei, Dorine, strigă el. Ia-ți înapoi haina!

Nu se auzi nici un răspuns.

— Ce-i cu Dorin? mormăi Tibi. Iar se ține de glume. Antal! Antaaal! strigă el.

Tăcură cu toții. Se auzea numai foșnetul frunzelor mișcate de vîntul care sufla rece, pătrunzînd prin haine. Viorica se înfioră și-și puse din nou haina.

— Unde poate fi omul ăsta? spuse Tiberiu Pavel, spărgînd tăcerea. O fi rămas în urmă? Să-l strigăm cu toții.

Glasurile li se uniră, și pădurea răsună ca și cum ar fi fost străbătută de un cor. Nici un răspuns.

— Trebuie să mergem să-l căutăm, propuse Pavel, sărind în picioare.

— Stați! strigă cel din frunte. Să lucrăm organizat. Tibi, Ionel, Mitu - vă duceți voi. Nu vă depărtați unul de altul. Cînd îl găsiți, dați un chiot S-o fi rătăcit... Coborîți pe drumul pe unde am mers și strigați-l mereu... Probabil că s-a abătut la dreapta sau la stînga cărării...

În fața lunii, trecu, în clipa aceea, un nor negru, acoperind-o ca o cortină. Întunericul deveni și mai adînc, mai de nepătruns. Coborau încet. Pavel simțea cum i se freacă hainele de frunzele apropiate. Ramurile copacilor îi zgîriau obrazul. Strigau din cînd în cînd numele lui Antal, dar tăcerea care urma părea mereu mai apăsătoare.

Deodată, în fața lui Tibi răsări o namilă înfricoșătoare cu brațele întinse, să-l oprească din drum. Se opri, cu ochii holbați de groază. Apoi începu să rîdă nervos. Era un trunchi de copac gros, ale cărui ramuri negre se întindeau de o parte și de alta, la înălțimea ochilor săi. Pavel se feri și piciorul îi alunecă în gol. Încercă să se agațe. Nu izbuti și căzu, dar mîna se apucă cu nădejde de un ciot. Scoase un chiot.

- Ei, băieți!

Îl ajutară să se ridice și strigară din nou. De undeva, departe, se auzi parcă un geamăt.

- Am auzit ceva! șopti Mitu.

— Ssst!

Un geamăt surd le ajunsese din nou la urechi.

— E aici, în groapa asta. De aici vine zgomotul, zise Tibi cu emoție. Aici unde era să cad adineauri.

— Stai! Dac-o fi vreun animal... Vreun lup? întrebă Ionel.

— Ce lup! Vorbești prostii! Să coborîm imediat.

— Nu știm ce adîncime are. Poate să fie o adevărată prăpastie, - spuse și Mitu îngrijorat.

— Dați-mi mîna! strigă Tibi, fără să-i mai asculte.

Începu să coboare, agățîndu-se de bolovani. Peretele de piatră avea o înclinare foarte mare, era aproape vertical. Coborî vreo cinci metri, pînă simți pămîntul sub picioare. La cîtiva pași distanță, se vedea o mogîldeață, întinsă pe pămînt. Era Antal. Abia mai răsufla.

— E aici! Strigați-i pe ceilalți, măi băieți!

Îi chemară în ajutor și pe ceilalți. Antal gemea și nu putea să răspundă la întrebări. Nu știa ce să facă: trebuiau să-l scoată din groapa asta adîncă. Era însă întuneric și puteau să-i facă și mai mult rău. La prima vedere, părea să nu aibă nici o fractură. Starea sa era însă extrem de proastă. Tibi încercă să-i ia pulsul. Îl găsi cu greu. Abia îl mai simțea bătînd, foarte repede, dar slab de tot.

— Antal... Dorine... spune, unde te doare? întrebă Tibi.

Pentru întîia oară de cînd îl găsiseră - și pentru ultima oară - Antal vorbi...

— Vezi... Tibi... că tot nu ai ghicit...

Antal tăcu o clipă, oftă, încercă să-și ridice puțin capul... apoi continuă, vorbind întretăiat.

— Eu o să plec și... n-o să pot... să-ți trimit... nici măcar luna asta o scrisoare... Am primit... amenda!...

Zîmbi o clipă... și zîmbetul său îngheță pe buze. Pulsul nu-i mai bătea. Inima i se oprise pentru totdeauna.

...Și acum, cînd gîndurile nesupuse îi aduceau în minte această scenă tragică, doctorul Pavel simți cum i se umezesc ochii. Ar fi vrut să împiedice

amintirile astea dureroase, să le dea altă cale, dar orice efort de a-și îndrepta gândurile spre situația lui actuală îi readuceau în creier cuțitul acela tăios, care se sucea în carne vie. Reveni la întunericul de acum mai bine de zece ani, întuneric care, credincios, îi ascunsese lacrimile calde ce cădeau pe mîna rece a celui care-i fusese cel mai bun prieten.

Doctorul Pavel gemu. I se părea că toate astea se întîmplau chiar acum, în aceste clipe. Apoi, o fulgerare dureroasă îi străbătu corpul, își dădu seama că se află undeva, pe un pat necunoscut. Simți că arde, că trupul îi ia foc. Imaginile cinematografice ale celor întîmplute acum zece ani dispărură, dar nu fură înlocuite cu nimic. Din nou fusese cuprins de o neștiință totală.

CAPITOLUL X. ...în care aflăm mai multe despre T-11.

Era miezul nopții cînd Octavian Tomescu ajunse acasă. Trebuse să treacă pe la Institut și să cerceteze laboratorul, pentru a-și da seama dacă dispăruse ceva. După un somn foarte agitat, chinuit de coșmaruri, deschise ochii parcă mai obosit decît la culcare - și-l întîmpină o strălucire neobișnuită. Ninsese spre dimineață, și acum, străzile, casele, arborii, gardurile, se îmbrăcaseră în straie noi, albe.

Nerăbdător, se îndreptă spre Institut înainte de vreme. Începea o nouă săptămînă - dar în ce condiții! Doctorul Pavel, dispărut... spargerea de ieri...

Cînd ajunse în laborator, trecu din nou în revistă, cu atenție, diferite dulapuri, rafturi și birouri. Ieri seară, cînd fusese chemat de acasă „de urgență”, nu descoperise nimic anormal. Privi din nou polițele, masa de faianță... Totul părea să se

afle în ordine. Aruncă o privire în dulapul de sticlă... Sticlele cu eticheta T erau toate... Dar parcă...

Octav se încruntă... Își amintea precis că aici se aflase o sticlă cu T-11. E adevărat, o soluție ceva mai veche la care renunțaseră și pe care o înlocuiseră în ultimele experiențe. Totuși... unde se afla acum sticla?

Înălță din umeri. Oare pe asta o fi luat-o spărgătorul de ieri seară? În cazul acesta, n-o prea nimerise! Substanța era probabil alterată și, în general, chiar de n-ar fi fost așa, un nespecialist n-ar fi putut face mare lucru cu ea.

În această clipă simți pe umăr o mână. Se întoarse brusc, speriat, - era Simona.

— Doctorul Pavel... am auzit de el... șopti ea.

— Da, e foarte grav.

Simona rămase pe gânduri. Tomescu își aminti de cele ce se întâmplaseră alaltăieri, în seara aceea de sîmbătă și roși. Voi să-și ceară scuze pentru îndrăzneala sa inexplicabilă, dar nu găsi cuvinte.

— Știi... - spuse el, bîlbîindu-se ca de obicei, - eu... sîmbătă... În grădină... știi, nu... nu am înțeles...

Simona îl opri.

— Octave, acum nu e timpul să vorbim despre așa ceva. Vreau numai să-ți spun că nu-mi iau cuvîntul înapoi...

Ar fi vrut să adauge că aproape nu-l recunoscuse, așa cum astăzi iarăși nu recunoștea în acest Octavian Tomescu sfios și roșu la față, pe omul acela îndrăzneț și volubil din după amiaza de sîmbătă.

— Și acum, - continuă ea, fără să-și mai dea pe față gândurile, acum... mă duc în laborator, sus.

Tăcu. Se gîndea că acum două zile, cînd trecuse prin laboratorul unde lucra ea, doctorul Pavel se oprise și discutasese cu competență despre unele posibilități noi de purificare a substanței cercetate. Ce plăcut era să lucrezi alături de el! Simona îl

invidia pe Mircea pentru asta. Doctorul Pavel nu rămânea închis în cabinetul său. Se plimba adesea prin laboratoare, schimba păreri cu cercetătorii, îi contrazicea, se lăsa contrazis, muncea cât zece... totul cu o voie bună contagioasă.

— Nădăjduiesc, - adăugă ea, tresărind, și trezindu-se din visare, - că doctorul Pavel o să revină... și toate or să se lămurească...

Octav clătină din cap mohorât și o urmări cu privirea, pînă ce ușa se închise. Apoi formă la telefon numărul indicat de locotenentul major de securitate cu care discutase ieri.

— Da, eu. Am descoperit ceva... Un fleac... Lipsește o sticlă cu substanță... Cred că nu era bună de nimic... Bine, o să caut. Vă aștept!...

— Doctorul Pavel, îndeobște, este foarte modest. Așa se și explică faptul că marele public nu cunoaște mai nimic în legătură cu lucrările sale. Și trebuie să vă spun că în stadiul actual, cercetările au ajuns la rezultate extraordinare!

Instalat în fața biroului din laborator, Octavian Tomescu explica locotenentului major de securitate Iordănescu, în ce constau realizările doctorului Pavel.

— Nu ne explicăm ce a vrut necunoscutul care a pătruns în seara de duminică în laborator, îi spuse locotenentul major. Poate că, dacă mi-ați da unele lămuriri despre ceea ce lucrați aici, am putea să găsim un fir.

Și Tomescu îi dădu explicațiile cerute. Locotenentul major Iordănescu îl ascultă, cu atenție pe asistentul doctorului Pavel.

- Totuși, după cîte am înțeles, - replică locotenentul, - în cercurile științifice, lucrările doctorului sînt cunoscute și foarte apreciate.

— Cunoscute, dar nu în totalitatea lor. Doctorul Pavel nu a publicat decît acele rezultate care constituie, ca să zicem așa, bilanțul, concluzia unei etape, înțelegeți ce vreau să spun?

Octavian Tomescu îl privi cercetător pe locotenent, care înclină afirmativ capul.

— Ei bine, de la ultima etapă, care este cunoscută din publicații, s-au făcut progrese extrem de mari. După mine, este una din cele mai importante descoperiri medicale ale secolului. Da, da! T-11 poate deveni un medicament minunat!

Octav se înflăcărase.

— De ce spuneți „poate deveni”? întrebă locotenentul.

— Pentru că... și Tomescu se întristă, - pentru că doctorul Pavel a dispărut și... nu se știe... Vedeți, medicamentul are și unele efecte tardive foarte neplăcute...

Cercetările nu trecuseră încă în faza clinică. Se știe (explicase Octavian) că orice substanță care urmează să fie utilizată ca medicament, este supusă la o serie întreagă de teste preliminare. Se fac mai întâi analizele fizice și chimice de rigoare. După ce cercetătorii s-au convins că aceste analize nu trădează prezența nici unei substanțe deosebit de toxice sau periculoase în doze mici, se trece la experimentarea pe animale.

Pentru aceasta se utilizează animalele cele mai sensibile la produsul respectiv, de obicei șobolani.

În crescătoria Institutului, în care Tomescu îl conduse pe locotenent, se aflau sute de șobolani, rînduiți cîte zece în cuști metalice din plasă, etichetate.

Alături se aflau iepurii. Aceste animale, după cum explica Tomescu, sînt foarte sensibile: mor mai ușor decît șobolanii și tocmai de aceea iepurii sînt uneori mai căutați.

- De fapt, alegerea animalului întrebuințat pentru experimentarea acțiunii unei substanțe depinde de boala pe care i-o provocăm și de scopurile noastre.

Locotenentul privi iepurașii care, în cuștile lor strîmte, abia aveau loc să facă o săritură care-i

ducea de la un perete la altul. Trecuseră în cea de a treia cameră a crescătoriei, unde se aflau cobaii.

— Iată și vestiții cobai, cei mai prețioși colaboratori ai cercetătorilor! îi prezentă Octav. Sînt animale foarte plătînde și cer condiții speciale de creștere.

— Unde trăiesc în mod natural? întrebă locotenentul privind cu curiozitate animalele drăguțe, poate de două ori mai mari decît un șobolan, cu botul de rozător și cu blană tărcată în cele mai variate culori.

— Francezii le spun „cochon d'Inde". Poate că vin din India. Englezii îi numesc „Guinea pig" deci, după ei, ar trăi în Guineea. Atît „cochon" cît și „pig" înseamnă „porc" deși aceste drăguțe animale nu au nici o legătură cu porcii, nici ca dimensiuni, nici ca aspect, după cum se poate lesne vedea. De fapt, cobaii sînt niște mamifere rozătoare din America de Sud.

Într-o ultimă încăpere se aflau cîinii. Cînd pătrunseră, se născu o hărmălaie de nedescris. Lătrau și hămăiau, dînd veseli din coadă. Într-o cușcă era un cățel tare simpatic, cu blana pestriță, cu ochii rugători.

Îl privea pe locotenent cu insistență, de parcă l-ar, fi rugat ceva.

— Iată prietenii de totdeauna ai oamenilor! spuse Octavian. În cele mai îndepărtate timpuri le-au fost ajutoare, paznici și hăitași la vînătoare. Azi, cîinii sînt animalele cele mai folosite pentru cercetările de mare precizie în domeniul reflexelor condiționate!

Asupra tuturor acestor animale; șobolani, iepuri, cobai, cîini - se experimentează încă de acum cîțiva ani, produsele noastre. T-11, a fost administrat mai întîi ca atare, fără nici o pregătire prealabilă a animalelor.

În comparație cu un lot de „martori", adică de animale hrănite ca și celelalte dar cărora nu li se administra nici un medicament, șobolanii tratați cu

T-11 creșteau cu mult mai repede. Era o dezvoltare armonioasă, care avea loc aproape de două ori mai repede ca dezvoltarea celorlalți „martori”. Cu alte cuvinte, șobolanii ajungeau la talia lor de „adulți” cu mult mai iute. De asemenea, se părea că animalele tratate cu T-11 erau mai viguroase și dădeau dovadă de mai multă viață. În ce privește durata totală a vieții, nu se putea trage o concluzie precisă, mai ales datorită efectelor tardive defavorabile ale substanței T-11.

— Prin urmare, s-ar putea ca T-11 să aibă o influență asupra duratei vieții?

— Da, însă pentru moment, nu asta ne interesează - sublinie Octav - ci faptul că substanța, departe de a provoca o intoxicație oarecare, părea dimpotrivă să mărească vitalitatea animalelor de experiență.

Atunci se trecuse la o altă etapă a experiențelor. Unele dintre animale fuseseră îmbolnăvite cu boli din cele mai diferite.

— Iată ceva foarte interesant, comentă locotenentul. Și... ce boli ați cercetat?

— Mai întâi, infecții. Cobaii au fost inoculați cu bacili activi, virulenți, ai tuberculozei, boală care provoacă ravagii între ei. La o parte dintre cobaii injectați s-a administrat apoi T-11. Aproape 80 la sută, au supraviețuit. Dintre cobaii netratați, peste 80 la sută au murit, deși erau ținuti exact în aceleași condițiuni, primind același fel de alimentație și aceleași îngrijiri. La examenul anatomo-patologic, adică la cercetarea organelor după moartea animalelor, s-a constatat că la șobolanii tratați cu T-11, leziunile provocate de bacilul tuberculozei erau cicatrizate.

— Extraordinar!

— Și, remarcăți, - sublinie Octavian Tomescu, - că acest lucru a avut loc fără ca acest T-11 să aibă o cât de slabă acțiune asupra bacilului Koch ca streptomycina, acidul para-amino-salicilic (Pas-ul) sau alte medicamente. T-11 nu ucide microbii sau

virusurile, nu e bactericid, ca fenolul. Nici bacteriostatic nu e, ca penicilina, care împiedică înmulțirea microbilor.

Experiențele au mers mai departe. S-au îmbolnăvit animalele cu boli infecțioase datorite cocilor: stafilococi, streptococi, pneumococi. Desigur și acum mureau multe dintre animalele tratate cu T-11, dar procentul lor era mult mai mic decât cel al animalelor „martori”, adică îmbolnăvite și netratate. Și mai remarcabil era faptul că aceste animale cărora T-11 le mărea atât de mult rezistența, nu fuseseră tratate cu sulfamide sau penicilină, care acționează asupra microbilor respectivi.

— Trebuie să știți - spuse Octavian - că aceste cercetări, despre care eu v-am povestit într-un sfert de ceas, au durat șapte ani de zile. Vă închipuiți: este necesar să se urmărească cîteva săptămîni sau chiar luni comportarea animalelor în experiență. După aceea ele sînt sacrificate. Diferitele lor organe se pun în formol, apoi se prepară într-un mod special și se taie în feliuțe extrem de subțiri cu ajutorul microtoamelor. Aceste feliuțe sînt colorate cu diferiți coloranți și sînt examinate la microscop. O astfel de lucrare durează săptămîni întregi.

— Și spuneți, așa dar, că T-11 mărește rezistența animalelor față de unele boli?

— Da! Și se mai întîmplă ceva. Se pare că adaptarea lor la condițiile exterioare se face cu mult mai bine, mai repede.

— Ei... și cum lucrează T-11? întrebă locotenentul major, interesat.

— Principiul de acțiune al substanței T-11, după presupunerile, noastre... vreau să spun, ale doctorului Pavel, - se corectă Tomescu, - ar fi că ea intervine direct asupra sistemului nervos. Este puternic activată dezvoltarea capilarelor care alimentează celulele nervoase, și în special acelea ale creierului. De asemenea, e important faptul că

pe lângă aceste acțiuni care se desfășoară într-un timp mai îndelungat, are loc și o acțiune imediată de ameliorare a alimentării și oxigenării celulelor nervoase. Iată deci că organelor conducătoare și coordonatoare ale organismului nostru, le sînt asigurate în acest fel, cele mai bune condițiuni de funcționare.

În sfîrșit, se pare că T-11 acționează în direcția creșterii capacității de lucru a sistemului nervos. Ținînd seama de rolul important în lupta împotriva bolilor pe care îl deține sistemul nervos, vă dați seama de ce T-11 are acțiune favorabilă în boli atît de diverse.

— Așa dar, T-11 ar putea fi folosit în orice boală?

— Da. Totuși trebuie subliniat că nu e vorba de acel „panaceu” universal, medicament unic, visat de medicii antichității. T-11 va fi întrebuintat probabil alături de medicamentele clasice...

Iată, așa dar, care este stadiul la care am ajuns acum - își încheie Tomescu expunerea.

— E o cercetare pasionantă - mărturisi locotenentul. Dar e păcat că T-11 nu a fost încă aplicat la oameni.

— Nu, încă nu.

— O să mă gîndesc la tot ce mi-ai povestit. Mărturisesc că nu văd mobilul tîlhăriilor. O substanță care n-a trecut încă de stadiul experimental...

În această clipă, ușa se deschise furtunos și Andrei se năpusti în laborator.

— Ați auzit? strigă el către locotenent.. Apoi, văzîndu-l pe Tomescu, tăcu dintr-odată.

— Ce-i, puștiule? îl întrebă Tomescu, care-l cunoștea destul de vag.

Poate că vi s-a întîmplat și dumneavoastră, cîndva, să vi se spună „puștiule”. Dacă vă mai amintiți ultima dată cînd s-a petrecut acest lucru, cred că vă dați seama ce revoltă a trezit această titulatură adînc disprețuitoare în inima lui Andrei -

el - băiat de 14 ani, cu o urmărire aventuroasă de hoți la activul său. „Puștiule”. Auzi! Întunecat dintr-o dată la față, Andrei neglija întrebarea lui Octavian și, îndreptându-se spre locotenent, îi spuse, așa ca să „simtă” și asistentul:

— Am ceva să vă spun... ceva secret.

Locotenentul ascultă cu atenție cele ce-i șoptea băiatul. După figura sa, încruntată dintr-o dată, se vedea că aflase ceva important. Se îndreptă spre Tomescu și-și luă rămas bun.

— Așa dar? îl întrebă locotenentul, mergând grăbit. Chiar așa s-a întâmplat?

— Cum să vă spun! Tovarășa Mariana Pavel mi-a spus că ar vrea să vă vorbească despre asta... Duminică seara, un reporter de la „Știrea” a fost la doctorul Pavel. Cu o oră înainte de spargerea din laborator... Și spune că are să vă mai comunice ceva... ceva foarte important.

— Ce anume?

— Numai dumneavoastră... vrea să vă spună.

— Bine. Mergem imediat. O să trec mai întâi pe la secția de miliție.

Își luă rămas bun de la Octavian Tomescu și porni repede. Apăreau fapte noi, care dădeau de gândit.

CAPITOLUL XI. ...unde doctorul Pavel își revine.

Omul cu mustăcioară fină își privi, enervat, ceasul de la mână. Era ora zece dimineața și doctorul Pavel încă nu-și revenise.

— Dobitoci! șuieră omul, printre dinți. Dacă-l omorați? Ce ne făceam, ai? Ce idee! Să vă așezați cu camionul de-a curmezișul! Cum am stabilit noi, și ce-ați făcut voi! Acum trebuie să mai așteptăm cine știe cât, ca să-și revină...

Cei doi jucători de table din fața lui păreau tare încurcați.

— Și pe urmă, cretinul ăsta de Tache! Să se sperie de un mucos! Unde dracu v-am găsit, adunătură de rinocefali!

Își aranja nervos cutele pantalonilor și continuă cu furie:

— Bine că i-a venit în cap să ia borcanul ăla. Și acum, stăm și ne uităm la el. Că doar n-o să-l dăm la un laborator de analize. „Nene, fii bun și spune-ne - ce substanță e în sticluta asta pe care am șterpelit-o?” Uf! - creere de cârpă!

Își aprinse o țigară și trase două fumuri.

— Oricum, - continuă după o pauză omul cu mustăcioară devenind, pare-se, mai calm, - deocamdată nu se poate spune că treburile noastre merg prea prost. Am obținut aproape tot ce am căutat... afară de un lucru simplu... și nu văd de ce nu l-am căpăta și pe acesta...

Unul dintre oameni interveni cu sfială:

— Bine, șefule, dar... Petre și cu...

— Ce-are a face? Dac-au fost proști!... N-au fugit la timp. Bine c-am avut noi vreme s-o ștergem... Din fericire, nu știau de locuința asta, așa că n-o să poată să spună nimic... Ei, asta se cheamă să fii prevăzător!

Dădu din cap cu importanță.

— Și apoi, - rânji el, făcînd cu ochiul, - cîștigul se împarte, nu-i așa, între mai puține persoane...

Da, acum era sigur că nu mai fusese niciodată în această cameră. Ceața care-i acoperea ca o perdea amintirile ultimelor întîmplări se destrăma, încetul cu încetul.

Cum de ajunsese aici? Asta nu putea cu nici un chip să-și amintească. Doctorul Pavel întoarse capul în dreapta și în stînga. Mișcările erau încă dureroase, dar deveniseră totuși posibile. Se afla într-o cămăruță goală, cu pereții văruiți în alb. Un scaun fără spetează, simplu, de brad, nevopsit,

sprijinea o lampă electrică situată lângă patul pe care stătea întins. Țasta era tot mobilierul.

Primise un telefon... și ieșise din casă. Unde mergea? Ah, cleștele ăsta care-i strânge tâmplele! Da, se ducea la Institut, la laboratorul său. Era ceva... ceva în neregulă... Grăbit... și-a luat motocicleta... Dar pe urmă? Durerea asta... da, pe urmă nu mai știa nimic, pînă cînd a simțit durerea asta groaznică, care abia acum părea că începe să-l părăsească.

Se ridică într-un cot. Patul era sărăcăcios, așternutul murdar. Cum de ajunsese aici?

„Am avut probabil un accident - își spuse el. Și m-au internat la spital. De asta sînt și pereții văruiți în alb. Dar... pentru ce e mobilată rezerva aceasta așa de sărăcăcios? Și pe urmă, de ce nu am fost îmbrăcat în haine de spital, de ce nu-i nici o soră, nici o infirmieră?”

Începu să se pipăie, dar nu găsi nici o parte a corpului accidentată. Brațul îl durea,... zări un punct, o înțepătură - i se făcuse deci de curînd o injecție. Își dădu picioarele jos din pat. Era încălțat - ceea ce-i mări mirarea.

Încercă să se ridice în picioare... dar se așeză imediat la loc. I se păru că patul, scaunul, lampa și pereții începuseră să joace hora în jurul lui. Închise ochii, și-i apăsă cu palma, apoi îi deschise. Hora încetă. Repetă încercarea, ținîndu-se de speteaza patului și, cu o sfortare uriașă, reuși să rămînă în picioare, fără să mai aibă amețeală. Simți deodată că are nevoie de aer, aer proaspăt. Camera asta mirosea a închis. Căută din ochi fereastra și își dădu seama că impresia de adineauri fusese justă. Camera nu avea fereastră. Singura ei comunicare cu exteriorul era o ușă mică și scundă.

Se apropie cu pași mici și înceti, de ușă. Apăsă pe clanță. Ușa era închisă cu cheia!

Nu mai înțelegea nimic. Se întoarse spre pat, și se lungi din nou. Efortul îi provocase din nou senzația de amețeală. Închise ochii.

În această clipă se auzi zgomotul unei chei introdusă în broască și răsucită. Ușa se deschise și în pragul ei se iviră doi oameni.

— Încă nu și-a revenit - spuse unul din ei, cu o voce groasă și răgușită.

— Las' că are timp - răspunse celălalt, cu glasul cu o octavă mai ridicat. Ce spui, doctore? Cineva îi luă pulsul.

— Își revine curînd, - rosti al treilea.

— Știu că o să aibă o surpriză! Și cel cu vocea groasă lăsă fraza în suspensie, ea și cum ar fi vrut să spună: „aoleu, ce mai surpriză!”

Doctorul Pavel avea intenția să deschidă ochii și să vorbească, dar ultimele cuvinte îl făcură să rămînă mut. Ce voiau să spună? îi auzi pășind în cămăruță. Se apropiară de pat. Simți în obraz respirația unuia din ei, care mirosea a tutun prost și a transpirație.

— Nu mai e așa palid. constată cel căruia unul dintre ei îi spusese „doctore”.

Doctorul Pavel își ascuți auzul. Vocea asta nu-i era de loc străină. Unde o mai auzise? Nu izbutea să-și amintească.

— Dacă-l luăm repede, dă rețeta... și gata... declară celălalt.

— Tare mi-e frică că n-o să fie așa de simplu, remarcă cel cu vocea cunoscută. Dacă refuză?

— Sst! Nu mai trăncăni! îl întrerupse primul. O să vedem noi...

Se îndepărtară de pat și ieșiră din cameră. Doctorul Pavel deschise din nou ochii. Nu, nu visase. Se afla tot acolo, în camera aceea fără ferestre, cu pereții văruiți.

Dar... de unde cunoștea totuși așa de bine vocea: subțirică? O mai auzise și altă dată, era sigur... și încă nu de mult.

Și dintr-o dată, încă un val se destrăma în creier. Da, acum vedea limpede. Asta... asta era vocea reporterului, era sigur, acel reporter atît de puțin

atent și atât de lingușitor - cum îl chema? Vasile Lăzărescu, de la „Știrea."

Prin urmare...

Încetul cu încetul, doctorul Pavel începea să înțeleagă. Aici nu era nici un fel de spital - ci o camera bine închisă. Iar el, doctorul Pavel, nu era ținut aici pentru a fi tratat, ci pentru ca știa o rețetă, sau mai bine zis știa *rețeta*, acea metodă de preparare pe care o doreau atât de mult încât îi oferiseră o sumă fantastică pentru ea. Da, nu mai demult decît acum vreo săptămînă, veniseră doi oameni care, foarte politicoși, îi povestiseră că au aflat, din publicațiile de specialitate, despre substanța la care lucra și care-l rugau să le dea rețeta de preparare.

— Bine, dar toate datele necesare sînt publicate.

— Pentru faza inițială - remarcase unul din ei - fază pe care dvs. ați depășit-o, nu-i așa? Ne-ar interesa ultimele perfecționări...

Doctorul Pavel dăduse din umeri.

— Bine, dar și astea o să fie publicate cînd vor fi terminate.

Omul cu vocea subțire zîmbise.

— Tocmai asta voiam să vă propunem. Să nu le mai publicați. Ni le vindeți nouă. Le va utiliza o casă mare de medicamente, care vă asigură și cîștigul dumneavoastră. Dacă doriți, ulterior veți putea publica totul... natural, după ce vom căpăta brevetul.

Firește, îi dăduse afară din casă. O propunere nerușinată... Hm! Dar nu bănuia că o să ajungă pînă aici.

Acum vreo trei zile... Dar erau trei zile? Mai mult, mai puțin? Cît rămăsese în nesimțire?

„Prin urmare, m-au răpit. Asta e clar, deși nu-mi vine să cred. Ce naiba, asta se întîmplă numai în romanele de aventuri. Și acum o să încerce să-mi stoarcă cu orice preț rețeta... Da... O să încerce... și o să rămînă cu încercatul... Vorba este... Unde mă

aflu? Cum dau de știre că sînt captiv? Trebuie să găsesc un mijloc".

Monologul ăsta era deocamdată plin de semne de întrebare, dar doctorul Pavel se simți deodată mai liniștit. Acum știa cel puțin cu ce fel de oameni are de-a face, își amintea că starea de amețală și durerile de cap se datorau accidentului de motocicletă, fără îndoială provocat.

Ușa se deschise din nou, și în odaie pătrunseră trei oameni. Ultimul - falsul reporter - închise ușa la loc, cu cheia.

Doctorul Pavel deschise ochii larg și-i privi atent. Pe reporter îl recunoscuse imediat. Un alt personaj, mai gras, dar nici el nu prea în vîrstă, era probabil cel cu vocea groasă de adineauri. În sfîrșit, cel de al treilea era mai în vîrstă, cu o mustăcioară subțire, îmbrăcat foarte elegant. Acesta era fără îndoială, cel căruia i se spunea „doctorul".

El scoase din buzunar o cutie rotundă de seringă. Deșurubă capacul, extrase siringa, îi adaptă un ac, sparse o fiolă și umplu siringa cu conținutul ei. Apoi, fără multe menajamente, înfipse acul în brațul doctorului Pavel, care simți o usturime puternică. În două minute, usturimea dispăru. „Probabil o cafeină sau un cardiazol" își spuse doctorul Pavel. „Vor să mă trezească de-a binelea".

Cel mai elegant se așeză pe scaun, așezînd pe podea lampa electrică. Zîmbi familiar, scoase din buzunar o tabacheră, îi oferă o țigară doctorului Pavel. Acesta nu scoase nici un cuvînt și nici nu-l privi.

— Nu te teme, doctore, nu sînt otrăvite! zise el. Dacă voiam să te eliminăm, o puteam face de mult...

Își aprinse, o țigară, trase un fum...

— Te simți mai bine? Am fost nevoiți să recurgem la metode mai brutale. Te rog să ne scuzi... De fapt, este puțin și vina dumitale... Dacă,

acceptai mai deunăzi, acum nu te-ai fi aflat în situația asta... cum să spunem? Neplăcută! Da, neplăcută...

Doctorul Pavel nu răspunse. Stătea lungit în pat, și privea cu indiferență tavanul.

— Dar să revenim la ceea ce ne interesează pe toți. Te interesează pe dumneata, ca să ieși din această situație... după cum spuneam, neplăcută. Ne interesează și pe noi, pentru că avem mare nevoie de o anumită rețetă pe care, printr-o ironie a soartei, dumneata o cunoști și noi, încă nu. Sau, cel puțin, nu în întregime.

Avem câteva hîrtii ale dumatiale - și am putea eventual reconstitui și singuri...

Individul elegant se opri, pentru ca să aspire, încet, din țigară. Îl privi pe doctorul Pavel care părea că nu auzise nimic.

— Prin urmare, ce spui? Facem schimbul? Doctorul Pavel vorbi rar, și foarte liniștit.

— Desigur. Voi îmi dați drumul, și eu anunț miliția. Sînt complet de acord.

„Doctorul” își îndepărtă, cu un deget, un firicel de scrum care-i căzuse pe pantalon și zîmbi.

— Ești foarte spiritual, doctore. Da, da. Foarte spiritual. Dar eu voiam să discutăm serios. Măi băieți! Lăsați-mă singur!

Cei doi ieșiră îndată.

— Poate că te-ar interesa să afli ce se întîmplă dacă ne dai rețeta? Nimeni n-o să știe nimic. Dumneata primești un cadou - acela pe care ți l-am promis...

— Despre asta am mai discutat, nu? răspunse doctorul. Și vă amintiți poate că v-am dat și un răspuns...

Și Pavel se gîndi cu plăcere la figurile buimăcite ale celor doi pe care-i poftise să iasă afară.

— Bun, bun... știi, hotărîri ca astea nu se iau în grabă... te mai poți răzgîndi. Pînă atunci, însă, să vedem ce s-ar putea întîmplă în alternativa cealaltă - în care noi nu am putea pune mîna pe rețetă.

Doctorul Pavel înălță din umeri. Ce puteau să facă? - Să-ți dăm drumul, ar fi foarte riscant. Ne gândim că s-ar putea să nu fii prea discret. Dar într-o zi, într-o cameră, s-ar putea găsi o scrisoare. „Doctorul Pavel s-a sinucis, o să spună lumea. Avea remușcări"... înțelegi? O să fie o scrisoare emoționantă...

Doctorul Pavel înțelese. Păli. O înscenare de acest fel... ar putea să creadă cineva că nu e așa? Să moară - asta nu-l înspăimînta. Dar să moară în felul acesta - și lumea să creadă tot ceea ce vor scrie în scrisoarea semnată cu numele lui...

— Ticăloșilor! spuse el cu o voce sugrumată, ridicîndu-se din pat.

Individul cel elegant îi puse mîna pe umăr.

— Liniștește-te - îi spuse el. Asta e numai o ipoteză. Noi nu-ți vrem de loc răul. Uite, te las să te gîndești... Peste o jumătate de oră, o să vii să-mi dai răspunsul, adică, sper... rețeta...

Ușa se deschise, se închise la loc și din nou fu încuiată pe dinafară.

CAPITOLUL XII. ...în care Andrei expune o teorie „algebrică" a întâmplărilor de pînă acum.

— Alo, ziarul „Știrea"? întrebă locotenentul-major.

De dincolo, vocea telefonistei îi răspunse afirmativ.

— Aș vrea să vorbesc cu tovarășul Vasile Lăzărescu.

Vocea nazalizată îi răspunse imediat.

— La noi nu lucrează nici un tovarăș cu acest nume...

Locotenentul clătină din cap. Fusese sigur.

— Atunci, cu tovarășul secretar de redacție...

Secretarul de redacție confirmă faptul. Nu aveau nici un reporter cu numele de Lăzărescu.

Luîndu-l cu el pe Andrei, care aşteptase în sală, locotenentul-major porni repede spre casa doctorului Pavel.

Oare ce-o fi? întrebă Andrei, preocupat. Băiatul privi spre locotenent. Acesta nu răspunse nimic, dar grăbi pasul. Băiatul se scotoci în buzunar şi scoase un carneţel.

— Ştiţi, eu m-am gândit mult la cazul ăsta, - spuse el. Aştia vor să pună mâna pe substanţa T-11, fără discuţie.

Locotenentul-major Iordănescu îşi întoarse privirea spre Andrei.

— Cine-s „ăştia” despre care vorbeşti?

— Nu ştiu, dar trebuie să fie nişte bandiţi...

— Ei, şi ce să facă ei cu substanţa T-11?

Andrei dădu din umeri, descurajat. De unde să ştie? Dar altceva voia el să vorbească.

— Eu... începu Andrei - cred că cineva a trădat secretul substanţei. Deci, că există anumiţi complici... probabil oameni care lucrează în laborator...

— Cine crezi că ar putea fi?

— Poate chiar asistentul doctorului Pavel... ăsta Tomescu.

Locotenentul nu părea convins. Andrei continuă însă, cu curaj.

— Mi-am făcut un plan... în carneţel... Să vedeţi. Să-i notăm pe vinovaţi cu x, pe trădători cu y şi pe doctorul Pavel cu z. Mai întâi, y au trădat secretul substanţei inventate de z. Atunci x au vrut să-l cumpere, dar... nu le-a mers. După aceea, x s-au hotărât să-l fure: x1 a dat telefon să-l îndepărteze pe z de acasă, x2 l-a prins pe doctor... vreau să spun pe z, şi l-au legat; iar pe x3 l-am surprins în laborator...

Locotenentul nu se mai putea stăpîni. Izbucni în râs.

— Ia spune-mi drept, Andrei... Înveţi la şcoală algebra?

— Da, clar de ce?

— Și îți place?

— Îmi place, însă...

— Se cunoaște! Păi... ca să vorbim în limbaj algebric din toate datele problemei cunoaștem numai pe z - doctorul Pavel. Despre x_1 , x_2 , x_3 , și despre ipoteticul tău y nu avem nici o idee. Ia spune, cum o să putem afla noi dintr-o singură ecuație patru necunoscute?

— Nu sînt patru - protestă indignat Andrei. Sînt numai două necunoscute: x și y . Dacă cunoaștem pe unul din x , de exemplu x_1 , putem să dăm și de ceilalți, de x_2 , x_3 , ba chiar și de y ... Am o teorie...

Dar locotenentul nu avu timp să afle teoria lui Andrei pentru că ajunseseră din nou la casa doctorului Pavel. Îi întâmpină Mariana, trasă, cu cearcăne. Ea-i spuse locotenentului că săptămîna trecută se întîmplase un lucru pe care la început nu-l pusese în legătură cu dispariția doctorului. Abia azi dimineață, analizînd evenimentele, se gîndise că aceste lucruri s-ar putea să-l intereseze.

Într-o zi, doi indivizi îl vizitaseră pe doctorul Pavel. Cînd plecaseră, soțul ei păruse necăjit.

— Cine-au fost? îl întrebuse.

— A, niște ticăloși, i-am dat afară!

— Dar... ce voiau?

— Să mă facă milionar! Să nu mai vorbim despre ei, te rog. Mi se face scîrbă!

Locotenentul-major ascultă, clătinînd din cap, declarațiile Mariane.

— Dar... cine erau acești oameni? întrebă el. Ce voiau?

Mariana înălță din umeri.

— Nu știu. Îmi dau acum seama cît de important este acest lucru, dar... eu n-am insistat, mai ales că soțul meu n-a dat nici o importanță faptului...

Locotenentul era dezamăgit. Nu avea nici un element concret de la care să poată porni.

— Dar - întrebă el - de ce nu mi-ați spus ieri acest lucru?

— Ieri... și Mariana se opri o clipă. Ieri abia îmi puteam aduna gândurile. Nu făcusem de altfel nici o apropiere între cele întâmplate și aceste vizite... Abia astăzi mi-am amintit.

Locotenentul își luă rămas bun. Pe drum, o frază nu-i dădea liniște.

„Dacă-l cunoaștem pe x_1 , putem să dăm de toți ceilalți: de x_2 , x_3 și de y ...” Teoria lui Andrei era veche, cunoscută de când lumea. Doar felul cum a fost pusă în formulă algebrică era nouă. Cine erau, oare, cei doi oameni? Ce voiau?

Locotenentul dădu din umeri. „Desigur, formula algebrică e justă. Dar... de unde-l iau pe x_1 ?”

— Ceea ce nu înțeleg - spunea locotenentul, explicându-i maiorului Cîmpeanu cum stau lucrurile - este ce anume vor să găsească atentatorii. Au pus în mișcare forțe mari. Sînt cel puțin cinci oameni: cei doi pe care i-am arestat, cel care a scotocit laboratoarele de la Institut, unul sau doi care l-au răpit pe doctorul Pavel și, firește, șeful lor. Și toate astea... pentru ce?

Maiorul frunzări cîteva foi din dosarul pe care-l avea în față.

— Nu crezi că substanța T-11 ar putea să fie tentația? Nu uita că au luat cu ei și un flacon.

Locotenentul păru sceptic.

— Nu știu ce să cred. În definitiv, despre această substanță se cunosc destul de multe amănunte. Cîteva lucruri au și apărut în revistele de specialitate care nu sînt de loc secrete. De îndată ce ultimele experiențe vor arăta că produsul poate fi utilizat și la oameni, fără nici un pericol, se vor publica desigur toate datele necesare pentru fabricare. Orice laborator de pe întreg cuprinsul pămîntului va putea să-l prepare...

— Așa dar, nu era nevoie nici să „cumpere” rețeta, nici s-o fure... Cîteva săptămîni de așteptare...

— Sau poate luni - spuse locotenentul Iordănescu. Gîndiți-vă că mai sînt cîteva probleme

nerezolvate.

— Cu atât mai mult, nu era nici o grabă să obțină o rețetă ce nu ar fi putut folosi... Cred că trebuie să ne mai gândim...

Maiorul privi pe fereastră. Începuse să ningă cu fulgi care cădeau încet și rar, de parcă ar fi fost bucațele de vată.

— Oare... despre, doctorul Pavel... știm noi totul? începu locotenentul-major. Mă gândesc că și în această direcție am putea încerca...

— După cum văd eu lucrurile, liniile de urmat trebuie să fie următoarele. Mai întâi, interogarea atentă a celor doi arestați.

— Până acum, nu avem nici un rezultat. V-am spus. Ei pretind că au fost plătiți să spargă casa și să aducă toate manuscrisele pe care le găsesc.

— De fapt, aceasta ar putea să fie în parte adevărat. Totuși trebuie să insistăm. S-ar putea să scape vreun amănunt - adresa celor care i-au plătit...

— Cea de a doua linie pe care trebuie să o urmărim, este laboratorul. De văzut dacă nu există complici.

În mintea lui Iordănescu reveni fraza pe care i-o spusese Andrei: „s-ar putea ca Tomescu...”

— Și, desigur, de urmărit linia: doctorul Pavel. Pe de o parte, de aflat mai multe despre ultimele întâmplări legate de acesta. Pe de altă parte, poți să te gândești la ideea pe care ai avut-o... și să cercetezi. Deși eu nu cred că ai dreptate! Ei, îți urez succes!

Locotenentul salută și ieși din clădire, călcând cu necaz pe stratul de zăpadă moale care se așternea cu nădejde.

CAPITOLUL XIII. ...unde doctorul Pavel întreprinde o acțiune desperată.

O jumătate de ceas! Doctorul Pavel se simțea acum foarte vioi. Injecțiile administrate, gustarea care-i fusese adusă acum cinci minute și din care mîncase fără nici o teamă, îi redaseră puterile.

Așa dar, mai avea o jumătate de oră. Încercă să-și adune gîndurile. Ce putea, ce trebuia să facă?

Desigur, să fugă. Dar... cum? Se apropie de ușă, apăsă clanța. Ușa era, firește, închisă. Cercetă încuietoarea - o broască obișnuită, fără nici un dispozitiv special de siguranță.

Dacă ar avea o cheie! Doctorul Pavel, în cursul nenumăratelor sale experiențe, avusese nevoie de numeroase adaptări și transformări ale aparatelor de laborator și căpătase oarecare dexteritate în privința lucrărilor mecanice.

Căută împrejurul său... și, în același timp, își aruncă privirea pe ceas. Mai avea 25 de minute. Patul?... nu, aici nu era nimic de făcut. Lampa electrică? Îi veni o idee. O scoase din priză. Da, desigur, așa era! Febril, demontă becul, smulse dulia lămpii și-i desfăcu părțile metalice. Străduindu-se să nu facă zgomot, turti metalul și încercă să-l îndoiaie. Mergea greu. Își zgîrie degetele, dar în sfîrșit izbuti. Avea, acum, în mîna un obiect care putea să-l ajute.

Fără să facă zgomot, introduse în gaura broaștei această cheie improvizată și o răsuci, încet. Simți că a agățat ceva dar, în același timp, că metalul se îndoia. Nu era suficient de rezistent!

Scoase instrumentul construit de el și dublă grosimea metalului. Apoi încercă din nou. Un zgomot de arc îi vesti că izbutise! Așteptă cîteva clipe. Din partea cealaltă a ușii nu se auzea nimic.

Doctorul Pavel apăsă ușor pe clanță. Ușa se deschise! Ieși, o închise pe nesimțite și privi în juru-i. Coridorul era gol, însă... Încotro s-o pornească? Își făcu o socoteală simplă. Clădirea asta nu putea fi izolată. Era probabil că tîlharii izbutiseră să pună mîna pe o locuință cu un singur apartament, - o căsuță mică, unde să nu fie

incomodați. Totuși probabil existau vecini și în dreapta și în stînga. Acum, ziua în amiaza mare, orice activitate suspectă ar fi fost deci remarcată. Așa încît, doctorul Pavel porni hotărît către unul din capetele culoarului și se opri în fața unei uși. Era pe punctul de a apăsa clanța cînd auzi o voce vorbind înăuntrul odăii.

Își opri respirația și se îndreptă către capătul celălalt al culoarului. Întredeschise ușa și privi într-o cameră goală. Neocupată... și cu o fereastră. Ura! Asta era ceea ce căuta!

Intră repede, se repezi la fereastră, o deschise. Frigul de afară, aerul proaspăt, năvăliră, făcîndu-l să amețească o clipă. Nu, nu putea șovăi...

În aceeași clipă auzi pe coridor un zgomot. Se aruncă pe fereastră și căzu, de la doi metri înălțime, într-un strat gros de zăpadă adunat lîngă perete.

Se afla într-o curtică din dosul casei. Începu să alerge repede, înconjurînd clădirea. În aceeași clipă auzi un zgomot în spate. Cineva alerga după el...

Încercă să mărească pașii, dar era încă destul de slăbit. Ajunse la poarta curții. Strada părea pustie: Încercă, să deschidă poarta, cînd cel din urma sa se aruncă asupra-i, trîntindu-l la pămînt. O luptă inegală începu. Adversarul său era cu mult mai voinic și, în același timp, avea în mînă un obiect metalic, cu care administra lovituri dureroase. De odată simți o durere cumplită, care parcă-i spărgea țeasta. Apoi, totul dispăru în ceață...

La o fereastră a casei din dreapta apăru o femeie care privi, bănuitoare.

— Ei, ce faci acolo? strigă ea.

Omul cu cravată cu picățele zîmbi prosteste, gîfîind sub greutatea corpului pe care încerca să-l ridice pe umeri.

— E beat! explică el.

— De aceea sîngerează? strigă femeia, zărind pe zăpadă pete roșii. Ajutor!

Îndată, la alte ferestre se iviră mai multe capete, apoi dispărură. Era clar că vecinii aveau de gînd să vină să cerceteze mai deaproape cele întîmplate.

Înjurînd, omul cu cravata roșie cu picățele aruncă jos corpul greu și fugi spre casă. Alarma fusese dată!

După două minute, cînd primul vecin ajunse în casă, aceasta era goală. Cei trei oameni dispăruseră – pe semne prin intrarea din spate. Din fericire, însă, miliția avea acum cîteva indicii precise...

Dar doctorul Pavel era într-o stare foarte gravă.

CAPITOLUL XIV. ...în care Octavian face o descoperire prețioasă.

Chirurgul de servicii de la Spitalul de urgență clătină capul cu îndoială.

- E greu de spus... Vom încerca totul. Deocamdată însă...

Octav Tomescu o privi pe Mariana. Era palidă, trasă. Ochii îi erau umezi, dar nu plîngea.

— Tovarășe doctor, aș putea să-l văd?... întrebă ea.

Chirurgul dădu din umeri.

— Nu o să vă folosească la nimic, dar... poftiți!

Îi conduse într-o rezervă. Întins pe un pat, îmbrăcat în pijamaua spitalului, acoperit de o pătură, se afla în completă nesimțire doctorul Pavel. Capul îi era înfășurat cu un pansament alb, care îi lăsa liberi numai ochii. Respira slab, abia perceptibil. Din cînd în cînd, doar, pieptul făcea o mișcare mai amplă - marcînd o respirație mai profundă, sau, poate un oftat. Sora, care, așezată pe scaunul de lîngă pat, lua pulsul doctorului Pavel, se ridică repede. Mariana se opri la căpățiul patului și privi îndelung, căutînd să recunoască în acest pachet de pansamente o trăsătură a soțului ei.

Octavian rămăsese în prag. Chirurgical i se adresa, șoptind încet:

— Leziuni multiple. A fost o muncă titanică. Trei ore pe masa de operație... Nu și-a revenit nici o clipă. Acum... stricăciunile sînt reparate, dar mașina nu vrea să meargă, să o pornească din loc...

Îl auzise oare Mariana? În tot cazul, se îndreptă hotărîtă spre Octavian și-i vorbi, cu voce egală, monotonă, din care încerca să-și ascundă amărăciunea.

— Tovarășe Tomescu... spune-mi... nu s-ar putea întrebuința aici substanța T-11?

Octav clătină din cap, încet.

— Nu... - șopti el. Mai sînt încă unele neajunsuri destul de importante. În primul rînd, n-am făcut experiențe decît pe animale. La om încă nu s-a încercat. În același timp, știți probabil... la început efectul este foarte bun... dar după aceea... În scurtă vreme, apar fenomene neplăcute - dureri, o ușoară paralizie... În sfîrșit, nu am îndrăznit încă să aplicăm T-11 la om...

Mariana își plecă privirea, descurajată.

— Ce ironie! rosti chirurgical. Omul ăsta care a descoperit un remediu minunat să nu se poată folosi de el, la nevoie... și, în special, acum, cînd i-ar fi atît de necesar... Organismul său are nevoie de un sprijin, de un ajutor puternic...

Octavian tăcu. Doctorul Pavel îi vorbise cu cîteva zile în urmă, despre o nouă ameliorare, o formă modificată a lui T-11, care spera el, va fi lipsită de aceste efecte nedorite. Lucra la așa ceva, avea un plan de experiențe. Asta ar fi fost ultima fază a cercetărilor - după aceea puteau trece la aplicarea substanței la oameni. Dar... care era acea modificare a substanței T-11 ce urma să fie realizată? Despre aceasta, doctorul Pavel urma să discute abia mîine, sau peste cîteva zile cînd, după cum spusese, „o să-și clarifice toate ideile”...

Dar dacă - și Octav se cutremură la acest gînd - dacă... aceste cîteva zile or să se extindă la infinit -

acest „mîine" n-o să mai sosească niciodată!

Dar, mai rău decît atît, obținerea variantei care se va putea aplica la oameni, ar fi întîrziată mult, poate cu ani de zile. Tomescu era cel mai apropiat colaborator al doctorului Pavel, și, cu toate acestea, nu știa mare lucru despre proiectele de modificare a substanței. Doctorul era în general foarte prietenos, apropiat și discuta cu asistenții săi toate reușitele și eșecurile, căutînd împreună cu ei explicații și drumuri noi. Atunci cînd avea însă cîte o idee, cîte o modificare de făcut, nu o prezenta colaboratorilor săi decît după ce o avea „coaptă în minte", cum spunea el.

De la spital Octavian Tomescu se îndreptă spre laborator și, fără nici un țel, se așeză pe taburetul rotund de metal din fața mesei de lucru a doctorului Pavel. Distrat, își plimbă privirile pe masă.

Iată calendarul de birou, rămas deschis la ziua de sîmbătă - ultima în care doctorul Pavel mai fusese aici. Octavian frunzări mai departe foile. Curios: pe foaia de marți era o inscripție. „De experimentat T-12". Ce era asta? Desigur, voia să înceapă ceva nou. Octavian se încruntă. Despre ce era vorba?

Mașinal trase ele minerul sertarului - care se deschise fără greutate.

Asta era bizar - doctorul nu uita niciodată să-l încuie. Oare să fi umblat pe aici necunoscutul de sîmbătă seara? Trase sertarul. Nu, totul părea să fie în ordine.

Deodată, ochii îi fură atrași de dosarul care se afla deasupra. Era un dosar nou, cu un titlu scurt. Cu litere roșii pe el scria doar atît „T-12".

T-12? Ce mai era și asta? Doar T-12 nu exista! Cine pusese dosarul acolo?

Scrisul era, fără nici o îndoială, al doctorului Pavel. Și, deodată inima prinse să-i bată mai repede... Dacă acest T-12 era tocmai substanța

ameliorată? Varianta a 12-a, cea mai bună, din seria T?

Deschise dosarul și-l frunzări iute.

Mai întâi, date amestecate... Octavian urmărea, din ce în ce mai tulburat, rîndurile încă neordonate, aruncate parcă așa cum îi veniseră doctorului Pavel ideile... Despre unele impurități... apoi o notă marginală: „ideea lui Simona Bogdan - de încercat"... După aceea, „un procedeu nou de obținere a pH-ului necesar..." „în acest fel se elimină de la început unii produși secundari"... Un plan de experiențe pe cîini...

Era clar! Scoase un chiot de bucurie și, punînd mîna pe telefon, formă un număr de interior:

— Simona? Ai aflat de doctorul Pavel? Da? Vino te rog aici. Da, te aștept...

Se scufundă din nou în studierea textului. Părea foarte simplu! Se adăugau cîteva picături de acid, apoi 5% din substanța neutralizată... Da, da! Asta era!

Ușa se deschise și în pragul ei apăru Simona. Octav o îmbrățișă și apoi strigă entuziasmat:

— Simona! Am descoperit! Sau mai bine zis, doctorul Pavel a descoperit! Îl vom salva! Hai, să preparăm asta.

Abia atunci își dăduse seama că o sărutase... și se înroși ca un rac.

- Dar... ce s-a întîmplat? îl întrebă Simona.

Octav îi arată hîrțile de pe birou.

— Uite! scrie și despre tine.

— Da, murmură ea pe gînduri... Dar... vezi tu... astea sînt deocamdată de încercat... Să vedem mai întâi dacă putem obține substanța... iar apoi să o purificăm. Dar dacă nu izbutim?

— Trebuie! Trebuie... pentru doctorul Pavel...

Dar Octavian era mai îngrijorat decît voia să pară. Cuvintele ei îi amintiseră și de altceva. După obținerea substanței, ea trebuia din nou experimentată. Și asta putea dura multe zile. Abia după ce experiențele pe animale aveau să

dovedească dacă substanța era inofensivă și dacă avea aceeași acțiune binefăcătoare ea și T-11 de creștere a capacității de lucru și de apărare a sistemului nervos... abia atunci ar fi putut fi aplicată pe om... Și, pînă atunci...

Octav își trecu, abătut, mîna prin părul ciufulit ca întotdeauna, și urcă după Simona în laboratorul de chimie.

CAPITOLUL XV. ...unde se petrec, cîteva lucruri ciudate.

Pe această stradă liniștită, cu arbori tineri plantați pe marginea trotuarelor în dreptunghiurile de pămînt, cu garduri vopsite vesel în culori vii, nu se întîmplase încă niciodată ceva ieșit din comun.

Strada era locuită de oameni așezați, cărora în general le plăcea grădinăritul. După ce, întorși de la lucru, își luau masa, îți era mai mare dragul să-i vezi ieșind în grădinițele din fața caselor, îngrijindu-și rondurile de flori sau cercetînd cu luare-aminte dacă s-au copt roșiile. Adesea, se adunau în poartă și discutau cu înflăcărare despre cele mai bune metode de cultivare a vinetelor, de îngrijire a garoafelor, sau despre proiectele lor de plantare pentru anul viitor.

Așadar, nu mică a fost surprinderea unora dintre cei ce locuiau pe această stradă, cînd au avut prilejul să-i vadă pe prietenii lor, de obicei atît de liniștiți, pe cunoscuții lor atît de cumsecade, schimbați în așa hal, încît era greu să-i mai recunoști.

Și schimbarea se produsese atît de brusc!

Era în primele ore ale după amiezii. Soarele se ivise de după nori și făcea zăpada să strălucească în mii de stelute. Pe trotuar, un băiețel se opintea, suflînd din greu, să tragă o sanie pe care se afla o fetiță.

Deodată, în acest peisaj senin de iarnă, o poartă se deschise cu zgomot și un om în toată firea, îmbrăcat numai în haine, fără palton, fără căciulă, și cu papuci în picioare, o zbughi fugind cu cea mai mare viteză. După el, numai la vreo cinci pași în urmă, alerga un alt individ, acesta încălțat cu pantofi, dar tot numai în haină și cu capul descoperit.

Cel din față striga, cel din urmă țipa, și capetele vecinilor începură să se adune pe la ferestre. Situația păru la început comică. Omul fără pantofi își pierdu un papuc, picioarele i se împleticiră și căzu. Cel din urmă, luat de elan, se împiedică de primul, și căzu la rîndul său.

Dar lucrurile deveniră tragice cînd cei doi se prinseră de mijloc și începură să-și care la pumni. Cîțiva oameni ieșiră din casele cele mai apropiate și se repeziră spre ei, despărțindu-i cu greu. Și abia atunci îi recunoscură: erau doi cetățeni foarte de treabă, culmea! chiar frați, care se înțelegeau, de obicei, de minune. Dar cum arătau acum! Ochii lor scăpărau parcă scînteii. Fețele le erau congestionate. Părul vîlvoi. Fără îndoială că nu simțeau frigul, cu toată îmbrăcămintea lor ușoară.

Iar motivul certei? Un fleac. Un nimic. Ceva pentru care, în alte împrejurări, nu s-ar fi născut decît cel mult un zîmbet. Totul pornise, - după cum aflaseră vecinii, din explicațiile înflăcărate ale bătaușilor, însoțite de amenințări cu pumnul, - de la un pahar cu apă vărsat din greșeală de unul din ei. Urmaseră apostrofe, acuzații, încriminări, ceartă și... pumni. Și nici acum, cînd pe fețele cetățenilor începuseră să sa ivească zîmbete, - nici acum cei doi frați nu se domoleau, ci se tot priveau în cruntă, vorbind repede și violent.

Ai fi putut crede că de vină în toată această treabă era o doză prea mare de alcool. Dar lucrurile nu stăteau așa - căci consumul mărit de alcool este însoțit și de alte semne trădătoare. Și pe urmă, nu se putea admite ca în același timp, mai

mulți cetățeni de pe aceeași stradă, să fi păcătuît la fel.

Spunem asta, pentru că îndată după aceea, se petrecură cîteva fapte noi și tot atît de ciudate. Dintr-o casă se auzi un glas cîntînd răgușit și extrem de fals. La fereastra unei camere a casei respective apăru o față congestionată, dar foarte veselă. Era un om de obicei sobru, funcționar la poștă. Veselia sa păru cu atît mai suspectă, cu cît, după ce deschise fereastra, dădu un adevărat concert, ținîndu-se cu mîna în dreptul inimii, ca un tenor pe scenă.

Și se mai petrecură și alte lucruri, tot atît de ciudate. Să amintim numai de faptul că oamenii din cartier avură prilejul să-l vadă pe unul din vecinii lor, tăind lemne cu o energie neobișnuită. O să spuneți că nu-i nimic ciudat ca un om să taie lemne iarna, într-adevăr. Dar dacă această activitate se continuă, necurmată, timp de șase ceasuri, cu o viteză de necrezut, și fără o clipă de odihnă, la un om neantrenat - atunci trebuie să recunoașteți că lucrurile nu mai sînt atît de banale! Și alții avură perioade de intensă activitate, atît de neconținută încît nu puteai să-ți crezi ochilor.

Numeroase alte lucruri stranii s-au mai întîmplat, dar n-o să vi le mai povestim. Destul că, în acea vestită după amiază de luni, mulți oameni de pe această stradă păreau că au înnebunit de-a binelea.

Pe la ora 8 seara, însă, lucrurile reintraseră, încetul cu încetul, în normal. Cei doi frați se împăcară, rușinați. Cîntărețul tăcu și începu să se trateze de laringită. Cel care tăia lemne se întinse, istovit, pe pat.

Și toți suferiră în noaptea aceea de o durere de cap cumplită. Chiar și doctorul Vasile Ionașcu, de pe aceeași stradă, care scrisese în după amiaza respectivă vreo cincizeci de pagini mari dintr-un studiu. A doua zi însă, avea să constate că o mare parte din cele scrise nu erau demne de publicare.

Care putea fi explicația acestor fapte ciudate? Nici doctorul nu le putea bănuî.

CAPITOLUL XVI. ...în care Octav încearcă o nouă experiență...

Marți dimineața, cînd Simona intră în laborator îl găsi pe Octavian stînd pe taburet la masa de laborator, cu bărbia sprijinită în pumni. Era nebărbierit, eu, părul mai dezordonat ca oricînd, cu ochii roșii și avea cearcăne.

— Nu merge, îi spuse el. Toată noaptea am încercat... Au murit doi cîini.

Simona clătină din cap.

— Trebuie să încercăm din nou. Substanța nu-i pură, asta e explicația... Poate că dacă o să centrifugăm...

Se auzi un ciocănit, sfios, apoi ușa laboratorului se deschise și apărură Andrei.

— A, iată-l pe Andrei - spuse Simona. L-am rugat să treacă pe la spital, să vorbească cu medicii care-l îngrijesc pe doctorul Pavel. Cum se simte?

Andrei aruncă o privire bănuitoare către Octav, căruia pe semne îi mai purta încă pică și își așeză geanta cu cărți și caiete pe birou.

— Rău, spuse el. Mi-a spus chirurgul de acolo că starea sa se menține proastă. Nu și-a revenit încă, și are febră... Eu fug la școală... ne dă azi vacanță...

Andrei își luă geanta, vru să plece, dar se opri în ușă. Vorbi fără să se întoarcă.

— Dar... faceți ceva pentru el... vindecați-l!

În urma lui, laboratorul rămase tăcut. Apoi, Simona vorbi hotărîtă:

— Da, o să facem tot ce ne stă în putință! Mă duc să încerc din nou. Tu, odihnește-te. Așa, nu

ești bun de nimic. Întoarce-te peste câteva ceasuri... atunci o să fie gata substanța...

Octav se ridică de la masă. Simona avea dreptate... Așa, obosit, nu mai era bun de nimic... Tîrîndu-și picioarele se îndreptă spre casă.

Nici a doua zi, cînd Octav îl vizită pe doctorul Pavel la spital, starea sa nu prezenta nici o ameliorare. Nu-și revenise încă.

- Staționar... Starea doctorului Pavel e foarte neliniștitoare... Încercăm totul! seruri, substanțe nutritive, vitamine, hormoni...

Era miercuri. Experiențele lui Tomescu pe cîini abia începuseră... și trebuiau să mai dureze pînă seara. Abia atunci putea să-și dea seama dacă se mai mențineau efectele acelea vătămătoare. Și pe urmă? Se puneă o problemă gravă. O problemă pe care încă nu îndrăznise să o ridice, dar oare acum devenea acută.

Oare era aplicabil pe om, acest T-12? Firesc ar fi fost să facă încă multe experiențe pe animalele cele mai sensibile, experiențe care puteau dura luni întregi. Dar... acum era vorba de zile, dacă nu de ore.

Ce era de făcut?

Cînd se înapoie în laborator, Octavian era cu totul descurajat. Luă de pe masa de laborator acoperită cu plăci de faianță, flaconul cu lichidul galben, limpede, care strălucea în bătaia razelor de soare. Aici, în acest flacon, se găsea medicamentul salvator... care poate era încă amestecat cu un toxic periculos. Să-l trimită medicului de la spital? Avea oare acest drept?

Nu, nu putea face acest lucru. Organismul doctorului Pavel era slăbit, foarte slăbit. Orice toxic i-ar fi fost fatal, chiar dacă altuia nu i-ar fi produs decît tulburări mai mult sau mai puțin grave.

Privi lichidul misterios și, încet, un gînd îi încolți în minte. Da... de ce nu? Din sertarul biroului scoase o seringă. Era sterilă, desigur...

fiartă și apoi ținută în alcool. Îi potrivește un ac. Îi cercetă cu atenție vârful, era bun, ascuțit. Da... Destupă flaconul și, introducând acul, aspiră doi centimetri cubi. Privi în zare. Exact doi centimetri. Cam asta trebuie să fie doza.

Rămase o clipă cu siringa în mână, gînditor. Oare unde o fi mai plăcut? În picior... nu, nu-i place în picior. O să umble șchiopătînd... Își scoase haina, lăsînd siringa pe masă. Își șterse antebrățul sting cu o bucată de vată înmuiată în alcool. Așteaptă să se evapore. Apucă din nou siringa și încercă să introducă acul în piele. Atingerea rece îl făcu să tresară și să îndepărteze siringa. O privi nehotărît... apoi cu o mișcare bruscă, înfipse acul în mușchi. O simplă înțepătură. Nu-l durea. Apăsă pe piston... și o arsură vie îl făcu să geamă... Privi siringa... abia introdusese o jumătate de centimetru. Acum își dădu seama de greșeală. Doi centimetri cubi... era o cantitate cam mare pentru braț. Dar... nu-i nimic. De-ar fi numai durerea!... Strînse dinții și apăsă mai departe pistonul, pînă la capăt, pînă la capăt...

— Ce faci? Octav... ce-ai făcut?

Simona îl privea, cu ochii măriți de spaimă, din pragul ușii. Încet, Octavian Tomescu își smulse acul din braț și așeză liniștit siringa pe masă.

— Era singura soluție, explică el, ca și cum s-ar fi adresat unui student. Organismul lui este prea slăbit în cazul cînd substanța mai prezintă toxicitate, al meu, o să suporte, sper... Dar... Simona...

Încă nu se obișnuise să-i rostească numele așa, direct, și roșea de fiecare dată...

— Da, Octav?

— Să nu spui... să nu spui despre asta...

După amiaza se scurse încet, cu viteză de melc, pentru Simona. Octav nu veni la laborator. Seara însă, Simona primi un telefon. „Cred că... O să mergă, Simona". Atîta tot. Și a doua zi,

dimineata, Octav alerga pe scările spitalului, cu flaconul în mână.

...Chirurgul clătină din cap.

— Nu sînt multe speranțe. Funcțiile vitale ale organismului se mențin, dar în general, totul merge tare prost... Un declin, aș putea spune...

...O injecție, la braț... Încă una, peste trei ceasuri. T-12 începea să intre în acțiune!

CAPITOLUL XVII. ...unde locotenentul Iordănescu acționează.

— Așa dar, tovarășe maior, lațul este de acum bine strîns. Cunoaștem strada unde locuiesc indivizii, urmărim pe suspecti... și, pe lîngă asta, cred că vinovații nu bănuiesc nimic.

Locotenentul-major Iordănescu își privi fix vârful degetelor.

— Da, e adevărat, nu-i cunosc încă la față. Cred totuși că aș putea să pun mîna pe ei într-o jumătate de ceas. Sînt puține șanse ca să mă înșel.

— Și atunci?

— Despre asta voiam să vă cer părerea. Dacă apar tocmai aceste puține șanse? Atunci, adevărații vinovați, alarmați, vor avea timp să se ascundă. De aceea, poate că ar fi mai bine să mai așteptăm.

— Cît timp?

— O zi... cel mult două. Planul meu este următorul. Vom urmări îndeaproape toate persoanele suspecte. Sînt doisprezece oameni... care corespund indicațiilor date de cei doi tîlhari pe care i-am prins. Pe „șeful” cel mare și probabil pe încă cîțiva din bandă, acești doi indivizi pretind că nici nu i-au văzut. Au avut contact doar cu alți doi oameni... Și, cum spuneam, vom urmări îndeaproape aceste persoane suspecte. Este limpede că trebuie acum să întreprindă o mișcare, poate să se pună în legătură cu „treapta”

următoare. Atunci o să-l înhățăm. În felul acesta vom pune mîna pe făptași, și pe cei care trebuiau să beneficieze de acțiunea lor...

Maiorul Cîmpeanu căzu pe gînduri.

— Da, ai dreptate, zise el, dînd din cap.

Cu creionul în mîna, locotenentul Iordănescu își așternu un plan de acțiune. Acum, aproape totul devenise clar.

Mobilul, firește, era T-11. Pentru ce? Ce voiau să facă eu această substanță încă nedesăvîrșită? Asta mai constitua o enigmă încă, dar pentru moment nu cea mai importantă.

Cine erau vinovații? Cei doi pe care-i arestase la început dăduseră destule amănunte. Indicațiile lor cu privire la un anumit cartier, unde se întîlniseră cu alți oameni din bandă, care, după cîte se pare, nu locuiau departe, fuseseră foarte prețioase. Locotenentul-major își aminti, zîbind, de teoria „algebrică” a lui Andrei. Pe lîngă aceasta, în casa părăsită în grabă - unde fusese găsit în nesimțire doctorul Pavel, locotenentul-major găsise o serie de indicii deosebit de prețioase.

Și toate acestea îl conduceau la o anumită stradă, foarte liniștită și locuită, pare-se, de oameni cumsecade, undeva la periferia orașului. Firește, nu-l cunoștea încă pe șeful bandei și pe ceilalți doi complici. Dar...

Locotenentul-major se încruntă. Strada fusese pusă sub observație discretă, de ieri. Și tocmai ieri se întîmplaseră cîteva lucruri ciudate. Starea de agitație, a anumitor oameni de altfel aparent fără nici o legătură cu tîlharii, nervozitatea lor exagerată... Toate astea păreau inexplicabile.

Și pe urmă, încă ceva. Sportivul Ion Geamănu, care locuia pe strada pusă sub observație. Ce era cu acest om? Părea imposibil ca și el să facă parte din bandă. După cîte aflate, se bucura de faima de a fi un muncitor destoinic. Cu toate astea, în ultimele doua zile, fusese nervos, certăreț, indispus, într-un cuvînt nu mai era în apele lui.

Primise de altfel vizite repetate, ceea ce îndreptase atenția asupra sa și... iată că și aici trebuia să fie ceva.

Ah, și dacă doctorul Pavel și-ar reveni, ar putea să vorbească, să spună ce i s-a întâmplat. Oare T-12 începuse să lucreze?

Locotenentul puse mîna pe telefon.

— Da... Spitalul? Despre starea doctorului Pavel. Cum? O ușoară ameliorare? A recunoscut-o pe soția lui?

Își revenise deci. Locotenentul ascultă și se încruntă, posomorît.

— Cum? Și apoi... a recăzut... Ce faceți? Măriți doza de T-12? Dar... să nu-i dăuneze. Credeți că nu... Mulțumesc.

Închise telefonul și rămase pe gînduri. Deschise ziarul „Sportul Popular” și privi rubrica înconjurată de mîna lui cu un chenar roșu. Mîine, prin urmare, are loc întrecerea sportivă de patinaj... Iau parte o serie de sportivi cunoscuți... Al șaselea nume era cel al lui Ion Geamănu.

CAPITOLUL XVIII. ...în care asistăm la o întrecere sportivă.

Lui Andrei îi plăcea sportul. Se ducea foarte des la întreceri și rar se întâmplă să scape vreun campionat. Spre deosebire, însă, de o mulțime de așa ziși amatori, îi plăcea să practice el însuși o sumedenie de sporturi.

Iar acum, în toiul iernii, ce putea fi mai plăcut decît o vizită la patinaj? Mai ales că, începînd de la ora 3, aveau să se desfășoare campionatele de patinaj-viteză!

Cu mulțumire, Andrei luă loc la tribună. Lîngă el stătea o persoană care-i păru cunoscută. Încercă să-și amintească unde-o văzuse. Aha! Era

milițianul care venise cu locotenentul-major Iordănescu - numai că acum era îmbrăcat în civil.

La primele probe de patinaj artistic, Andrei asistă cu plăcere, însă fără prea mult interes. Ultima probă, întreceri de viteză între bărbați - promitea în schimb să fie deosebit de interesantă, de atrăgătoare. Se vorbea mult de un nume relativ nou, care se remarcase în ultimul timp: Ion Geamănu. Se spunea despre el că avea o rezistență deosebită, că viteza sa era uluitoare și că însuși campionul actual recunoscuse că Ion Geamănu era „o forță”.

Și acum, întrecerea aceasta avea să-l arate în plină acțiune pe celebrul patinator.

Start!

Patinatorii porniră. Un om înalt, slab, îmbrăcat din cap pînă în picioare în tricou de flanelă neagră, care contrasta puternic pe fondul alb strălucitor al gheței, rămase pe loc.

Spectatorii începură să murmure, uimiți. Ion Geamănu pierduse pornirea! În sfîrșit, după cîteva secunde - de parcă s-ar fi gîndit dacă mai avea rost să patineze, Ion Geamănu plecă și el. Își luă viteză, mișcîndu-și picioarele unul după altul, cu pași largi și iuți.

Andrei avea impresia că vede un robot care lucrează automat, fără nici un gînd, fără rațiune. Cînd ajunse în dreptul său, încercă să-i vadă fața. Era crispată și totuși nu palidă, așa cum se întîmplă adeseori atunci cînd te concentrezi asupra unui efort fizic, ci congestionată. Ochiul îi străluceau și păreau măriți. Privirea îi era ațintită drept înainte, fixă.

Și cursa continuă să se desfășoare. Patinoarul trebuia înconjurat de patru ori.

La primul tur, Ion Geamănu păstră distanța inițială față de ceilalți alergători. De la al doilea tur, însă, spectatorii începură să murmure. Crezuseră că, datorită pornirii defectuoase, Ion Geamănu pierduse. Dar nu era așa! Viteza acestuia

crescu, cresc uitor. Picioarele i se mișcau repede, de abia le puteai urmări cu privirea. Ajunse din urmă pe un patinator, apoi pe altul. Vertiginos, se apropia de cel din frunte, care-și spori eforturile. Inutil! Ion Geamănu îl întrecu, mișcându-se iute ca o mașină, și trecu în frunte.

Un ropot de aplauze. Mai era un tur și iată că patinatorul reușise să recâștige plecarea ratată, ba chiar să o ia înaintea tuturor! Încă o jumătate de tur...

Și atunci se petrecu accidentul. La turnantă, piciorul său alunecă lateral, punându-și singur piedică. Patinatorul căzu greu, eu o bufnitură înfundată. Era o cădere stupidă care ar fi putut fi evitată și de un începător.

Dar mirarea mulțimii se transformă curînd în uimire și în spaimă. Ion Geamănu căzuse. Ar fi putut lesne să reia cursa, însă nu schiță nici o încercare să se ridice. Ochii săi priveau tot fix, înainte, în timp ce picioarele - ca la un automat - continuau, în aer, mișcările de alergare. Ca o mașină, ca o motocicletă răsturnată, ale cărei roate ar fi continuat să funcționeze...

Printre cei de față se afla și un medic. Se apropie, cercetă pupilele celui căzut și ceru să fie transportat de urgență la spital.

— Nu pun rămășaguri din principiu, - spuse el, - dar de data aceasta aș paria pe ce vreți că omul acesta a fost drogat!

Milițianul în civil se amestecase printre cei care-l înconjuraseră pe Ion Geamănu. Urmări cu privirea pe sanitariii care-l transportau pe sportivul accidentat și apoi se îndreptă iute spre o cabină telefonică.

În sfîrșit, în aceeași zi, Tomescu primi un telefon de la locotenentul-major. Locotenentul-major Iordănescu lăsă receptorul în furcă. Un zîmbet vag îi flutură pe fața obosită. De douăzeci și patru de ore nu închisese ochii, dar acum nu era timp de dormit. Apăsă pe butonul unei sonerii. În

odaie intrară trei oameni, mai înalți cu un cap decît dînsul.

— Tovarăși, a venit momentul, le spuse el, ridicîndu-se sprinten de pe scaun. Să pornim!...

Pe strada liniștită, locuită de gospodari a căror pasiune părea să fie grădinăritul și despre care se spunea că ar fi toți foarte cumsecade, în după amiaza aceea se iscă o agitație neobișnuită.

Mai întîi, o casă retrasă într-un fund de curte fu vizitată de patru oameni sosiți cu o mașină. Acum, locotenentul-major Iordănescu era sigur. O scurtă întrevvedere cu Ion Geamănu fusese suficientă. Deschise ușa și pătrunse în prima odaie. Erau acolo doi oameni. Unul între două vîrste, cu părul cărunt, cu o mustăcioară fină, îmbrăcat foarte elegant, se afla evident la el acasă. Celălalt, într-un raglan, stătea în picioare, în fața primului. Își întoarseră capetele surprinși.

— Bună ziua, zise locotenentul-major. Vă rog să mă urmați.

Omul cel elegant luă o figură mirată și-l privi întrebător.

— Dar ce s-a întîmplat? Ce este, tovarășe?

Tonul său liniștit îl făcu pe Iordănescu să se îndoiască. Numai o clipă, însă. Căci, pierzîndu-și pe semne cumpătul, cel în raglan se repezi spre ușă, încercînd să dispară și nimerind de-a dreptul în brațele unui milițian.

— Ce s-a întîmplat? Ce este? repetă Iordănescu întrebările. Tocmai pentru asta am venit... ca să ne spuneți!

...După aceea, casa lui Ion Geamănu, din imediata apropiere, fu cercetată cu de-amănuntul. Iordănescu găsi pe polița din baie un pahar care mai păstra un rest de lichid pe fund și-l încredință cu grijă unuia din însoțitori.

„Experimentați, vă rog, acțiunea substanței din flaconul pe care vi-l trimit. Fiți atent la manipulare - credem că este toxică!”

Flaconul pe care-l primi peste un ceas era bine cunoscut tînărului asistent: purta eticheta T-11 și lipsea de vreo 72 de ore, din dulapul de sticlă al laboratorului!

CAPITOLUL XIX...

...unde aflăm despre existența a doi Octavian Tomescu.

În ziua următoare, doctorul Tiberiu Pavel deschise pentru a doua oară ochii și putu să rostească cîteva cuvinte.

A treia zi, doctorul Pavel încercă să se ridice din pat. Trebui să renunțe, deoarece sora îi interzise cu strășnicie orice mișcare. Ceru însă de mîncare. Temperatura îi scăzuse.

Organismul său - ajutat de T-12 - învinsese boala.

Doctorul Pavel era salvat!

Instalat într-unul din fotoliile rotative de metal ale laboratorului, Octavian Tomescu mîngîia mecanic liniile curbe ale microscopului. În fața sa, nu prea la îndemîină, într-un scaun metalic similar, locotenentul-major Iordănescu îl asculta cu atenție pe tînărul cercetător.

— Este exact ceea ce m-am așteptat! spuse el cu satisfacție.

— Eu, dimpotrivă, am fost grozav de surprins! - mărturisi Octav. Nimeni dintre noi - nici măcar doctorul Pavel - nu știa că, prin alterare, T-11 dă naștere unor substanțe degradate cu o acțiune atît de curioasă asupra sistemului nervos. Este o acțiune de excitare puternică. La animalele mele de laborator, se manifestă prin mișcări neîncetate, adesea violente. Șobolanii se bat, se mușcă, aleargă mereu prin cușcă... în sfîrșit, astea sînt doar primele rezultate ale acestei substanțe căreia i-am zis „T-13”. Rămîne să le mai controlăm ulterior. Aș fi însă curios să știu cum ați găsit acest flacon, care...

În acea clipă se auzi un ciocănit timid. Apoi ușa se crăpă ușurel și de după ea se ivi un cap cu zulufi

blonzi, cu ochi albaștri și cu nas cârn. Simona îl privi pe tânărul cercetător și, fără să-l zărească pe locotenent, care era mascat de dulap, îi șopti încet:

— Octav, de ce n-ai trecut azi dimineață pe la mine, la laborator? Urîciosule!

Tomescu se roși ca o sfeclă, amuți brusc și încercă să facă disperat semne din mână. În intenția lui, semnele trebuiau să însemne: „Taci din gură, pentru Dumnezeu! Nu sînt singur! Vino mai târziu!”

Erau cam multe de exprimat pentru o singură mână, înzestrată ca la orice om normal, numai cu cinci degete. Simona îl privi mirată, și apoi, deschizînd ușa larg, exclamă cu un ton de prefăcută îngrijorare:

— Bine, Octav, de ce nu mi-ai spus că vrei să înveți să înoți cu o singură mână? Hai, vino să mă săruți! Ce vrei - dar, brusc, amuți și ea, văzînd de dincolo de dulap o siluetă străină.

Roșul natural care-i coloră fața îi stătea foarte bine, socoti locotenentul, zîbind nevinovat.

— Tovarășe Tomescu, - spuse ea pe un ton oficial, - voiam să vă rog să-mi împrumutați niște hîrtie de filtru...

Locotenentul tuși, foarte preocupat să-și păstreze seriozitatea. Avea o poftă nebună să izbucnească în hohote de rîs.

Tomescu se ridică stîngaci. Fata continuă, cu ochii în tavan.

— Dar văd că sînteți ocupat... o să trec... pe urmă...

Locotenentul se întrebă aparent mirat, dacă în limbaj chimic „a săruta” este echivalent cu „a împrumuta o hîrtie de filtru”. Ușa laboratorului se închise și fata dispăru. Tomescu, tot atît de roșu la față, se așeză la loc pe scaun, în timp ce locotenentul îl privea nevinovat.

— Știți, începu nervos, tânărul cercetător, răsucind între degete o lamă de sticlă, - a fost... se numește Simona Bogdan... a fost...

— N-are a face, - îl întrerupse locotenentul.

Octavian tăcu cîteva clipe, apoi întrebă:

— Oare ați putea să-mi spuneți cum... cum ați descoperit totul?

Locotenentul zîmbi.

— Deocamdată, nu. Poate, mai tîrziu, o să vă spun cum s-a întîmplat. Și acum - locotenentul se ridică - trebuie să plec. Te rog să transmiți salutări din partea mea tovarășei Simona Bogdan, și... nu uita (aici locotenentul îl privi nevinovat în ochi pe Tomescu) nu uita că ți-a cerut niște hîrtie de filtru.

Octavian se înroși, ca de obicei, la față. Rămas singur căzu pe gînduri. Dar cum se explicau întîmplările aparent inexplicabile, din după amiaza aceea de sîmbătă, cînd se dovedise un om cu inițiative atît de îndrăznețe? Și deodată îi veni o idee care-l făcu să pălească. Oare... Oare atunci cînd umblase cu flaconul conținînd substanța T 11 alterată, denumită acum de el T 13, nu-i rămăseseră pe mîna urme de substanță care ajunseseră pe pîinea pe care o mîncaseră apoi cu toții? Și atunci, asta este explicația supărării tatălui și mamei sale, plînsului Măriucăi, și... și, în special, asta era oare explicația declarației sale de dragoste?

Așadar, acela care făptuise toate acele acțiuni îndrăznețe era un alt Octavian Tomescu? Complet deosebit de Octav Tomescu cel de toate zilele?

Simțea că nu poate fi astfel... În definitiv, el o iubea și așa pe Simona.

Dar care era, la drept vorbind, explicația acestei schimbări atît de bruște de temperament?

Despre asta, însă, îl vom lăsa pe doctorul Pavel în persoană să ne vorbească. Peste cîteva săptămîni, în jurul său aveau să se strîngă toți cei ce luaseră parte la aventură.

CAPITOLUL XX...

...în care cititorul află tot ce mai avea de aflat.

Se aflau acolo, în spațiosul hol al locuinței doctorului Pavel, unde acesta vorbise, acum mai

bine de o lună, cu falsul reporter Lăzărescu. Erau toți cei pe care-i strânseseră la un loc întâmplările ciudate din ultimul timp. Doctorul Pavel, încă palid, purtînd pe frunte o cicatrice parcă provocată de o tăietură de sabie, își sprijinea mîinile pe brațele fotoliului moale în care se odihnea. Soția lui, Mariana, se așezase pe unul din aceste brațe. Octavian Tomescu și Simona stăteau pe scaune lîngă doctorul Pavel - Simona aruncîndu-i din cînd în cînd priviri lui Octav, iar acesta simțindu-le, roșind și neîndrăznind să i le întoarcă. Locotenentul Iordănescu se afla lîngă fereastră și alături de el se afla Andrei, fericit că izbutise să ia azi dimineață o notă bună la fizică și că ieri seară îi reușise o experiență grozavă de chimie.

Doctorul Pavel se opri o clipă, apoi continuă să vorbească:

— Așadar, în privința constituției omului sînt numeroase păreri. Cea mai răspîdită spune că oamenii pot fi împărțiți în trei grupuri: astenici, normastenici și hiperstenici. Astenicii sînt acei oameni înalți și zvelți cu mîini și picioare lungi și subțiri. Iată, priviți-l pe Octavian Tomescu.

Privirile tuturor se îndreptară spre asistentul doctorului Pavel.

— Vedeți? Craniul este alungit în înălțime, bărbia slab pronunțată (Octav își trecu mîna pe bărbie) nasul mare și îngust (Octav își pipăi nasul)! Părul abundent, trece peste frunte și tîmple... asta, firește, pînă apare chelia nemiloasă (Octav își mîngîie cu satisfacție părul). Pieptul e îngust și turtit. În general, astenicii sînt foarte slabi.

Doctorul făcu o pauză și apoi trecu la altă categorie în timp ce Octavian Tomescu răsufila ușurat și puțin roșu la față.

— Hiperstenicii sînt, pe scurt, oameni robuști. Sînt indivizi asemenea (și doctorul Pavel își roti privirea în jurul său) asemenea locotenentului-major Iordănescu. Robuști, cu membrele scurte, mîinile late, capul rotund, buzele pline. Părul e

moale și chelia apare de obicei mai de timpuriu, compensată însă din belșug de creșterea bogată a bărbii și mustăților. Gâtul, după cum vedeți (și doctorul arată spre Iordănescu, ca și cum ar fi fost o planșă demonstrativă la curs) e scurt și gros, iar capul adâncit între umeri. Oamenii hiperastenici sînt mai scurți și mai predispuși la obezitate...

O nouă oprire, în timpul căreia Iordănescu răsuflă și el, fericit că nu mai servește de exemplu.

— Tipul mediu, care se întâlnește de cele mai multe ori, continuă doctorul Pavel, este normastenicul. Cei mai numeroși dintre noi, sîntem normastenici. Iată, așadar, cele trei tipuri clasice în care se pot împărți oamenii.

— Ce importanță are în definitiv această împărțire? întrebă locotenentul. Fiecare om, după părerea mea, - și asta cred că reprezintă un fapt evident, - fiecare om are anumite trăsături deosebite. Există variații infinite care se abat de la medie. Fiecare om are constituția lui proprie.

Ceea ce spunea locotenentul-major Iordănescu părea foarte just. Doctorul Pavel aprobă și el, clătinînd capul.

— Desigur, ai dreptate. Totuși, pentru nevoile clasificării, împărțirea pe care v-am expus-o este utilizată în medicină. Să vedeți însă ce s-a întîmplat. Unii autori au susținut că diferitele tipuri constituționale trebuie să determine „potențialul patologic”, adică, cu alte cuvinte, după tipul în care se încadrează, oamenii trebuie să sufere mai mult de anumite boli. De pildă, astenicii mai mult de tuberculoză pulmonară, ulcer gastric sau duodenal și altele; hiperstenicii de piatră la ficat și rinichi sau arterioscleroză...

Tomescu (astenicul) întîlni privirea îngrijorată a lui Iordănescu (hiperstenicul) și-și zîmbiră încurajator.

— Bine, obiectă Mariana, - dar asta-i o concepție fatalistă. Așa s-a născut omul, deci o să se îmbolnăvească!

- O astfel de concepție nu poate fi, într-adevăr, acceptată - ripostă doctorul Pavel. Medicii de copii arată de altfel că forma corpului depinde de anumiți factori externi. Chiar și trăsăturile oamenilor maturi - se pot schimba, sub influența alimentației, a muncii, a bolilor...

Pavel se opri și zîmbi.

— Iertați-mă dacă întrebunțez uneori termeni prea tehnici, prea de... specialitate, dar...

— Nu, nu, e foarte interesant, îl asigură Andrei.

Urmărise cu atenție cele ce spunea doctorul, cu gura întredeschisă, ca și cum ar fi vrut să aspire totul, să nu scape nimic.

— Dar... nu ne-ați lămurit încă în legătură cu fenomenele... - și Iordănescu ezită, negăsind termenul cel mai potrivit.

— Fenomenele lui T 13? sugeră Tomescu.

— Pentru ca să ajungem acolo - reluă doctorul Pavel - trebuie să vă mai spun ceva despre constituția omului. Vedeți... în primul rînd, starea sistemului nervos are o deosebită însemnătate pentru starea generală a organismului.

Acum... O să ne întoarcem cu gîndul la epoci foarte îndepărtate - să zicem, cu vreo două mii de ani în urmă, la Grecia antică. Ei au deosebit patru feluri de temperamente: coleric, flegmatic, sanguin și melancolic.

— Dar... mai este oare actuală această împărțire? întrebă Mariana surprinsă.

— De la vechii Greci, oare nu s-a schimbat... temperamentul? glumi locotenentul Iordănescu.

— Multe s-au schimbat de atunci. Dar interesant este de remarcat că studiul activității nervoase superioare, după metoda reflexelor condiționate întreprinsă de I. P. Pavlov, a dovedit că vechile „temperamente” grecești au totuși o bază științifică!

Andrei înălță neîncrezător din umeri.

— Cum adică?... Pavlov a verificat vechile povești ale grecilor?

— Nu, desigur, - și doctorul Pavel zîmbi amuzat - Pavlov nu și-a pus ca scop să-i verifice pe vechii greci! Studiind activitatea creierului la câini, după felul cum acesta era excitat sau inhibat, el a deosebit patru tipuri principale: unul tare neechilibrat, altul tare echilibrat - liniștit, altul tare echilibrat vioi, și al patrulea, tipul slab. După cum scria Pavlov, aceste tipuri corespund întocmai celor patru temperamente descrise de medicii Greciei antice.

Acum, să vorbim de acțiunea lui T-13, substanța care a luat naștere prin alterarea lui T-11. După părerea mea, acțiunea sa, pe care urmează să o cercetăm în laborator și să o controlăm, este probabil de natură fizico-chimică și acționează direct asupra celulei nervoase... iertați-mă, iar mă, avînt în termeni tehnici. Ei bine, prin acțiunea lui T-13 este probabil că se produce o creștere a intensității procesului de excitație. Aceasta înseamnă, așadar, că sistemul nervos reacționează mai repede, într-un grad extrem de puternic. De aceea, de exemplu, la o ripostă obișnuită la care ai fi putut răspunde cu o glumă, amicului nostru Octavian i-a sărit țandăra. Această reactivitate mărită este urmată firește de o rapidă epuizare ulterioară. Și nu uitați că Octav Tomescu, aci de față, se încadrează în tipul echilibrat liniștit.

Îmi pun însă întrebarea dacă prin acțiunea prelungită a lui T 13, nu se modifică cumva, în mod temporar, chiar tipul respectiv. Și cu asta am terminat discuția. Acum, putem vorbi despre altceva!...

Octav se ridică de pe scaun.

— De fapt... cred că am putea să continuăm discuția... Uite, poate că locotenentul Iordănescu o să accepte să ne povestească cum a izbutit să-i prindă pe tâlhari...

Locotenentul zîmbi...

— N-o să pot să vă spun chiar totul. Unele indicații mă făcuseră să pun sub observație o

anumită stradă... De aici au pornit restul deducțiilor. Într-o zi, la un concurs sportiv, oamenii mei și Andrei, care era de față, au văzut un om drogat...

Și locotenentul le povestește ceea ce se întâmplase la patinaj.

Aici am prins ultimul fir, care m-a condus chiar în bîrlogul bandei. De fapt lucrurile stăteau cam așa. O casă puțin cunoscută de medicamente din străinătate voia să lanseze pe piață un produs „miraculos”. În paranteză trebuie să spun că există numeroase case de medicamente care furnizează produse de bună calitate. Dar, din nefericire, mai sînt și unele laboratoare care au ca unic scop specula, indiferent de calitatea produsului. Aflînd despre noua descoperire a doctorului Pavel, reprezentanții laboratoarelor dubioase „Provit” au încercat să pună mina pe ea. De cumpărat, n-au reușit să o cumpere. Atunci au găsit cîțiva indivizi care au primit să fure și să trimită rețeta casei din străinătate...

— Bine, dar la ce putea să le servească? Doar nu putea fi încă întrebuințată, obiectă Octavian.

— Nu are importanță. Nu erau chiar atît de conștiincioși. Probabil că voiau să întreprindă o lovitură care să le furnizeze la început un capital - ce s-ar fi întîmplat pe urmă, nu-i mai interesa. Vorba e, însă, că omul care a făcut spargerea în laborator a fost tulburat de prezența lui Andrei și n-a izbutit să fure decît cîteva hîrtii fără valoare și un borcan cu T 11, transformat în T 13. Așa că, după ce doctorul Pavel, pe care voiau să-l silească să le dea rețeta, le-a scăpat din mînă, au încercat să vadă ce puteau face cu ceea ce aveau deocamdată. Și ce aveau ei de predat? Un flacon cu un lichid despre care nu știau mare lucru.

— Și atunci? întrebă Octav.

— Aci începe partea interesantă. Oamenii noștri au lucrat cum să zic... „științificește”. Șeful lor, căruia ei îi spuneau „doctorul”, urmase cîndva, trei

ani de medicină. Ce crezi că au făcut mai întâi? Au experimentat produsul! Dar știți, nu aveau animale de laborator, ca dumneavoastră. Și de aceea au experimentat pe oameni.

Un freamăt se produse printre cei de față. Locotenentul dădu din cap, afirmativ.

— Iată cum au procedat. Au aruncat, pur și simplu, într-un bidon cu lapte, o cantitate din această substanță T 13. Și toți cei care luau lapte din aceeași sursă și l-au folosit în acea zi - au prezentat simptomele unei puternice surescitări. Lumea spunea că se simțeau ca beți...

— Într-adevăr, dintr-un punct de vedere, acțiunea nu e departe de cea a alcoolului... remarcă doctorul Pavel. Dar... la ce le putea folosi acest T-13?

— În unele locuri, sportul e folosit ca un mijloc de rodnice câștiguri. Cred că știi că la curse, în străinătate, mulți jochei necinstiți își droghează caii, ca să fugă mai repede. Ba mai mult decât atât, în cursele cicliste din 1955, în Franța, unii cicliști au fost drogați, pentru ca să reziste mai ușor în etapele cele mai dificile. S-a scris și în ziare. Se citează chiar cazul unui ciclist care, căzînd în timpul cursei, a continuat să-și miște spasmodic picioarele, așa culcat, sub influența drogurilor!

— Bine, dar asta nu mai e sport...

— Da, e o afacere.

— Partea cea mai interesantă - continuă Tomescu, este că spărgătorul a dat tocmai peste un flacon vechi, alterat, de T-11, care avea proprietățile excitante de oare a vorbit doctorul Pavel și de care noi, pe atunci, nu știam aproape nimic! Dar ce e cu Ion Geamănu?

— E în afară de orice pericol. Patinatorul acesta este de fapt - după cum ne-am putut convinge - de bună credință. Individul care a furat T-13 i l-a dat, pretinzînd că este un medicament tonic obișnuit, cu polivitamine... De asemenea, la capturarea tîlharilor ne-a ajutat doctorul Vasile Ionașcu, care a

avut de suferit și el efectele laptelui botezat cu T-13 și care a încercat să analizeze cauza activității sale febrile din acea după-amiază de luni... a tuturor consumatorilor de lapte!

Lucrurile erau acum mai mult sau mai puțin clare.

— Trebuie să adaug - spuse Iordănescu, că, după ce avea să se convingă de efectul lui T-13, „șeful” vroia să-l plaseze în străinătate, casei Provit sau oricărui alt amator, pretinzând că-i cunoaște rețeta. În acest fel ar fi realizat o dublă excrocherie... Vă puteți închipui ce câștiguri fabuloase se puteau obține de exemplu la curse „adăpînd” caii cu această substanță? Din nefericire pentru tâlhari, experiențele lor au fost imprudente. Dar, cuhnea ironiei – am aflat azi că firma „Provit” a dat faliment și că susținătorii ei sînt urmăriți de justiție! Și acum, - locotenentul-major se ridică în picioare, - cred că putem într-adevăr să vorbim despre altceva!

În cameră se produse o destindere. Oamenii se ridicară de pe scaune. Unii își aprinseră o țigară. Tomescu se apropie de Simona și-i șopti ceva. Andrei veni lîngă doctorul Pavel.

— Dar, totuși - oare T-13 nu s-ar putea folosi... așa... de exemplu ca să te fortifice în preajma unor eforturi mari? - spuse el, șovăind.

— Deocamdată, nu. E toxică și are o acțiune violentă. Pentru moment, răspunsul este negativ. Poate că în viitor, dacă o să reușim să o purificăm... propunerea ta o să fie valabilă... Dar... am impresia că au început să te preocupe serios problemele astea?

— Da, mai ales T-12. Știți... și Andrei roși.

— Spune! îl încurajă doctorul Pavel.

— Cred că nu vă opriți aici, nu? Vreau să spun, acum că ați dat o substanță atît de folositoare cum este T-12, o substanță care... ajută la vindecarea unor boli grave, care sprijină refacerea

organismului bolnav, după operații... Acum, n-o să încetați cercetările?

Doctorul Pavel zîmbi, îi puse mîna pe umăr.

— Hm! Mai am o mulțime de lucruri de făcut. De experimentat acțiunea acestor probleme de degradare, de tipul lui T-13... De cercetat noi variante, de îmbunătățit... Ehe! Mi-ar trebui încă vreo două vieți!...

— Știți... șovăi Andrei... eu... mai am doi ani și intru la facultate... Și aș vrea... aș vrea să studiez biologia... chimia... medicina... ca să pot pe urmă, dacă o să vreți, să lucrez alături de dumneavoastră...

Doctorul Pavel nu-i răspunse. Privirea sa caldă și strîngerea prietenească a mîinii sale pe umărul lui Andrei îi dădură însă acestuia toată asigurarea de care avea nevoie.

Mariana îmbrățișă din ochi odaia. Cîte legături trainice nu se creaseră între cei de față, în urma întîmplărilor tragice prin care trecuseră! Iată-l pe locotenentul-major înconjurat în clipa de față de Andrei, de Nicușor, de doctorul Pavel care-și trăsesese scaunul aproape. Iordănescu devenise acum un bun prieten al familiei... Și iată-l pe Andrei, cel care luase contact primul cu inamicul!... Părea tare preocupat. Se gîndea poate, la o nouă experiență de chimie distractivă?... În tot cazul, Nicușor îl ținea strîns de mînă.

Afară, viscolul șuera cumplit. Fulgii învolburați trăseseră o perdea albă în fața ferestrei. Dar înăuntru, atmosfera era caldă nu numai datorită caloriferului...

Și iată-l și pe Octav... Într-un colț îi șoptea ceva Simonei, îmbujorîndu-se, după obiceiul său, pînă în vîrful urechilor.

— Simona, dragă, știi, s-ar putea să fiu chiar un tip slab, nu numai echilibrat-liniștit... Și zău, tu... tu mi-ai spus că ți-am plăcut... dar asta într-o clipă cînd de fapt nu eram eu... eram un altul, un echilibrat-vioi sau chiar neechilibrat... și... spune-

mi, mai... îți mai menții părerea? Chipul Simonei nu lăsa să se citească nimic din ce se petrecea în sufletul ei.

— Dumneata nu cunoști suficient legile fiziologiei - începu ea pe un ton doctoral. Dacă mediul exercită suficiente influențe favorabile un timp îndelungat, atunci se poate ca unele trăsături să se modifice. Nu? Parc-așa ar vorbi asistentul Octavian Tomescu! Așa încât, (și aici îi șopti la ureche, aplecându-și capul pînă cînd părul ei de aur îi atinse obrazul) prostuțule, o să am eu grijă de tine!...

Un temperament „flegmatic” nu poate să îmbrățișeze o fată în plin public. Dar Octav nu era departe de a trece într-o profundă „labilitate” și asta fără nici un T-13...

Ce s-a întîmplat după aceea?

Autorul nu a mai aflat pentru că, după cum știți, toate astea s-au întîmplat în viitor... Presupun însă că Simona și Octav Tomescu vor alcătui o pereche fericită, că doctorul Pavel își va continua cercetările, că Nicușor va merge la școală și că Andrei va deveni asistentul doctorului Pavel...

Dar... în toate astea nu mai e nimic neobișnuit.

Table of Contents

[Title page](#)

Table of Contents

Title page	1
------------	---